

KOZ MIK HAY DUT LAR

A. C.
WEISBECKER

A. C. WEISBECKER

**Kozmik
Haydutlar**

Çeviren: Nedim Çatlı

*Asilerin,
kaybedenlerin,
hayalperestlerin,
küfûrbazların,
günahkârların,
beyaz zencilerin,
aşağıtırmananların,
yola çıkmaktan çekinmeyenlerin,
uçurumdan atlayanların...
dili, sesi
Yeraltı Edebiyatı*

A. C. WEISBECKER: 1981'den beri hayatını yazarak kazanan A.C Weisbecker, birkaç yıl öncesine kadar çoğunlukla sinema ve televizyon için yazdı. Çeşitli dergilere de (*Men's Journal*, *Popular Photogtaphy*, *American Photo*, *The Surfer's Journal* vs.) yazarlık ve/veya foto muhabirliği yapan Weisbecker, tv dizisi *Miami Vice*'ın da ilk yazarlarından biri. 1986'da Random House'dan çıkan romanı *Cosmic Banditos* (Kozmik Haydutlar, 2002) çok büyük ses gelirdi. Neredeyse kısa surede baskısı tükenen kitap, nadir eserler kitapçılarında ve açık artırmalarda 300 dolara kadar alıcı buldu. Yazarın tekrar ortaya çıkmasıyla kitap 2001'de ikinci baskısını yaptı. Weisbecker'ın ikinci kitabı *In Search of Coptain Zero* (Kaptan Zero'nun Peşinde) maceralarla dolu bir tür anı kitabı niteliğinde.

Ayrıntı: 363
Yeraltı Edebiyatı Dizisi: 9

Kozmik Haydutlar
A. C. Weisbecker

İngilizceden çeviren
Nedim Çatl

Yayıma hazırlayan
Handan Akdemir

Kitabın özgün adı
Cosmic Banditos / New American ibrary, 2001

Kapak illüstrasyonu
Sevinç Attan

Kapak düzeni
Deniz Çelikoğlu

Düzelti
Sait Kızılırmak

Birinci basım 2002

Baskı adedi 2000

ISBN 975-539-362-5

Tanrı evren için zar atmaz.

-Albert Einstein

*Tanrı evren için zar atmakla kalmaz,
bazen de zarları görülemeyecek yerlere atar.*

-Stephen Hawking

Yeni basıma önsöz

Benim standartlarıma^[1] göre bile tuhaf bir olay.

Şöyle bir düşünün: Evinizi kapatmışsınız, odun sobalı, manzara gören penceresinin önünde geyiklerin boy gösterdiği küçük bir kır villası da olsa, konforlu bir ev. Yıllardır ekmeğini yediğiniz, ama o sıralar pek bir yerlere varacakmış gibi de gözükmeyen^[2] sinema ve TV yazarlığı kariyerini alelacele bırakmışsınız. Hızlı, ekonomik bir yolculuğu engelleyebilecek her şeyi ya satmış, ya atmış, ya da birilerine vererek kendinizi yollara vurmuşsunuz –sadece köpeğiniz ve siz, geri dönmek gibi bir planınız da yok.

Köprüleri yakmışsınız.

Önceki yaşamınız sona ermiş görünüyor, *kaput*. Hayatınızın görünürdeki tek anlamı şu fikir üzerine kurulu: Beş yıl kadar önce Orta Amerika’nın ıssız bölgelerinde kaybolup gitmiş, bir ara suç ortaklığı da yaptığınız eski bir dostu arıyorsunuz. Bu adamın izini bulduğunuz takdirde ona ne söyleyeceğinizi de doğru dürüst bilmiyorsunuz –gerçi kafanızda bazı sorular da yok değil– nereye gidebileceğinizi ya da ondan sonra ne yapabileceğinizi de bilmiyorsunuz, ama plan bu işte.

Bir anlamda yapmaya çalıştığınız şey, olup bitenlere, hayatınıza anlam vermek.^[3]

İşin doğrusu, yarı yarıya aklınızı kaçırmışsınız.^[4]

Meksika’nın güneyinde ta uçladasınız, kaçışınıza dört ay var. 1996’da ayrılmışsınız şimdi yıl 1997. Haritada *Mex 200* diye gösterilmiş yolun kenarına çekiyorsunuz arabayı. Motoru kapatıyorsunuz. Trafik yok. Çok sessiz. İç kısımdaki bir kasabaya dönüşü gösteren levhaya gözlerinizi dikmişsiniz. Motozintla. Birden başınız dönüyor ve biraz kafanız karışıyor –her zamankinden biraz *fazla* karışıyor. Bu kelimeyi, bu ismi daha Önce görmüştünüz.

Nerede?

İlk görüşte gözünüz bir yerlerden ısırdı.

Yüksek sesle söylüyorsunuz. Motozintla. Moo-too-ZİİN-tlaa.

Hâlâ tanıdık geliyor.

Kafanızda zamanda yolculuk yaparak 1982’ye dönüyorsunuz. Suç hayatınız bitmiş, gülünç ama aynı zamanda tehlikeli de olan durumlar yüzünden bir süre önce bırakmışsınız. Bir yazı defterinin ilk sayfasına gözlerinizi dikmişsiniz. Yazmaya başlıyorsunuz. Gayeniz, olup bitenlere, hayatınıza anlam vermek.^[5]

Yazının ilk seansı bitmeden, bir de bakıyorsunuz ilk sayfaya dönüp başına *Kozmik Haydutlar* [*Cosmic Banditos*] yazmışsınız. Bunun nereden geldiğini bilmiyorsunuz, çünkü hikâyenin nereye vuracağı hakkında gerçekten bir fikriniz yok. O an atıyorsunuz. Neredeyse o ana kadar

yaptığınız tek şey bir köpeğin tasviri. Omuz silkip azimle devam ediyorsunuz.

Tekrar 1997'ye, Meksika'daki yolun kenarına dönersek, 1982'de yazdığınız yazının belli bir noktasında, içinde bazı olayların meydana gelmesi için güney Meksika'da bir kasabaya ihtiyaç duyduğunuzu hayal meyal hatırlıyorsunuz. Bir dünya atlası çıkarıp onu çağrıştıran bir isim aramaya koyulmuştunuz. Motozintla. Yazmakta olduğunuz hikâyedeki karakterler Motozintla'da bir macera yaşayıp sonra oradan ayrılıyorlar.

Şu halde: Sanki orada bulunmuşsunuz gibi hakkında yazdığınız yerin sapağını gösteren levhaya gözlerinizi dikmiş bakıyorsunuz, ama tabii oraya hiç gitmediniz. Her şeyi uydurdunuz, Motozintla'nın^[6] fiziki tasviri de buna dahil.

Ama kendinizi bir tuhaf hissetmenizin nedeni bu değil.

Kendinizi tuhaf hissediyorsunuz, çünkü aniden içinize bir şeyler doğuyor.

Akla déjà vu terimi geliyor, ama tam o değil.

Vùjà de olabilir mi? Daha önce yaşamamış olduğunuza emin olduğunuz bir şey fakat yine de tüylerinizi diken diken ediyor, çünkü onu yaşadığınızı *hayal etmiş* olabilirsiniz.

Pikabınızın önünde yanınızda oturan köpeğinize bir göz atıyorsunuz, o da size köpeklerin yaptığı gibi şu soruyla bakıyor. Şimdi n'olacak?

Normalde köpeğinizin görüntüsü üzerinizde sakinleştirici bir etki yapar ama şimdi durum tam tersi. Şu an için köpeğinizin varlığı hiçbir fayda sağlamıyor.

Köpeğiniz vücudunuzu saran bu içe doğuşun, *vùjà de* anınızın büyük bir parçası.

Köpeğinizle göz temasından kaçınmak için pencereden dışarı bakıyorsunuz ama sonunda yine Motozintla levhasına dikiyorsunuz gözlerinizi, sağa doğru sapağı gösteren bir ok var üzerinde. Baş dönmeniz, artan kala karışıklığınız, büyüyen tuhafılık hissi daha da çoğalıyor.

Burada neler oluyor?

Şu: Olup bitenlere anlam vermek için 1982'de yazdığınız hikâyeye şimdi, on beş yıl sonra ciddi ciddi yaşıyor galiba. Bu arada: Hikâyeye, hayatınızdaki gerçek olaylardan esinlenilerek yazılmışsa da, esas kısmı uydurmadan ibaret olmakla kalmayıp aynı zamanda saçmaydı da.^[7]

Ama işte bu noktadasınız.

Kurmaca hikâyenizin kahramanı bir krizle boğuşuyor. Önceki hayatı hem tehlikeli hem de gülünç durumlar yüzünden bitmiş, *kaput* görünüyor, kendisi de yarı yarıya aklını kaçırmış. Artan deliliği yüzünden eyleme atılıp köpeğiyle Meksika ve Orta Amerika'yı dolaşarak galiba bazı önemli soruların cevabını bilen esrarengiz bir şahsı arama işine giriyor. Yolda çeşitli banditolarla [haydutlarla], kaçaklarla, düzenin rüşvetçi adamlarıyla ve çok meziyetli kaçıklar ve kötü adamlarla karşılaşılıyor.

Siz, ortadan kaybolan eski dostunuzu –kendisine soracağınız sorular olan esrarengiz bir karakter– bulmak için bu gerçek-hayat arayışındayken çeşitli banditolarla, kaçaklarla, düzenin rüşvetçi adamlarıyla ve çok meziyetli kaçıklar ve kötü adamlarla karşılaşıyorsunuz.

Kurmaca hikâyenizin kahramanında garip bir saplantı var, madde ve enerji fiziğiyle ilgili.

Sizin garip bir saplantınız var, kurmaca kahramanınızdakinden epey farklı aslında, ama – düşününce– aynı teorik kökenlere sahip: madde ve enerji fiziğine.

Kurmaca hikâyenizin esas temalarından biri, insanların farklı *gerçeklik dallarında* var oldukları fikridir, hesap edilemeyecek sayıda ve hepsi de gerçek. Başka bir deyişle, *olabilecek her şey olacaktır ya da zaten olmuştur*.

Bunu fark etmeniz sesli bir şekilde yutkunmanıza sebep oluyor.

Köpeğinize bakıyorsunuz, köpeğiniz kahverengi, orasında burasında asimetric büyük beyaz lekeler var. Bu kızın kulakları aynı hizada değil ve daima dışarı sarkıtığı büyük bir dili var, bu haliyle soytarı gibi görünüyor.

Kurmaca^{8} hikâyenizin kahramanının tam hu tasvire uyan bir köpek yoldaşı var. *Soytarı kılıklı* –bunlar aslında yazının ilk seansında kurmaca köpeğin görünüşünü özetlemek için kullandığınız kelimeler. Gerçek köpeğinizin^{9} 1987’de, *öteki köpeği* tasvir ettikten beş yıl sonra doğmuş olduğu aklınıza geliyor. Daha sonra, bu köpekle tesadüfen bir ikili oluşturdunuz. Onu bir köpek yığınının içinden, kahverengi, orasında burasında asimetric büyük beyaz lekeleri bulunan, kulakları bir hizada olmayan ve daima dışarı sarkmış koca dili olan bir köpeği yeğlediğiniz için seçip çıkarmadınız. *Soytarı kılıklı* köpekler.

Aslında olup bitenlerin hiçbirini içten gelen yeğlemelerinizle, hikâyelendirme tercihlerinizle ya da ikisi arasındaki bir tür bağlantıyla açıklanamaz. Hem zaten unutmayın: Gerçek olaylar sizin uydurduğunuz olaylardan on beş yıl sonra meydana geliyor.

Rastlantı kelimesi aklınıza geliverip tekrar geldiği gibi gidiyor. Zihin hazinenizi karıştırıyorsunuz ama durumu doğru tanımlayan bir şey çıkaramıyorsunuz.^{10}

Gözleriniz hâlâ Motozintla levhasında. Belki de o yola sapıp oku^{11} takip ederek Motozintla’ya bir uğramak gerektiğini düşünüyorsunuz. Bakalım kim ya da ne çıkacak karşımıza –ya da *zaten* orada varmış.

Belki de sapmamalısınız. Belki o yerin yakınından bile geçmemelisiniz.

Gözünüzün bir ucuyla yanınızda oturan köpeğin hâlâ o soru soran ifadeyle size baktığını fark ediyorsunuz, Şimdi n’olacak?

Pekâlâ. Bu kadar Motozintla muhabbeti yeter.

Şimdi 1998 yazının ortalarıydı, eski dostumu bulmak için güneye aramaya çıkalı iki yıl oluyordu. Bir sürü şey oldu –gülünç denecek kadar çok sayıda şey. En azından coğrafi bakımdan Birleşik Devletler’de başladığım yere geri dönmüştüm. Bütün bu olanlarla başa çıkma çabalarım sonucunda daha iyi bir adam olmuştum, gerçi daha hüzünlü daha akıllı bir adam aynı zamanda. Artık aklını yarı yarıya kaçırmış biri değildim. En fazla çeyreğini, belki de daha azını. Hadi yüzde on sekizini diyelim.

ABD’deki eski bir arkadaşımınla temasa geçtim, bir merhaba demek ve hâlâ hayatta olduğumu

göstermek için. Bir yerde 1982’de yazdığım ve 1986’da kitap olarak basılmış olan (neredeyse hemen tükenmişti) kurmaca hikâyeden söz etti, World Wide Web’de çalkantı yaratmış.

O Motozintla’daki ani içe doğuş, *vùjà de*, kaderin garip cilvesi, ya da her neydiyse ondan beri geçen o aylar boyunca meydana gelen olaylarla uğraşmaktan eski kitabım *Kozmik Haydutlar*’ı tümünden unutmuştum.

Bakın: Ben gittiğimde, *uzaklardayken*, genellikle en ücra yerlerdeydim. Çeşitli yolların sonlarındaki ve o yolların sonlarının ötesindeki yerlerde. Yabanda. Esasen medeni dünyayla kopuktum. Bir kere, teknolojiye geri kalmış bir adam olduğumdan, 1996’da World Wide Web’den ancak öylesine bir haberim vardı. 1998’de, şayet bir fark varsa, önceden bildiğimi de unuttuğum için daha da habersizdim. Bırakın bu yeni icat iletişim ağlarını, son iki sene içinde doğru dürüst televizyon bile görmemiştim.

Arkadaşım Amazon.com’da *Kozmik Haydutlar*’a bakmamı söyledi.

İlk tepkim, yıllar önce yazdığım bu kitaptan bir orman teçhizatçısı neden söz etme gereği duysun diye merak etmem oldu.

Zamanla World Wide Web’i bir parça öğrenme fırsatım oldu, ve evet, kitap biraz çalkantı yaratıyordu. Amazon.com’daki bazı gülünç derecede heyecanlı okur görüşleri dışında tartışma grupları açılmıştı; birisi *Kozmik Haydutlar* Web sitesi açmış; başka biri *kendi* Web sitesinde *Kozmik Haydutlar*’ın ilk dört bölümünü yayınlamıştı, *Kozmik Haydutlar*’ın yazılmış en iyi roman olduğunu ilan eden bir başlığı vardı; kitap bazı önerilen kitaplar listelerinde yer alıyordu, birisi de *felsefi(!)*^[12] eserlere yer veren bir listeydi. Benim adım, Carl Jung, Carlos Castaneda, Immanuel Kant, Hermann Hesse ve William Shakespeare gibilerinin adlarıyla yan yanaydı. Kitabım ve ben başka bir listenin de başındaydık, bu da Bilimkurgu ve Fantezi^[13] üzerine bir listeydi. Bir Alman rock grubu kendine Cosmic Banditos adını vermişti. Kurmaca köpeğin kitabın arka kapağındaki resmini aşırıp logo olarak kullanan bir Web sitesine bile rastladım, e-adreslerinde de *bandito* kelimesini kullanıyordu. *Bandito-mania* (bandito çılgınlığı] terimi yüzeye vurup duruyordu. Ve işte böyle şeyler.

Dikkatimi çeken başka bir şey de insanların kitabı alabilmek için yaygara koparmalarıydı, kitap belli ki nadir bulunuyordu. World Wide Web araştırmamı genişletince benim küçük karton kapaklı kitabımın nadir-eserler kitapçılarında ve açık artırmalarda 300 dolara kadar satıldığını görünce şaşakaldım (iyi durumdaki kitaplar ve anlaşılan imzalı taşıyanlar, orijinal etiket fiyatı 5.95 dolardı. Ahh... ne günlermiş.)

Benden sıklıkla “esrarengiz yazar”^[14] diye söz edildiğini öğrenince pek eğlendim.

Kaliforniya, Santa Monica’daki bir nadir-eserler kitapçısını arayıp eski kitabımı sordum, ama bu arada esrarengiz yazarın ben olduğumu söylemedim.^[15] Konuştuğum adam bana 150 dolara satmayı önerdi. Fiyatın düşük olmasının sebebi kitabın durumuymuş. Önceki sahibi anlaşılan kenarlara pek çok not almıştı. Bu merakımı cezbettir, ama yüz elli dolar verecek kadar uzun boylu değil.

Konuya ısınınca adam ardından yakın zaman önce, nadir-eserler piyasasındaki güvenilir bir kaynaktan ilginç bir bilgi edindiğini söyledi. Dramatik bir etki yaratmak için sustu.

“Yazar, şu Weisbecker denen adam, gerçekte yok,” dedi.

Bu Yeni Basımın Önsözünün, en azından kurmaca-dışı *ruhu* içinde yazıldığını ileri sürmemiş olsam burada ani bir içe doğuş tarafından daha kuşatıldığımı ya da 1997’de, Meksika’da Motozintla yakınlarındaki yol kenarına tekrar astral olarak fırlatıldığımı iddia edebilirdim. Yaşadığım içsel deneyimi tarif için *vùjà de* gibi bir aptal terim daha bulabilirdim. Aslında, benim var olmadığımla ilgili yukarıdaki teoriye tepkim çok daha sıradan ve tahmin edilebilirdi: Kendimi neredeyse bir âlimin ezici üstünlük duygusuna kaptırıp gitmiştim.

Nadir-eserler kitapçısındaki adam, “Söylentiye göre,” diye kendini beğenmiş bir tavırla devam etti, bendeki âlimin ezici üstünlüğünü fark etmemişti, “aslında *Kozmik Haydutlar*’ı Thomas Pynchon^{16} yazmış.”

Ben Pynchon’la aramda bir bağlantının gerçekten *olduğunu* düşünürken kısa bir sessizlik oldu. Telefondaki adamın düşünse ilginç bulabileceği bir bağlantıydı bu. O da şuydu: Pynchon’la benim yayın ajansımız aynıydı. Bu durum şüphe yaratabilir, hatta netameli olarak görülebilir, özellikle de insan gerçekte var olmayan yazarlarla ilgili komplo teorilerine inanmışsa.^{17} Sırf adamın tepkisini ölçmek için Pynchon, ben ve ajans arasındaki üçlü ilişkiden söz edecek oldum, ama sonra bunu yapmanın kavramsal bir soruna yol açacağım fark ettim. Aynı zamanda üçlü ilişkinin açığa çıkarılmasının anlamlı olması için orijinal teoriyi sürdürmeliydim, yani, kitabın yazarı, Weisbecker denen adam, ben, yoktum. Başka bir deyişle, eğer benim varolmayış teorim benim kendime sahip çıkmamla geçersiz kılınsaydı –yani kadük olsaydı–^{18} o zaman üçlü ilişki ne şüpheli ne de netameli olurdu.^{19} O zaman neden gündeme getirecektim?

İşte bu, zaman yolculuğunu uygulanamayacak bir senaryo haline getiren türden paradoksal bir muamma, en azından bizim gerçeklik dalımızda.^{20}

Orta Amerika’dan döndükten sonraki aylar boyunca eski kitabım hakkında gürültü koparan ahalinin bazılarıyla temasa geçtim. Büyük çoğunluğun uyanık, komik, çok *cool* insanlar olmasına şaşırdım. Ne var ki, tahmin edileceği üzere bazı rahatsız, hatta ciddi derecede dengesiz insanlar yüzeye çıkmayı başarmıştı. İşte e-postayla aldığım *Kozmik Haydutlar*’a ilişkin destandan, siyasi eğilimli dev gibi bir mektuptan minik bir alıntı (burası ortalara yakın bir yeri):

Sınıf mücadelesinden kurtulmanın yolu bu mücadeleden kazanılmış bilinçle her şeye o açıdan bakmak ve bu mücadeleye son verecek bir ütopya yaratmak değildir. Bu, (kitaptaki) Marksist banditoların temel tutum sorunu ve Kozmik arkadaşlarıyla geçinemeyişlerinin sebebi. “Köpekleri bile sevmiyorlar” (kitaptaki anlatıcının gözlemi) oluşları başka önemli bir şeyin daha örneği. İdeolojik olarak köpekleri sevme yetileri yok çünkü onların kafasına göre köpekler sınıf mücadelesinde yer almıyorlar.

Kozmik Haydutlar’da anlatılan hikâyenin gerçekten yaşanabilme olasılığı muhtemelen çok düşük; ama imkânsız değil. *Kozmik Haydutlar* ihtimal dışı bir hikâye {improbable story} olabilir, ama ihtimal dışı [imp-robable one] değil (aynen böyle yazıyor).^{21} Mizahi bir eser, duyulan uyarıcı bir içeriği var. Fakat aynı zamanda insanın gerçeklik bilgisi ve algısı üzerine felsefi bir eser. Postmodern ucuz bir “tzeuberg” diyebilirsiniz.

Ve böyle devam ediyor.

“Postmodern ucuz bir ‘tzeuberg’ ” kısmının beni toza buladığını itiraf etmekten utanmıyorum.

Bu tür şeylerden son bir örnek daha var, ama iç karartmaya namzet. 1991 yılında ilk yayıncısı Random House’dan 100 adet çok düşük fiyata *Kozmik Haydutlar* aldım. Tanesi bir dolara falan. Bu mümkündü çünkü kitap henüz tutulmamıştı,^{22} Random House da çaresizlik içinde depolarında yığılan balyaları atacak yer arıyordu.

Kitabımın elde kalanlar teknesindeki külleri içinden bir kült olay olmaya doğru yeniden canlanmak üzere olduğunu sezdiğimden ve köşeyi dönmek için (100 kitap tanesi 300 dolara – siz hesaplayın) 100 adet satın aldığımı iddia edebilmeyi çok isterdim, ama (yine kurmaca-dışı ruhu vs.) ne yazık ki durum bu değildi.

Körfez Savaşı henüz başlamıştı, benim planım da 100 kitabı ayrı ayrı postalarla oradaki “Herhangi bir Askerce göndermekti. (Böyle bir şey için gerekli olan adresi ABD hükümeti verdi) Bu benim oradaki birlikleri destekleme yöntemim olacaktı^{23} –birliklerin kendilerini, yoksa onları oraya savaşa gönderen ikiyüzlü, açgözlü, sümüklüböcekleri değil. Her kitabın başlığının bulunduğu sayfaya bir not yazarak okuyup bitiren askerin kitabı arkadaşına vermesini rica ediyordum. Notların altına posta adresimi de basıp arkaya yaslanarak ne olacağını beklemeye koyuldum.

Sonuç muhteşemdi.

Sonraki birkaç ay Körfez Savaşı birliklerimizden *deste deste* mektup aldım –tamamı 100’den fazla– bu da askerlerin istediğim şeyi yapmış olduğunu gösteriyordu: Kitap elden ele dolaşmıştı.^{24}

Bu bende şok etkisi yaptı, ama beni daha da şaşkına çeviren hiç kimsenin kitap hakkında olumsuz bir şey dememiş olmasıydı. Aslında teoride düzenin değer yargılarının timsali olan ahaliden bazı ciddi hasmane tavırlara hazırdım. Çünkü, 1982’de –olup bitenleri, hayatımı anlamlandırmak için– yazdığım hikâye anlamsız, ipe sapa gelmez bir şey olmasının ötesinde, uyuşturucu kullanımı, dal budak salmış suç, apaçık ve utanmaz bir nihilizm, dört dörtlük bir kaos ve yıkımla^{25} dolup taşıyordu.

Birkaç dindar Hristiyan tipten gelen hafif kınamalar dışında tepkiler aynı şekilde olumluydu. Muhtemelen uyuşturucu kullanımı, dal budak salmış suç, apaçık ve utanmaz bir nihilizm, dört dörtlük bir kaos ve yıkımla dolup taşan anlamsız, ipe sapa gelmez bir şey savaşmakta olan insanların kendi durumlarını doğru perspektife oturtmak için tam da ihtiyaç duydukları bir şeydi.

Fakat bir mektup bir şeyin örneği olarak diğerlerinden öne çıkıyordu. Küçük el yazısıyla karalanmış yaklaşık 20 sayfa, yukarıda alıntılanan Marksist/bandito manifestosunu kısalık, üslup ve berrak düşünce bakımından örnek alınacak eser haline getiriyordu.^{26} İlk düşüncem mektubu yazan kişinin sistemdeki bir açıktan sızıp talihsiz bir hata sonucu orduya kabul edilmiş Vietnam’da savaşmış zavallı, şaşkın bir piyade eri olduğuydu.

Öyle değilmiş. Sondaki posta adresine bakınca, adamın bir subay, bir yüzbaşı, ordunun malı olduğu anlaşılıyordu. Zırvalarının bir kısmındaki içerimleri yorumlayınca, bir grup Patriot

füzesinin hem de *bok gibi* komutasında olduğu çıktı ortaya.^{27} Uyuşturucuyla dolu rastgele kaos ve yıkım hikâyem arkadaşın ruhunda derin bir duygu uyandırmıştı.

Mektubu aldığım günden birliklerin yurda döndüğü zamana kadar savaşı CNN'den bir parça endişeyle izledim, bok gibi Patriot füzesiyle yakışksız bir şey meydana gelirse bir şekilde ben sorumlu olacaktım. Bakın: *Şaka yapmıyorum*.

Gerçekten de birkaç seviyede bu olay bir şeyin kusursuz örneği.

Bu Körfez Savaşı muhabbetiyle ve *sizin* hayatınızı tam da şu anda doğrudan nasıl etkileyebileceğiyle ilgili bir düşünce daha. Bu düşünce birlikler arasında kitabın ne kadar çok dolaştığıyla ilgili. Benim teorim kitabın *çok* geniş bir alanda dolaştığı. Yoksa gönderdiğim sayıdan daha fazla tepki almamı nasıl açıklarız? Ve tabii ki: Okuyan herkesin cevap yazacak vakti olmamıştır. Aslında oradaki millet harıl harıl mermilerden, toplardan kaçarken, Scud füzelerinin yağmurundan sakınırken,^{28} zehirli gaz saldırılarından kaçarken, ateşe karşılık vermek için muhabirlere ayak altından çekilmeleri için bağırırken –modern savaşla gelen bütün o incelikler– kitabı okuyanların çok küçük bir yüzdesinin bana yazmış olması muhtemeldir.

Ya Körfez Savaşı birliklerinden binlerce insan benim abuk sabuk kitabımla karşı karşıya geldiyse? Ya benim abuk sabuk kitabım o birliklerin büyük bir yüzdesinin kendi durumlarını uygun perspektif içinde görmelerini sağlamışsa? Başka bir deyişle, esasen sapkın olmasına rağmen olumlu bir etki yaratmışsa? Ve sonra, o birlikler yurda dönünce, ansızın ellerine ulaşmış olan bu kitap hakkında arkadaşlarına ve sevdiklerine neler söylemişlerdir? Ve sonra neler olmuştur, kitaba talep açısından?

Nereye gelmeye çalıştığımı anlıyor musunuz?

Zamanlama uyuyor. Görebildiğim kadarıyla 1991’de *Kozmik Haydutlar* kült kitap olma yolunda yükselişe geçmemiştir. İnsanlar henüz kitabı elde etmek için feryat etmiyorlardı. Bunun kanıtı da Random House’un bir yığın kitabı tanesini bir dolardan güle oynaya satmasıydı.

Ama çok geçmeden insanlar kitap için kendilerini paralayacaktı.

Yazarın imzasını taşıyan kitaplara yüzlerce dolar ödeyeceklerdi.^{29}

Bunların doğrudan yarattığı sonuç, yayın dünyasındaki egemen güçlerin *Kozmik Haydutlar’a*, bir fırsat daha vermeyi uygun görmeleri idi.^{30}

Burada önümüzdeki şey, çetrefil, gülünç neden-sonuç zinciridir, siz bu kelimeleri okurken şimdilik sona eriyor.

Bu arada: Muhtemelen çok geçmeden keşfedeceğiniz gibi, bu lanet kitap çetrefil, gülünç neden-sonuç zincirlerinden *ibaret*.

Bu kitabın başka nelerden ibaret olduğundan konuşacak olursak, aşağıdaki kavramlardan bir kısmı ya da hepsi aklınızdan geçiyor olabilir: ani içe doğuş, zaman oku, kaderin garip cilvesi, esrarengiz, *vùjà de*, Motozintla, Bolivya *burrito*'su (ya da Bolivya *bandito*'su), soytarı gibi, postmodern ucuz “tzeuberg”, hiç şansınız yok, *kaput*.

Söylememe gerek var mı? Baştan aşağı ipe sapa...

Bu kitap birbirine sadık kalan insanlara ithaf edilmiştir.[\[31\]](#)

Zamanda 1979'a yolculuk...

I Sürgünde

Şu sıra çok fakirim.

Dün José'ye bir kutu Küçük Köpekler için Milk Bone Flavor Snacks getirttim. Köpeğim –High Pockets adı– elli kilonun üstünde. Onu boş yere kaygılandırmak istemedim, o yüzden José'den şehirde büyük köpeği olan kuzeninden bir avuç Büyük Köpekler için Milk Bone Flavor Snacks ödünç almasını istedim (büyük şans, çünkü Kolombiya'da hangi boy olursa olsun Milk Bone Flavor Snacks bulmak güçtür.)

High Pockets'i Büyük Köpekler için Flavor Snacks'le Köpek Beslenme Çılgınlığına sokup sonra çaktırmadan Küçük Köpekler için Flavor Snacks vermeye başladım.

High Pockets şayet Flavor Snacks'inin boyutlarının küçüldüğünü fark ettiyse hile bunu kendine sakladı, ama ben kutudan bana bakan lanet Pekin köpeğine, ya da her ne cins ise, her bakışımda içim kararıyordu.

High Pockets hayat tarzımızdaki köklü değişimi nispeten rahat karşılamıştı. Kafasını okşayınca, güzel bir sözle, hatta yukarıda sözü geçen Küçük Köpekler için Milk Bone Flavor Snacks'le morali hemen düzeliveriyordu. Şaşırtıcı bir direnme gücü ve sevecenlik gösterdi. Muhtemelen bizim mali düşüşe geçeceğimizi önceden görüp kendini buna hazırlamıştı. Bu sıkıntılı zamanlarda onun iyimser Dünya Görüşü bana sürekli bir teselli kaynağı oluşturuyor. High Pockets'in atalarından hiçbirinin öyle pek kuçulara özgü mülkiyeti olmamış diye düşünüyorum, bu da, hiç değilse kısmen, onun paraya karşı takındığı amansendeci tavrını açıklayabilir. Zengin gibi bir *görünüüşü* de yok. Daha önce de söylediğim gibi, kocamandır ve bütün memeliler içindeki en büyük dile sahiptir. Dili daima dışarıdadır (uyurken bile), kulakları da bir hizada değildir, bu haliyle soytarı gibi görünüyor. Tüyleri orta uzunlukta (benim saçım gibi), kızıl-kahve renginde ve orasında burasında asimetrik büyük beyaz lekeler var (bu arada benim saçım koyu kahve). Özetle High Pockets Köpek Gen Havuzundaki çılgın bir barbut gecesini temsil eder.

Arada bir banyomun döşemesine uzanıp ilkel tuvaletimden sızan suyun sesini dinlemekten zevk alırım. High Pockets daima orada benimledir, Flavor Snacks nefesi ve ıslak burnu belli bir perspektif, bir dinginlik duygusu sağlar ki aksi takdirde eksikliği hissedilecektir. Akan suyun sesi, Memnun Köpek Ruhunun yoldaşlığı ve nemli muşambanın rahatlatan hissi sık sık başımı en zevkli hülyalara alır götürür.

Banyonun döşemesinde değilsek, High Pockets'le ben, deve dikeniyile kaya kaplı ön avluda gerinip benim küçük hüznünlü radyomdan ta buralara, Sierra Nevadas de Santa Marta'ya kadar uzanabilen tek istasyonu dinlemeyi severiz. Bazen radyoyu kapatırım, hiçbir şey dinlemeyiz.

Önceki gün, yağmur mevsimine üç ay kalması vesaire yüzünden High Pockets'le ben kulübe üzerinde biraz çalışma yapmaya karar verdik, bunun üzerine José'ye bir çekiçe biraz çivi getirttim. Verandadan artanları parçalayıp çıkan keresteyi çatıyı yamamak için kullandık. Sonra ben tekrar dışarı çıkıp birkaç teneke kutu ve şişe dizerek M-16'mla atış talimi yaptım.

Her zaman olduğu gibi atış talimi başladıktan hemen sonra Legs görüldü, kıvrılarak M-16'nın üstüne çıkıp öğle sonu siestası için namlunun etrafına dolandı. Legs kulübenin altında yaşayan küçük bir boa yılanı. Namlunun birkaç yüz parti atıştan sonraki sıcaklığını seviyor. Eğer José'nin doğum günümde verdiği 9mm'likle ateş ediyor olsam, onun etrafına dolanırdı. Yaklaşık bir ay kadar sonra Legs hangi silahla ateş ettiğimi anlar hale gelmişti, başlangıçta yaptığı gibi küçük pembe diliyle etrafı koklamıyor, dosdoğru o silaha gidiyordu. Yılanların sağır olması gerekir ama Legs havadan ya da bir şeyden titreşimleri hissediyor. Her neyse, 9mm'likle M-16 arasındaki farkı anlayabiliyor. Bunu fiilen gördüm.

High Pockets, Legs'i pek sevmiyor, Legs de High Pockets'i pek sevmiyor, ama bir tür anlaşmaya varmış gibiler. High Pockets Legs'i taciz etmemeyi kabul etti, Legs de High Pockets'in burnundan ısırpı minicik delikler açarak kanatmamayı.

Arada bir geceleyin sorun çıkıyor. Bazen Legs ormanda sürünerek yaptığı gece gezisinden geç dönüyor. Eğer kötü bir gece geçirmişse, yalnızlık falan çekiyorsa, yatağa çıkıp benimle uyumaktan hoşlanır, özellikle ayaz varsa. High Pockets de benimle uyur.

Legs küçük afacan adamın tekidir, High Pockets de köpekler ne tür tuhaf rüyalar görüyorsa ondan uyandırılmaktan hoşlanmaz, böylece belki haftada bir kere gece çekişmesi yaşanır. Çarşambaların popüler olduğunu fark ettim, ama neden böyle olduğuna dair hiçbir fikrim yok. Bu konuyu José'ye danıştım, o da o civarda yılanlar ve Dünya Görüşleri hakkında çok şey bilen bir Kızılderili'yi tanıyan bir arkadaşına soracağına söz vermişti, fakat Kızılderili bir çeşit manyakça bir oruca başladığı için José'nin dostuyla yılanlar ya da başka bir konuda konuşmak istemiyormuş.

Burada elektriğimiz olmadığı için geceler biraz kasvetli geçiyor, fakat gaz lambamız ve bir de küçük gaz sobamız var. Bazen José çıkıp gelir, kâğıt ya da domino oynarız, High Pockets de izler. Bu özel gecelerde José'yle ben genellikle uyuşturucu ve alkolün bokunu çıkarıp sızarız.

Bir gece José arkadaşlarından bazılarını getirdi hep beraber çok eğlendik –High Pockets hariç, ishal oldu ve gecenin büyük bölümünü dışarıda çayırdaki çömelere geçirdi.

José birkaç aya kadar ortalık biraz durulunca High Pockets'le benim arada bir şehre inip bardo oynayabileceğimizi, orada ve Bandito Dostlarıyla sarhoş olabileceğimizi söylüyor.

José'yle benim çok ortak yönümüz var. İkimiz de otuz beş yaş civarındayız (José bir parça daha büyük *gösteriyor*) ve doğuştan lideriz. Ben José'den biraz daha uzunum. José de benden biraz daha iri, ama kesinlikle şişman değil. Hani derler ya, boğa kadar güçlü ve bir o kadar da parlamaya hazır. Son zamanlardaki sorunlarımız, zaten yakın olan dostluğumuzu kardeşlik bağı gibi pekiştirdi. Kısacası José'yle ben kan kardeşiz. Ruh kardeşiyiz. *Bandito Biraderler*. Hayatımı her gün José'ye emanet ediyorum, benim nerelerde olduğumu bilen tek insan o. Bandito Dostlarını ancak buraya nasıl geldiklerini hatırlamayacak kadar çok sarhoşlarken getirir. Eğer bir dostum daha olmazsa, José'yi tanımış olduğum için kendimi şanslı sayacağım.

High Pockets de aynı şekilde hissediyor.

Geçen hafta José'yle birkaç arkadaşı Sanla Marta'ya gittiler (eşekle ve Land Rover'la uzun bir gezi) ve bir Amerikalı turist aileyi havaalanında soydular. Ganimetlerinin arasında bir fotoğraf makinesi ve bazı kitaplar vardı. José onları bana verme nezaketini gösterdi. Böylece fotoğraf (film getirmemiş ama ben yine de kompozisyon çalışması yapıyorum) ve okumaya merak sardım. José bana bir de onların kişisel eşyalarından birtakım şeyler verdi, içinde postaya verilmemiş kartpostallar da vardı (pulları çıkarmış), anlaşılan talihsiz, yolcuların Aruba'dan yaptıkları uçuşta yazılmıştı. Yapacak pek başka bir şeyim olmadığı için José'nin kurbanlarına ait bu el işlerine Sherlock Holmesvari bir ilgi duydum.

Kimlikteki bilgilere bakılırsa Kaliforniya, Sausalito'lu dört kişilik bir aile. Baba, anne, iki de yeniyetme kız çocuğu. Kızlardan biri –adı Tina– erkek arkadaşı Tom'a yazmış. Aruba'nın güzel olduğunu ve geri dönünce birlikte olabilmeyi umduğunu söylüyor. Sonra onu sevdiğini iddia edip kartın üstünü neredeyse adresi (o da Sausalito'da) kapatacak kadar binlerce küçük X'lerle doldurmuş.

Doğrusunu söylemem gerekirse, Tina galiba boktan bir kız. Sürtük San Francisco'daki bir herife de yazmış –çocuğun adı Gary– birkaç da kinayeli laf eklemiş, anladığım kadarıyla Gary'cik Tina evine döndüğünde bazı ciddi çalımlar görecektir. *Onu* sevdiğini de iddia ediyor ve yine o küçük X koyma âdetini tekrarlıyor. Sırf eğlenmek için her iki karttaki X'leri saydım. Sayı bakımından Tom kazandı fakat Gary'ninkiler daha tertipli ve daha simetrik dizilmişti. O iki enayiye bu küçük yosma karşısındaki durumlarını bilsinler diye iki satır not yazsam mı diye düşünüyorum. José'ye bu konudan biraz söz ettim, o da yapmam gerektiğini düşünüyor – ayrıca dedi ki, gasp sırasında bu durumu biliyor olsaymış, Tina'yı oracıkta bıçaklamış. José'nin o kadar tepesi attı ki Tom'la Gary'nin erkeklik onurlarının intikamını almak için Santa Marta'ya geri gitme tehdidinde bulundu, ama arkasını getireceğini sanmam.

Öteki kız Ruth yaklaşık yirmi kadar kart yazmış, hiçbiri de anlatmaya değmez. Aslına bakarsanız. Ruth'un yazdıkları içimi kararttı. Çoğunlukla akrabalara ve kız arkadaşlarına yazmış, kartların ön yüzlerindeki resim seçimlerine bakınca Ruth'un sorunlu bir genç olduğundan şüphelenmeye başladım. José onun aşırı kilolu ve içine kapanık olduğunu söyleyerek kuşkularımı doğruladı. Söylediğine göre ailenin diğer bireyleri bağırıp kaçmaya çalışırken Ruth öylece durup gözlerini yere dikmiş. José olayın en can alıcı anında bile bu marazi ve kronik uyuşuk genç kıza şefkat duyduğundan söz etti.

Annenin adı Kimberly, sadece bir kart yazmış, doktoruna. Enfeksiyonunun tamamen geçtiğine onu temin edip imzalamış.

Baba ya hiç kart yazmamış ya da José'yle çocuklar havaalanında üzerlerine çullanmadan önce postaya vermiş.

Çeşitli kişisel eşyalar Tina hakkındaki kuşkularımı pekiştirmek dışında pek bir şeye yaramadı. Reşit olmayan nemfoman, yolculukta diyaframını da yanına almış. Ona ait olduğunu biliyorum çünkü üzerinde baş harfleri olan makyaj kutusunun astarı içine özenle saklanmış. Anlaşılan küçük domuz bir gümrük görevlisinin anne babasının önünde onu çıkarıvermesini istememiş. Belli ki ailesi onu hangi ülkede başıboş bırakırsa oranın nüfusuna seksle dehşet saçmaya

hazırdı. Bundan sonraki notlarımda Tom'la Gary'ye bu gerçekten de bir bir söz edeceğim.

Yalnız, José'ye saklı diyaframdan söz etmeye niyetim yok. Birden parlıyor ve sinirlenince ne yapacağı hiç belli olmuyor.

Ailenin okuduğu şeyler arasında *Seventeen* dergisinin yeni sayısı vardı –Tina'nın, hiç kuşku yok. Baştan sona okudum ve neredeyse her makaleyi iğrenç buldum. Son zamanlarda ABD'de pek zaman geçirmedi (sebeplerine birazdan değineceğim, asla dönmeyebilirim) ve benim yokluğumda Amerika'nın genç insanların ahlâkî niteliklerinin ne ölçüde aşağılara düştüğü hakkında bir fikrim yoktu. Bir sürgün olarak bu mesele üzerinde bana ahlâkî bir yargıda bulunma hakkı veren belli bir perspektife sahip olduğumu hissediyordum. *Seventeen*'i esas alırsak Amerika'nın ergenlik çağındaki kızlarının tümünden azıttığı sonucuna vardım.

Ne var ki, o lanet şeyi okuduktan sonra Tina'ya karşı tavrım oldukça yumuşadı. Daha yeni yeni gelişen cinsel organlarını mümkün olduğunca sık çiftleşmeye ya da kendi kendini uyarmaya tabi tutmak için inanılmaz bir toplumsal baskı altında olduğu belli.

Makalelerden birini José'ye çevirme hatasında bulundum. Çılgına döndü, High Pockets'in ödü bokuna karıştı, dışarıya fırlayıp ormanın içinde kayboldu.

Okunacak şeylerin geri kalan kısmı belli ki babalarına aitti, tabii Tina Atomaltı Parçacık Fiziğini ve Kozmolojiyi öteki, çoğunlukla biyolojik, ilgi alanları arasında saymıyorsa. Onun nükleer fizik bilgisinin Büyük Patlama kuramıyla ilgili boş dedikodulardan ibaret olduğundan şüpheleniyorum.

Bu kitapların başlıkları ortalama zekâyâ sahip bir kişiye entelektüel bir darbe vurmaya yeterliydi, ama ben yine de, yapacak pek bir şeyim olmadığı için sayfaları karıştırıyordum. Gece sıkı bir yemekten sonra gaz lambasının ışığını açıp yırtıcı hayvanlar küçük evimizin dışında homurdayıp ötüşürlerken High Pockets'e okudum. Baş döndürücü bir iş, özellikle de insan uzun bir süre bir köpek, bir yılan ve sınırsız uyuşturucuyla ormanda yapayalnız kalmışsa. Örneğin:

Kuantum mekaniğinin çoklu dünyalar yorumuna göre pek çok farklı dünyalarda bizlerin farklı basımları eşzamanlı olarak yaşamaktadır, açıklanamaz sayıda ve hepsi de gerçek.

Bu paragrafı High Pockets'e birkaç defa okudum, kitabı bırakıp bir sigaralık yaktım, birkaç tek, ev yapımı rom diktim tepeme, sonra kendime bir daha okudum. Bu pasaja gelene kadar kitabı pek ciddiye almıyordum. Baştan aşağı ipe sapa gelmez bir şey sanıyordum, ama doğrusu bu kavram itiraf etmeliyim beni duraksattı.

... farklı dünyalarda bizlerin farklı *basımları*... ve hepsi de gerçek.

Vay anasına, diye anlık bir kavrayışla düşündüm kendi kendime. Bir sigaralık daha yaktım, düşünceli düşünceli çektim içime, “ ‘basımlar’la ne demek istiyor sence?” diye sordum High Pockets'e.

High Pockets inledi, ona doğrudan seslendiğim zaman hep böyle yapar, ama ne demek istediğinden emin değildim. Birkaç defa hapsirdi.

José ertesi gün küçük eşığı Pepe'yle köyden yiyecek, cephanelik ve uyuşturucu getirdi. Canımın sıkkın olduğunu fark etmişti. Onu oturtup farklı dünyalarda bizlerin farklı basımlarının eşzamanlı olarak yaşaması düşüncesiyle ilgili yaşadığım sorunları açıklamaya teşebbüs ettim. Başını bilgece onaylayarak sallayıp beni dinledi, sonra da endişelenme dedi. Bu meseleleri bilen Kızilderili birini tanıyan bir dostu olduğunu söyledi. Sonunda, oruç tutan ve yılanlar hakkında konuşmayan aynı Kızilderili'yi tanıyan aynı adam olduğu çıktı ortaya, yani nefesimi tutmuş beklemiyorum.

Oralarda bir yerde High Pockets'le benim başka basımlarımız varsa eğer ne haldesiniz bilmek isteriz. High Pockets'le benim Güney Amerika'nın bir ormanlık bölgesindeki kulübede oturan basımlarının durumu pek parlak değil. Başta değindiğim gibi High Pockets'le ben maddi açıdan kötü durumdayız. Daha birkaç ay öncesine kadar birkaç milyon dolarımız olduğundan dolayı özellikle can sıkıcı (benim için, aslında –dediğim gibi, High Pockets maddi meselelere karşı ilgisizdir.)

High Pockets'le benim bir de ciddi yasal sorunlarımız var. Batı Yarım Kürede bulunan yasa uygulayıcı her kurum (muhtemelen her kurumun her bir *basımı* da, tabii kuramların da bizler gibi basımları oluyorsa) ciddi ciddi bizim peşimizde. Bu yüzden kulübede yaşıyoruz. Hani derler ya, ortalıkta görünmüyoruz.

Bize José bakıyor, adeta inzivamızı finanse ediyor, çünkü onunla eski dostuz ve birlikte suçlar işledik. José Tam Tekmil bir Banditodur, Bandito Davranış Kurallarına göre, işleri ters gitmiş yoldaşlarına bakmakla yükümlüdür.

José delikanlı adamdır, o da zor günler geçirdi çünkü görünüşe bakılırsa adamlar her yerdeydi, High Pockets'i Küçük Köpekler için Milk Bone Flavor Snacks yedirme rezaletine maruz bırakmamız José'yi gerçekten kötü ediyordu, ama ona da söylediğim gibi, küçük olanlar daha uzun gidiyor, hem zaten High Pockets'in temel yiyeceğı de değil. High Pockets benimle aynı şeyleri yiyor, benim öğün aralarında şu boy veya bu tür Flavor Snacks yediğim mi var tanrı aşkına.

High Pockets'le benim şu anki uzay-zaman koordinatlarına (yine o kitap) nasıl ulaştığımız ve yetkililerin zorlu ilgisini nasıl çektiğimiz çetrefil ve üzücü bir hikâye.

Bunu size aktarmamın sebebi Kozmoloji ve Kuantum Mekaniğini çalışma sebebimle aynı: Yapacak başka pek bir şey yok.

Evren sadece düşündüğümüzden daha tuhaf değil –düşünebileceğimizden de tuhaftır.

–Werner Heisenberg

II

Don Juan operasyonu

En azından hava güzeldi, gerçi hava *her zaman* güzel oluyordu. 28 derece, Kuzeydoğudan saatte 15 ila 20 deniz mili hızla esen alize rüzgârı, güneşin asla önüne geçmeyen birkaç küme bulut. Yer Britanya Batı Hint Adaları'ndaki Antigua'ydı, ne günlerdi. Yani. Arkadaşlarım ve gemi yoldaşlarım Robert ve Jim İngiliz Limanı Admiral's Inn'de oturmuş Mount Gay romunun üçüncü şişesiyle meşgulken Kolombiya'ya yaptığımız son deniz yolculuğunda ters giden şeyin ne olduğunu bulmaya çalışıyorduk. Teknemizi ve 5.000 kiloluk esrarı kaybetmekle sonuçlanan bir yolculuktu. Ara sıra bizimle çalışmış, orali biri olan Cap oturup romdan koca bir yudumu mideye indirdi.

Güneş gözlüklerimi ayarlayıp Loopie'nin yirmi beş metrelik trimaran Trick'e doğru kürek çekişini seyrettim. Bu tekne İsveçli sarhoş bir mürettebatla daha yeni gayri resmi bir transatlantik hız rekoru kırmıştı. Yeni rekor hâlâ geçerli fakat teknedeki hiç kimse hangi adaya vurduklarını anlayacak kadar ayık kalmıyordu. Hedefleri Barbados'muş, birkaç mil güneyde.

Loopie'nin birkaç yıl öncesinde Contrabandista (kaçakçı) kariyerini bıraktığını hatırlıyorum. Bir yandan kız arkadaşına el sallamaya çalışırken bir yandan da yelkeni kaldırayım derken ana çördek vincinin koluyla kafasını yardığında daha limandaydık. "Ayy, mon, ayy, mon," dedi bilincini yitirmeden. Uzun yolculuk ona göre değildi, biz de onu yakıt iskelesinin üzerine attık, ön yelkeni açtık ve şalopayı José ile çocukların Santa Marta'nın hemen güneyindeki dağlardan elleriyle topladıkları 3.600 kilo altın goncanın bulunduğu yöne doğru çevirdik. O zaman High Pockets daha birkaç aylıktı, doğuştan deniz köpeği olduğu için geziye bizimle geldi.

Yolculuk başarılıydı, sadece bir iki ufak çapta felaket atlattık. High Pockets o gün bu gün ateşli bir Köpek Contrabandista'dır.

Robert Jim'e ters ters bakıyordu, suratı ve göz yuvarı kıpkırmızı parlıyordu. Jim çok tuhaf bir mizah anlayışı olan sırim gibi bir Teksaslıdır. Robert'tan cüssece çok daha küçüktür, onların tuhaf, antisosyal maskaralıkları lakaplarını da beraberinde getirmişti (bütün ciddi Contrabandistaların lakapları vardır): "Cehennem'den gelen Komedi Takımı" ya da beraber değillerken, "Cehennem'den gelen Muti" ve "Cehennem'den gelen Jeff."

Robert'ın o numaralarından birini yapacağından emindim. Yaptı da. Masamızı kaldırıp avlunun yanındaki sığ suya fırlattı. Etkileyici bir atıştı. Rom şişeleri, kadehler ve paralar yavaş yavaş mangrovlara doğru süzüldü. Çeşitli deniz kuşları ve barmenler korku ve itirazla cıyak cıyak bağırdı.

Ben ayağa kalkıp Robert'a yaklaşmadan otel sahibinin önünü kestim.

Etrafa birkaç D.K. (Doğu Karayip) parası saçıp başka bir masayla birkaç şişe daha ayarladım. Tekrar oturduğumda Robert Cap'e gülümsüyordu. Jim katıla katıla gülüyor, çıbanlarından dolayı Robert'la kafa buluyordu. Poposundaki çıbanlar. Haftalarca karşıdan yirmi mil hızla esen rüzgâra karşı Karayipler'de volta vurmak, bir yandan da ıslak esrar balyaları üzerinde yemek yiyip yaşamak insanın normal ten rengini bozuyor, özellikle de arka kısmını. Jim gergin turistlerin olduğu bir masaya Robert'ın adalardaki en büyük ve en iğrenç çıbanlara sahip olduğunu bağırınca Robert'ın gözleri tehlikeli biçimde donuklaştı. Çıbanlar bir de estetik bakımdan en iyi şekilde dizilmişlerdi.

"Pantolu indir de şunlara gösteriver dostum." dedi Jim.

Şimdi ben geriliyordum. Jim'i susturmaya çalışmanın bir yararı yoktu. Sarhoştı ve sallanıyordu, Robert zıvanadan çıkınca da zevkten bayılıyordu. Ayrıca daha yeni, tekнемizle birlikte iki milyon dolara yakın para kaybetmiştik, yani kimsenin morali yerinde değildi.

"Patlayacak," dedi Jim. "Yedi nokta beş Robert Richter Ölçeğinde diye tahmin ediyorum."

Cap başının dertte olduğunu sezdi. Robert'a yapmacık bir gülümseme gönderdi, Robert da ona gülümsedi. Kontakt lenslerini sanki birisi kırmızıya boyamış gibiydi.

"Ay, mon... puku yedik, mon." Cap şimdi çok korkmuştu. Bana: "N'apcam ben şimdi, mon?"

Robert Cap'i severdi. Wayward Wind'i son seferine hazırlamak için bize yardım etmişti. Cap delikanlı çocuktu. Cap aile erkeğiydi. Cap hayvanları severdi. Ne yazık ki, Cap feci bir bedensel hasar görmek üzereydi. Jim sadist sadist sırtıyordu.

Robert'ın dikkatini dağıtmalıydım. Eğer bana sadece birkaç saniye bakacak olsa Cap belki o zaman kaçmayı başarırdı.

"Hey, Robert, şu eski Don Juan'ı hatırlıyor musun?" Sesim çok doğal çıkmıştı.

Robert, Jim ve ben ilk kez birkaç yıl öncesinde Panama'da Don Juan gemisinde karşılaşmıştık. Altmış metrelik paslanmış bir yük gemisiydi, gerçek ismi şimdi aklımda değil. Tek bir teknede taşınan esrar miktarı rekorunu kırma teşebbüsü için onu yeniden donatırken geçirdiğimiz iki ay süresince üzerinde yaşanan seks faaliyetlerinin sıklığı nedeniyle ona Don Juan adını takmıştık. Hepimiz aynı uluslararası suç karteliyle bağlantılı olduğumuzdan çabucak kaynaşmıştık. Panama City'deki Holiday Inn'e kurulmuştuk. Senatonun Panama Kanalı müzakerelerini soruşturduğu zamana rastlıyor. On ikinci katın tamamını bizim destek kuvvetleri kontrol altına alabilsin diye iki Kongre üyesinin odasını boşalttırmıştık. High Poekets de dahil, o gün *Lear'ı* kimin kullandığına bağlı olmak üzere, on üç ya da on dört kişiydik.

Motel *El Panama'yı* çoktan yakıp yıkmıştık, çoğunlukla Robert'ın taşkınlıkları yüzünden, gerçi bunun bir kısmını haklı olarak yaptığını söylemeliyim. Öyle bir durumda o yosmayı balkondan ben kendim de fırlatırdım.

Bizim ne bok olduğumuz hakkında birbirleriyle çelişen bazı teoriler dolaşıyordu ortalıkta. Bunların bir kısmını incelikle biz işledik. Hesabımızdaki harcamaların inanılmaz olduğu açıktı

(burada inanılmaz, sınırsızın bir basamak yukarısı oluyor). Her şeyi nakit ödüyorduk. Hapis kaçkını gibi görünüyorduk. Tamamen başıbozuktuk.

Panamalılar için bütün bunlar bizim ABD hükümetinin adamları olduğumuz anlamına geliyordu, muhtemelen de CIA. Bu nedenle müzakereler sırasında bizi gücendirmek istemiyorlardı, bu da bizim işimize gelirdi.

Başka söylentiler de vardı ama şahsen ben en çok CIA'li olanı seviyordum, en popülerleri de oydu. Taksiciye öylesine söylenmiş bir söz, ikametgahım olarak Guatemala'da şifreli bir posta kutusu, biri tarafından (muhtemelen sürekli rüşvet verdiğim resepsiyon görevlisi) kendisine benim CIA *olduğum* söylenmiş bir Kongre üyesiyle yediğim akşam yemeği... bütün bunlar bizim Washington'ın sorun gidericileri oluşumuza katkıda bulundu.

Oteldeki herkes Robert'tan korkuyordu. El Panama'dan haber sızmıştı: Eğer gerçekten bela çıkarsa (ki neredeyse çıkıyordu) Robert'ın tek kişilik CIA Ölüm Mangası olduğu söyleniyordu. Robert bütün taksileri ana kapının dışında tutup (saati 10 dolara) kendisi söylemedikçe kıpırdamamalarını emrettiğinde Holiday Inn'deki hiç kimse tek kelime etmedi. Taksilerin hiçbirisi de kımıldamadı. Böylece yaklaşık bir hafta Holiday Inn'de kimse taksiye binemedi. Ne Senatörler, ne Kongre üyeleri, hiç kimse. Robert taksi filosuyla oynarken onlar da Amerikan vergi mükelleflerine büyük masraflar açarak özel arabalar kiralamak zorunda kaldılar.

Hasır şapkası, Aloha gömleği ve ekose pantolonuyla kapıdan çıkıp –o 110 kiloluk cüsse– ıslık çalardı. Belki de dört saniye içinde yirmi taksici araçlarının önünde hazırola geçerlerdi. O enlemlere göre hızlı sayılırdı. “Beyler motorlarınızı çalıştırın.” Robert araba yarışlarına meraklıydı. Her adama üzerinde adres yazılı bir kâğıt verirdi, daima her kâğıtta aynı adres. Robert'ın işaretiyle her ne istemişse –uyuşturucu, içki, bir yosma ya da bunların üçü birden– hepsi onu getirmek için fırlardı. Malı getiren adama yüz ABD doları. Yirmi çılgına dönmüş Panamalıyı kendi özel Grand Prix'sinde şehrin sokaklarında gümbürdetiyordu.

Tekrar Antigua'dayız, Robert'ın bir gözü kırıldı. Bunu, beyninde ilkel bir düşünme sürecinin başlamış olduğunu gösteren bir işaret olarak yorumladım, belki bir ya da iki sineps bir tür normal sırada uyarılmıştı. Jim bile irkildi. Cap yerinde dondu kaldı, hâlâ Robert'ın kızıl gözlü zombi sırtışıyla çivilenmiş duruyordu.

“Göz kırptı,” dedi Jim.

“Gördüm,” dedim.

“O n'olaki?” dedi Cap.

“Bilmiyorum,” dedi Jim.

“Kendine geliyor,” dedim.

“Kendine gelince n'aparki?” dedi Cap.

“Bilmiyorum,” dedim.

“Sanırım ona Panama City'deki Grand Prix'yi hatırlatınca hoşuna gitti,” dedi Jim.

Kendi türünden biriyle oturup anıları hatırlamaya bayılmayan bir Contrabandista hiç tanımadım. Tuhaf bir şeyler yapmanın nedeni de bazen yarı yarıya buymuş gibi gelirdi. Daha sonra olanlar hakkında konuşabilirdiniz.

Robert'ın taşkınlık öncesi yaşadığı şizofrenik donukluğu sırasında bile bu tatlı anılar onun üzerinde etkili oluyordu. Sonraki davranışını nasıl etkileyeceğini herkes tahmin edebilirdi. İş zarlara kalıyordu, hiç kuşku yok. Bastırdım. Neden olmasın? Eğlenmeye başlamıştım.

Don Juan gemisi Murphy'nin Yasaları'na bir övgüydü. Aslında, gemi Murphy'nin Yasaları'nı o kadar geçti ki yeni bir yasa oluşturulması gerekti *Don Juan*'ın Yasaları: "Ters gidebilecek her şey zaten gitmiştir ve sonsuza dek de öyle devam edecektir."

Ben kaptandım, ama yemin ederim o geminin bu sefere seçilmesinde benim bir payım yok. Büyük çelik gemilerin yapısal bozukluklarını tetkik etmek için basit bir yöntemim vardır. 5 kiloluk bir balyozu sintineye indirip sallamaya başlarım. Kırılan ne olursa yapısal bakımdan sağlam değildir. En öndeki zincirlikte hemen bir sızıntı başlattım. Balyozu birkaç defa daha sallayınca geminin çürümüş su geçirmez bölmesi çıkıp geldi.

Julio o sırada göründü, gözleri faltaşı gibi açılmıştı, İspanyolca bağırmaya başladı. Bu dili çok iyi biliyorum fakat tek çıkarabildiğim "*gringo loco*" oldu.

Julio *Don Juan*'m mühendisiydi ve babasının yirmi yıl önceki ölümünden beri de orada çalışıyordu. Bu onun pek çok tuhaflıklarını açıklıyordu, takıntı halinde istavroz çıkarması, motor dairesinin her tarafında asılı duran düzineler dolusu haç ve sessizlikten duyduğu akıldışı korku. Çok sonra nispeten sakin bir anda Julio bu sonuncusunu açıkladı. *Don Juan*'ın hareketli parçalarının çoğu çeşitli nedenlerden dolayı arada bir tutukluk yapıyordu. Julio bir şekilde onları tekrar çalıştırıyordu. Geminin oynayan her bir parçasının aynı anda tutukluk yapacağı ve geriye sadece "*silencio, hombre. silencio completamente*" bırakacağı kâbusunu sık sık görüyordu.

Her neyse, *Don Juan*'a ve mühendisine yaptığım ilk teftiş sonrası bu operasyonu finanse eden çokuluslu örgütü ikna etmeye çalıştım. Görüşmeyi çok net hatırlıyorum. Zaman çizelgeleri, kod adları, enlem ve boylamlar, telsiz frekansları ve çeşitli acil durum planlarıyla ilgili olarak Kolombiyalı yükleme mürettebatına danışmam gerekiyordu. Görüşme tüm hızıyla en az üç gün sürmüştü. High Pockets'le benim ilk dikkatimizi çeken şey, dört metrelik toplantı masası üzerinde çırılçıplak ve kendinden geçmiş bir şekilde uzanan Kolombiyalı Uyuşturucu Kralı, Eduardo "El Gordo" idi. Bir kokain yığını içinde ağzının suyu akmıştı, kokainin bir kısmı ince bir dal gibi masanın üzerinden geçip ucundan öteye bir yol çizmişti. Yüz gram kadarı yerdeki kaba kilimin üzerine yayılmıştı. Herkesin şuursuz oluşunun sebebi, 1.5 litrelik sayısız Dom Perignon'un ('69, bu arada. O günlerde hâlâ bulabiliyordunuz) aralarına dağılmış bir düzine civarındaki çoğu boş Quaalude ilaç şişeleri diye düşündüm.

Toplam altı ya da yedi Kolombiyalı (José dahil) ve sekiz ya da dokuz kadar da benim gringo arkadaşım (Jim ve Robert dahil) çeşitli şekillerde çıplak vaziyette uzanmışlardı, yanlarında çeşitli fahişeler de vardı, insana inanılmaz da gelse, Robert'ın El Panama Oteli'nde ikinci katın balkonundan attığı da oradaydı. Sol ayak bileğindeki alçı dışında iyi görünüyordu. Toplantı

masasının altında bilincini yitirmiş bir oda servisi görevlisi buldum, kırmızı Holiday Inn yeleği dışında üzerinde bir şey yoktu.

Şimdi geriye dönüp baktığımda oldukça mizahi görünebilir, ama o sırada dehşete kapılmıştım. Benim bu insanları *akıl yoluyla* ikna etmem gerekiyordu. Hayatım ve bok gibi para o gemiye bağlıydı. Ne var ki, Robert’la Jim’in himayesi altında profesyonelliğim, hani derler ya, suya düştü. Bir hafta içinde High Pockets’le ben rutin olarak düzenlenen (ya da kesintisiz devam eden) “görüş- meler”e katılır olduk. Otele verilen hasar kadar, uyuşturucu tüketiminde de herkes kadar ben de sorumluydum –burada böbürlendiğim yok– ama Robert bunların dışındaydı. High Pockets otelin güvenlik görevlilerini dairesel on ikinci katın etrafında kovalayıp yangın çıkışından dışarı atarken Robert iki tek odayı süit odaya dönüştürmeyi başarmıştı.

Gemi hakkında birkaç şikayet geveledim, Eduardo da iyileştirmelere harcanmak üzere 100.000 dolar ayırdı. Bana söylendiğine göre, söz konusu “kemi” olunca, Eduardo *Don Juan’a*. öyle diyordu, paranın lafı olmazdı. Tek sorun, gemi simsarının bütün parayı gemi gövdesi için yeni levhalar ve kaynak almak yerine, gelişmiş elektronik seyir cihazlarına harcamış olmasıydı. Burnuma upuzun bir toz çekip “Harika! Nerede battığımızı tam olarak bileceğiz!” diye bağırdığımı hatırlıyorum. Marazi olan şey, bu konuda hakikaten heyecan duymamdı.

Dört beş günlük uyuşturucu, seks çılgınlığı sefahatim ve vandalizmi bünyem ancak kaldırabilmişti, bunun üzerine High Pockets’le pılımızı pırtımızı toplayıp hesabımızı ödemek üzere resepsiyona doğru yola koyulduk. Ahlâkî bakımdan *Don Juan*’da bir süre vakit geçirme mecburiyeti hissediyordum. Kaçışımıza öğleden sonra üçte teşebbüs edecektik, o zamana kadar arkadaşlarımızın komaya gireceğini hesaplamıştık, fakat biz tam hesabı kapatırken Robert’la Jim ön kapıda sendeliyordu. Çok sıkı bir uyuşturucu âleminin sonuna yaklaşmış durumdaydılar. Robert’ın sağ gözü Kalküta’nın Kara Deliğine benziyordu; sol gözü şişip kapanmış ve morarmıştı. Yakamdan tutarak bir kanepeye sürükledi, sonra alenen hımbılın teki olduğumu söyleyip on ikinci katı hayal kırıklığına uğratmakla suçladı.

Mantıklı davranmaya çalışma hatasını yaptım. Geminin bakıma ihtiyacı vardı, diye savundum kendimi. Yarım kalan incelememin ortaya koyduğu yapısal zayıflıkları açıklamaya çalıştım.

Robert benim yürüttüğüm mantığa lobideki masaya bir gram kadar kok dökerek karşılık verdi. “Kamış ya da ona benzer bir şeyi olan var mı?”

Jim elli dolarlık kâğıt parayı rulo yapıp ona uzattı. Robert tozun yarısını burnuna çekti, topak mopak öylece, sonra parayı bana uzattı. Etrafta bizim bordromuzda olmayan pusuya yatmış kimse var mı diye lobiye şöyle bir göz attım. Sadece bir iki turistle Kongre üyeleri vardı. Sağlam bir çekiş yaptım, çantamı kapıp Robert tepki veremedenden dışarı fırladım.

“Gemide olacağım!” çıkış repliğimdi.

Don Juan’ın terkedilmiş bir hali vardı, fakat Julio’yu makine dairesinde paslı eski bir dizel motorun önünde diz çökmüş buldum, Hail Mary duasını okuyordu.

Benim balyoz olayını affettikten sonra onunla gayet iyi geçindik.

Julio *Don Juan*’a tutkuyla bağlıydı. Son yirmi yılda gemi altı yedi el değiştirmişti, Julio sadece

kendi bildiği sebeplerden dolayı hepsinde de görevine devam etmişti. Günde en az on beş saati makineleri parçalayarak, idare edecek hale getirerek, istavroz çıkararak ve gemiye laf anlatmaya çalışarak geçiriyordu. Julio garip biriydi, bu su götürmezdi, ama kamarasına bakıncaya kadar ne kadar garip olduğunu fark etmemiştim.

Gemicilerin çoğu ranzalarının üzerine poster asar, Julio da onlardan farklı değil, yalnız onunkiler tamamı renkli, yeni dizel motorların, jeneratörlerin ve yedek parçaların kat kat açılan büyük sayfa çizimleriydi. Bu gemiyi biliyordu gerçi –gerçekten biliyordu. Tuhaf biri de olsa, kaptan olarak onunla olmaktan memnundum. Balyozla verdiğim hasarı onarsın diye ona kaynak ekipmanı aldım. Ayağımla gövdeyi delip limandayken gemiyi batırırım korkusuyla sintineye bir daha hiç inmedim.

Julio başka bir açıdan da son derece büyük bir kıymetti. High Pockets’le ben turist barlarını gezer olmuştuk. Ben eski bir kaptan kepi giyerdim, yatay çizgili tişört ve üç günlük tıraşla ağzımda yanmayan uzun ince bir puro. Turist piliçleri ya da “atmosfer” arayan asker ailelerin kızlarını takip edip yolda saçları diken diken eden deniz hikâyeleri uydurarak onları *Don Juan*’a. çekiyorduk. *Don Juan*’un hiçbir şeyi yoksa bile atmosferi vardı. Julio Walter Brennan’ı oynayıp yokluğumda her şeye göz kulak oluyordu. Sarhoşmuş gibi yapıyordu, ben de ona ayyaş diye bağıriyordum, o da İspanyolca ölü arılarla ilgili bağırarak bir şeyler söylüyordu, sonra ben pilici kamarama çekiyordum. Kız bir, koca pembe dili sarkan High Pockets’e bakar, bir çatlamış, soyulmakta olan boyaya, pis yatağa, bir de purom, kaptan şapkası ve bir şişe ucuz romumla bana bakardı. Onun açısından Bogart’la Bacall’dı. Onları bir kere ihtiyar *Don Juan*’ın üzerine çıkardım mı iş bitiyordu, inlemeyse sürüyordu.

Bu şekilde sonsuza dek devam edebilirdim, fakat bir gece geç vakit Robert’la Jim çıkageldi. Tam bir kâbustu.

Robert hırlamaya başladığında güneş İngiliz Limanı üzerinde batışa geçiyordu. Robert göğsünün derinliklerinden yavaş yavaş hırıliyordu. Jim’le ben ilk önce uzaktan gelen bir gök gürlemesi sandık. Boran bulutlarını görebilmek için etrafa bakındık ama yoktu.

“Ondan gelyo, ondan gelyo, mon.” Cap artık sırlıslıklam terliyordu. Onu neredeyse unutmuştum. Bir şişe daha Mount Gay için işaret ettim. High Pockets bir hapşuruk daha koyverdi.

“Ne diyosun, Cap?”

“Ondan geliyo. Hırlıyo.”

“Kim? High Pockets mi?”

“Yok be, mon. Robert. Bana bakıp hırlıyo. Keçen seferki gibi.” Cap Robert’ın kudurduğunu bir kere daha görmüştü, adanın öteki yakasında, Spinning Wheel adındaki bir barda. Anlaşılan Robert orada da biraz hırlamıştı. Spinning Wheel şimdi yeni bir işletmeyle yeniden inşa ediliyordu.

“Hatırlıyorum,” dedi Jim, Panama’daki o geceyi kastederek. “Robert boku yemişti. Hem de ne

biçim yemişti.”

Robert’ın hırlaması daha da derinden gelmeye başladı, sanki konuşmaya çalışıyormuş gibiydi.

“Belki yavaşça kalkıp,” dedi “Cap, “yoluma gitsem iyi olur.”

“Tavsiye etmem,” dedim.

“Panama City’deki her bara ve keraneye uğrardık,” dedi Jim. “Sonra Robert sana uğramamız gerektiğini söylediler. Bir şey lazım mı diye. Uyuşturucu falan.”

“O iki pilici nereden araklamıştınız?” dedim.

Robert’ın hırlama sesi arttı. Cap titremeye başladı.

“Hangi piliçleri?” dedi Jim.

O korkunç böğürtü ve arkasından gelen su şapırtısını duyduğumda High Pockets ve ben şehirde rastladığımız küçük tatlı kızla kamaramızda derin uykudaydık. Şaşkınlıkla yataktan fırladım. *Don Juan*’ın pilinin bittiğini ve batmak üzere olduğunu sandım. Sonra Jim’in güldüğünü duydum. Korkmuş iki kadın fısıldaşıyorlardı. Bir alakasız böğürme daha, bu seferki suyla karıştı. Kafamı lombozdan çıkarıp doğru aşağıya baktım. Robert koca cüssesini kaygan eski bir halat vasıtasıyla sudan tekrar iskeleye atmaya uğraşıyordu. Jim kenardan aşağıya bakıyor, katıla katıla gülüyordu. Bir elinde bir buçuk litrelik Dom, öteki elinde de 357 magnum vardı. Ağzından kocaman bir sigaralık uzanıyordu ve yüzünün alt kısmı ince Peru tozuyla kaplanmıştı.

Birkaç metre ötede iki aşırı kilolu kız korkudan birbirlerine sokulmuşlardı.

“N’oluyor, tatlım?” diye sordu güveyeniği yatağımdaki küçük Kekim.

“Hiç,” diye yalan söyledim. “Hiçbir şey.” Sorun çıkacağını sezmiştim. Belki de ciddi bir sorun. “İndir silahı Jim.” Sakın olmaya çalışıyordum, fakat Kanal Bölgesindeydik, o zamanlar hâlâ Amerikan askerlerinin kontrolü altındaydı. ABD’yle Panama arasında gerginlikler yaşanıp dururken sıkılan bir kurşun, ya da bir devrim ya da bir futbol maçı başlatabilir diye berbat bir his vardı içimde.

Jim tabancayı sigaralığın ucuna dayayıp kelimeleri yayarak konuştu. “Ateş edip yakıvereyim.”

“Hayır, dur, Jim,” diye kekeledim. “I-ıh”

Tabancayı indirdi. “Nee?”

“Şey, şu güzel hanım arkadaşlarınla beni tanıştırmayacak mısınız?”

“Nee?”

Robert insanlarda olmayan bazı sesler çıkardı ve sonra, öküz gibi böğürerek kendini iskelenin üzerine atmayı başardı.

“Tabancayı indir, Jim,” dedim.

“Kiminle konuşuyorsun?” diye sordu küçük Fıstıklı Kadayıfım.

“Hiç kimseyle,” dedim. “Hiç kimseyle.”

Robert ayağa kalkmıştı. Ekose polyester ceketinin cebinden ıslanmış bir kokain torbası çıkardı.

“*Lanet olsun! Güvertem! Pis amcık ağız!*” sözleri Kanal Bölgesinin etrafında yankılandı.

Panama yakasından İspanyolca konuşmalar duyuyordum. Görünüşe göre Robert’ın gringo savaş çığlığına karşılık mevzi alıyor gibiydiler.

“Azgınlaştım,” dedi küçük Bal Kasem.

Robert mahvolmuş kok torbasını suya attı ve Jim’inkinden biraz istedi. Jim 357 magnumu tekrar cigaralığın ucuna dayadı.

“Bir dakika. Şu köftehoru bi ateşleyim.” Horozu kaldırdı.

“Jim!” diye bağırdım. “Hanımlar! Beni tanıştırsana, hadi.”

Jim tabancayı kızlardan birine doğrulttu. Gözünün birini kapadı, hatırlamaya çalışıyordu. “Dur bakiim. Bu... ee, siktir.” Tabancayı öteki kıza doğrulttu, o da küçük bir çığlık attı.

“O da... ıı, öteki.”

Bu arada Robert ceketinin cebinden bir el bombası çıkarıp orta parmağını pime doladı.

Bana kok ver yoksa kendimi havaya uçururum,” diye ilan etti.

“Sahi mi?” Jim silahını Robert’a doğrulttu, namluyu otuz santim kadar burnunun altından sallıyordu.

“O pimi çek de ben de senin kafanı havaya uçuruyum, sersem.”

Kamaramdan dışarı fırlayıp alt güvertedeki Julio’ya koştum. Robert’la Jim’in birbirlerine kafa tutuşlarını seyrediyordu. High Pockets gözleri sulanmış bir şekilde sendeliyordu.

Saniyeler geçti.

Şişman kızlardan hafif inilti çıkıyordu.

Kanalın yukarılarında bir yerde bir gemi borusunu çaldı.

Küçük Danimarka Peynirim kamaraya dönmem için bana seslendi.

Julio istavroz çıkardı.

High Pockets o hapşurma nöbetlerinden birini yaşıyordu.

Gerilim tırmandı.

Derken Robert pimi çekti.

Hafif bir tıslama sesi duyuldu. El bombasının tepesinden belli belirsiz bir duman yükseldi.

“Koku ver,” dedi Robert.

“Tamam, amma önce şu yavruyu bi yakalım,” dedi Jim. Magnumu cigaralığın ucuna dayayıp tetiği çekti. Bir ışık parladı ve güçlü bir patlama oldu. Silahın darbesi ve geri tepmesiyle Jim

yaklaşık üç metre geriye uçtu. Kışüstü oturdu, sonra merakla cigaralığa baktı. Hâlâ ağzındaydı, şimdi biraz kısalmıştı ama hâlâ yanmamıştı.

Projektörler açıldı ve yanıbaşımızda bir siren ötmeye başladı. Kaldırımında koşan çizmeleri ve birlikleri mevzilendiren birinin boğuk sesini duyuyordum.

İki şişman kız canhıraş bağıırıyordu.

Robert tıslayan el bombasına bakıyor, bir şeyleri hatırlamaya çalışıyordu.

Julio Hail Mary duası okuyordu.

High Pockets çömelmiş, kakasını yapmak için var gücüyle çabalıyordu.

Benim küçük Elmalı Turtam kamaramdan bir şeyler bağıırıyordu.

“Robert!” diye aşağıya seslendim “Bana anlattığın alabalık avlama gezisini hatırlıyor musun?”

Robert başını kaldırıp bana baktı, ya da bakmaya çalıştı. Göz yuvarları birbirinden bağıımsız hareket ediyordu, tıpkı kertenkeleninki gibi.

“Arrgarah” dedi galiba.

“Alabalık avı! Nasıl yapıyorsun?”

Yüzü bir vahiyle parladı. El bombasını Kanala fırlattı.

Booom! Yaklaşık bir ton su ve ölü balık iskelenin ve *Don Juan*'ın üstüne yağdı.

Bu sırada Deniz Birlikleri tarafından basıldık.

Bunun ardından gelen şey, High Pockets’in, Robert’ın, Jim’in ve benim asker ve/veya yasa uygulayıcı kurumlar tarafından ilk ama son olmayan sorgulanmamızdı. Deniz askerleri iki şişman kızla benim küçük Balkabağı Tatlımı hemencecik salıverdiler. Zaten dördümüz bir de zavallı Julio onlara yeterdik, José patlamanın şiddetiyle gemide arkaya arkaya giden yelken başlarıyla ilgili hiç yorulmadan konuşup duruyordu.

Robert’la Jim bilfiil halüsinasyon gördükleri için idarenin bende olduğu açıktı. Jim başının etrafında dolaşan bir yarasayı yakalamaya çalışıyordu, Robert ise burnunun sol deliğinden bir şeyler atmaya uğraşıp duruyordu. Homurtuları daha anlaşılır olmaya başlayınca sorununun ne olduğunu anladım. Bir domuz nasılsa burnuna yerleşmiş, Robert da onu bir ayağından yakalamış hayvanı dışarı çekmeye çalışıyordu.

Soruşturma hemen başlamadı. CID’den iki adam ve askeri istihbarattan üç subay Robert’la Jim’e halüsinasyonlarıyla çırpınırlarken aval aval bakıyorlardı. Bence sakıncası yoktu. Benzer durumlarda başarılı olmuş çeşitli acil durum tavırları arasından birine karar vermem gerekiyordu. Yaratıcılıktansa güvenilirliği tercih ettim. “Hey, sersemler,” dedim, “Ne yaptığınızın farkında mısınız?” Robert domuzun yarısını çıkarmışa benziyordu. Koca bir domuzdu.

“Ne?” diye sordu dikkati dağılmış CID görevlisinin teki.

“Ne yaptığınızın farkında mısınız, dedim.”

“Kimlikleri görelim bakalım, beyler,” dedi bir numaralı askeri istihbarat subayı.

“Buradaki arkadaşlarınız, kim bunlar?” diye sordu iki numaralı askeri istihbarat subayı.

Benim cevap vermeme kalmadan High Pockets o güne kadar maruz kaldığım en iğrenç köpek osuruğunu bıraktı. Gözlerinizi sulandırarak, o insanı perişan eden sessiz işlerden biriydi.

Bu götü kalkmış, asker saçlı Deniz yüzbaşısı, amir olarak odayı boşaltmayı üstlendi.

“Onu burada bırakın,” dedim High Pockets’i kastederek. “Bırakın kendi pis kokusuyla başbaşa kalsın.”

Her zamanki gibi High Pockets kendi yaptığı düşüncesiz hareketi hiç üstüne almadı. Herkes kapıdan dışarı fırlarken o, çuvalladığı zamanlar takındığı o dalavereci bakışlarıyla orada oturmaya devam etti.

Her neyse, mekân değiştirip yerlerimizi alınca soruşturma tekrar başladı.

“Kanal Bölgesinde ne yapıyorsunuz?” diye sordu bir CID görevlisi.

"Bir kere, siz sersemlerin hiçbirine böyle bir bilgi verilemez," dedim, "ve bu durumu ele alışınıza bakılırsa, asla da verilmeyecek."

Sonra isimleri, rütbeleri ve seri numaralarını sormaya başladım. Asker saçlı bir iki tehdit savurdu, ben de bir iki tehdit savurdum, ayağa kalkıp başka tehditler savurdu, ben de ayağa kalkıp aynısını yaptım. Robert ayağa kalkıp domuzun canına okudu. Jim yarasaı yakaladı.

“Aferin, beyler,” dedim.

"O gemide ne yapıyorsunuz?" diye CID görevlisi ortalığı yatıştırmaya çalıştı.

“Pekâlâ, sersemler, kod adı *Don Juan*’ı hiç duydunuz mu?” dedim.

Hepsi birbirine baktı, hiç kimse bilgisizliğini ilk ortaya vuran olmak istemiyordu.

“Duyduğunuzu sanmıyordum,” dedim alaylı bir biçimde. “Oradaki gemi gizli dinleme teknolojisinde bugüne kadar katedilmiş en önemli gelişmedir.”

Julio her nedense başıyla onayladı. “*Si, si*”

“Kime ateş ediyordunuz?” diye sordu Asker saçlı.

“Solcu gerillalara,” dedim. “Belli ki güvenlik kırıldı. O gemiyi hemen oradan çekmeliyiz.”

“Bu martavalların hiçbirine inanmıyorum,” dedi Asker saçlı.

Jim CID görevlilerinden birine hap soruyordu. Çember daralıyordu, bunun üzerine kozumu oynadım. Asker saçlıya: “Kongre üyesi Kaminsky’yi hiç duydun mu?”

Duymuştu. Holiday Inn’deki akşam yemeğinde işlediğim Kongre üyesiydi. Yemeğin sonuna geldiğimizde benim kim olduğum ve neler çevirdiğim konusunda kafası iyice karışmıştı. Ona, eğer başı sıkışacak olursa Langley kanalıyla bana ulaşmasını söylemiştim. Ona *Don Juan* Operasyonundan söz etmesini söyledim. Politikacılara bir yardım önerdiğinizde, onlar da size *çoktan* bir yardım borçlandıklarını zannederler.

“Siz gizli askeri sersemeleri ve ödeneklerinizi denetleyen heyette, doğru mu?”

“Ee?” dedi Asker saçlı.

“O burada. Holiday Inn’de. Benim operasyon adım Don Juan Bir. Ara onu. Beni buraya kapattığını söyle de bakalım ne diyecek.”

Yarım saat sonra tekrar Holiday Inn’deki toplantı odasındaydık. Eduardo’yu tekrar hayata döndürmeye çalışıyordum. Robert telefonda oda servisiyle konuşuyor, büyük şişe Dom sipariş etmeye çalışıyordu, fakat kelimeler ağzından doğru çıkmıyordu. Jim yardım etmeye çalıştı, ama sesi 45’likte çalan 78’lik plak gibiydi.

Bir kamış bulup yaklaşık yarım gram tozu Eduardo’nun burun deliklerinden üfledim. Ayılmaya başladı. *Don Juan*’ı ve kendimizi Panama’dan dışarı atmamız şarttı. Bir sürü bürokratik karmaşa vardı, çünkü Kanal müzakereleri Kongre oyuna sunulmak üzereydi, Panamalılar da Kanalı zorla almakla tehdit ediyorlardı, ama “*Don Juan Operasyonu*”nun, çok parlak sabıkaları olan bir avuç uyuşturucu delisi anarşist tarafından yönetildiğinin anlaşılması an meselesiydi. Askertıraş’ın Langley’deki CIA’de kimi varsa onunla çoktan telefon irtibatı kurduğunu tahmin ediyordum. Bizden yana olan tek bir şey vardı: Örgütteki hiç kimse, böyle bir operasyon varsa diye “*Don Juan*”ı duymadıklarını itiraf etmezlerdi. O hıyarların küçük hesapları, aralarındaki iktidar mücadelesi ve öteki örgütlerle (özellikle DEA) olan rekabet bizim örgütümüzün maskaralıklarını resmen usta işi yapıyordu. Hesaplarıma göre korkunç gerçeğin ortaya çıkması en az altı saat sürerdi.

Eduardo gözlerini açıp oturdu. Gülümsedi; sonra gözleri kapandı, ağır ağır ileri doğru eğilirken koltuğundan yere yuvarlandı. Toplantı odasını hayat belirtileri bulmak için gözlerimle taradım. Örgütün bütün kilit isimleri, *gringo* olsun Latin olsun oradaydılar, ama hepsi derin komada gözüküyorlardı.

“Robert,” dedim, “José’yi ayıltmaya çalış.”

“*Gralpnlopl*” diye bağırdı telefona Robert, sonra da José’nin alnına fırlattı, telefon seti bir metre farkla ıskaladı. Bana soru soran gözlerle baktı.

Jim banyoda kusmaya çabalıyordu.

Yapabildiğim tek şey bir not bırakıp High Pockets’i, Robert ve Jim’i toplayarak *Don Juan*’a dönmekti. Julio’ya hurdayı ateşleyip demir almaya hazır olması için talimat vermiştim.

Bir kâğıt bulup koca harflerle şunları yazdım: “Eduardo: *Muchas problemas. Tenemos que salir ahora mismo. Te vere en Riohacha en 48 horas.* ”

Birinin bulacağını bildiğim için yarı dolu Quaalude kavanozuna tıktırıp Jim’i kaptım, sonra da Robert’a *Don Juan*’da otuz gramlık Peru malı bıraktığımı söyledim. On beş dakika sonra tekrar gemideydik.

Demir alıp kuzeye yöneldik; Kanal’dan geçip doğuya, mavi Karayipler’e dönecektik, orada bir şekilde Eduardo ve çocuklarla buluşacağımızı umuyordum. Bir de 45.000 kiloluk Guajira Altın Goncalarıyla.

“Kırk beş bin kilo,” diye yavaşça tekrarladı Jim.

Güneş Admiral’s Inn’in arkasındaki tepelerde alçalmaya başlıyordu. Otele adını veren Amiral Nelson’ı düşündüm bir an, Trafalgar Savaşını, yelkenli günlerini.

Demir atmış bir yattan birisi gitar tıngırdatıyordu.

*Evet, korsanım ben,
İki yüz yıl geç kalmış.
Toplar gürlemiyor artık,
Yağmalayacak şey bulamadık,
Kader kurbanıyım kırkını aşmış.
Geç kalmış,
Geç kalmışız...*

Cap’e baktım, yıkıldı yıkılacaktı. Bitkinlik, korku, çaresizlik. Robert’la olan çatışmasında ilkel bir şeyler vardı. Kaderi, düşüncesiz, kendisinden daha güçlü olan kayıtsız bir varlığın ellerindeydi. “Bacağım,” dedi Cap. “Uykuya taldı, mon.”

Robert’a baktım. Bir buçuk litrelik romun sıcaklığı tüm vücudumu sarmıştı. Kendimle barış içindeydim. Görünüşe göre, en azından benim açımdan, Robert başı ve omuzları etrafından belli belirsiz kızıl ışıklar yayıyordu. Zihni kritik kütle noktasına ulaşıyordu. Eveet, çok geçmeden Robert’ın kafatasında Dört Temmuz olacaktı. Cap için yapabileceğim hiçbir şey yoktu, o yüzden yine bir rom işaret edip gösteriyi seyretmek için arkama yaslandım.

*İki haftayı geçkin süredir sarhoşum
sızdım ve toparlandım
ve birkaç ufak su fıskırttım...*

“Riohacha gezisini pek hatırlamıyorum,” dedi Jim.

Otuz gramlık Peru malı konusunda yalan söylemiştim. *Don Juan*’da hiç kok yoktu. Robert bu haberi pek iyi karşılamadı, ama bütün usta kaptanlara farz olduğu gibi planımı önceden yapmıştım. Bir hileyle onu ana gemi ambarına indirdim, kapıyı kitledim, sonra da yükleme kapısından kötü haberi bağırdım. Robert, tabii ki, kudurmuşu döndü. *King Kong*’un yeni versiyonunu hatırlatıyor insana, Kong’un Süpertankere kapatıldığı andaki hali.

Güverteden Robert’ı görüyordum, beş metre aşağıda kocaman ambarda gövdeyi yumrukluyordu. Yukarıdan Valyumlu muzlar ve papayalar attım, ama pek etkisi olmadı. Julio gemi gövdesinin selameti için endişeleniyordu. Ben de çok adam eksiğimiz olmasına kaygılanıyordum. Jim Valyumların kalanını çeyrek galon romla bitirdiği için ondan bir iki gün hayır yoktu. Mürettebatın Latin grubunu Kolombiya’ya varana kadar alamayacaktık, tabii o da varırsak.

Kanal’dan olaysız geçtik, ama kargo bölümümüzde yerel faunaya ait nesli tükenmekte olan bir cins olup olmadığını bilmek isteyen birkaç Panamalı görevliye rüşvet vermem gerekti. İskandil derinliğinden uzaklaşıp da Panama’da sisli, çapraşık bir anı bırakarak doğuya dümen

kırınca huzur içinde derin bir nefes aldım.

Don Juan’ın seyir hızı Julio’nun tahmininden kat kat aşağıda çıkmıştı. Ben en azından sekiz mil çıkarırız diyordum, ama ancak dört mil yapabildi, üstelik sert dalgalar baştan vurunca sık sık suda küt diye duruverdi. İlk yirmi dört saat sadece Julio’yla ben vardık. Makine dairesinden ayrılmayı reddetti, ben de dümenden ayrılamadım. High Pockets’in dışında insanı hatırlatan tek yoldaşım Robert’ın kaptan köşkünün hemen önündeki ambardan gelen böğürmesiydi. Zamanla sustu, geriye sadece rüzgârla denizin ve çok aşağılardaki yorgun ihtiyar dizelin gürültüsü kaldı. Jim sendeleyerek yetmişlik Mount Gray’le köprüye çıktığında benim de uykum gelmeye başlamıştı.

"Vay be, zom olmuşum," dedi. "Bütün bu lanet yer sanki sallanıp duruyor."

Denize açıldığımızı tahmin edememişti.

"Uyuşturucum bitti. Hadi Holiday Inn’e geri dönelim."

"Panama’dan bir gün uzaktayız," dedim. "Turneye çıktık."

"Robert nerede?" Jim dinlemiyordu.

"Onu orta ambara kilitledim," dedim.

"Banyo nerde," dedi Jim. "Çıkarmam lazım."

"Banyo mu? Yani gemi tuvaleti mi?"

O zaman kafama dank etti. Panama’da söyledikleri ufak tefek şeylerden anlaşılmalıydı, ama ya dikkat edemeyecek kadar dalgındım ya da fazla uyuşturucu almıştım. Jim de Robert da daha önce hiç denize açılmamışlardı.

Jim köprünün kanadına doğru yürüyüp kesintisiz ufku taradı. Telaşla geri döndü.

"Pekâlâ zeki adam, lanet iskele nerde?"

Doğal olmaya çalıştım ama sesimde hafif bir gerginlik vardı. "İl, Robert’la senin bu operasyondaki göreviniz tam olarak nedir?"

"Robert eskiden ABD Dışişleri Bakanlığında çalışıyordu. Harap edeceğimiz ülkenin bağlantısı. Ben yolculuk işlerinden ve ürünün kalite kontrolünden sorumluyum."

"Ya," dedim.

"Pekâlâ, lanet iskele nerede?"

"Yaklaşık yüz mil arkamızda."

"Neee... siktir!"

Jim köprünün kanadına koştu. "Robert!" diye bağırdı.

Robert ambardan cevap vermeye çalıştı ama sadece gürültülü ve uzun bir geçirme sesi çıkarabildi. Boş ambarın akustığı sese stereofonik bir nitelik kazandırdı, ama Jim sesin geldiği noktayı hemen tespit etti. Yükleme kapısına gidip gözlerini kocaman açarak içeriyi dikizledi. Ciddi ciddi paniğe kapılmıştı.

“Robert!” diye bağırdı. “İkimiz de öleceğiz!”

Robert inledi, sonra, son bir buçuk gündür ettiği ilk anlamlı kelimeyi söyledi. “İyi,” dedi.

Gölgelerin boyu uzuyordu. Güneş otelin arkasındaki tepelerin altına dalmıştı. Turistler ve yatçılar avluyu doldurup günbatımı içkilerini ısmarlıyorlardı. On parçalı bir metal davul topluluğu kuruluyordu. Hepsi, beyaz pantolon, çiçekli gömlek giyen oralı gençlerdi. Neyse ki Robert hâlâ Cap’e baktığı için fark etmemişti. Robert metal davul müziğinden hoşlanmazdı.

Jim rom şişesine bir kamış sokup ucunu Robert’ın ağzına dayadı. Koyu kahverengi sıvı gözden kaybolmaya başladı.

“Aferin çocuğum, evet, evet,” dedi Jim. Robert’a saldırı eğitimi almış Doberman gibi davranıyordu. Bunu daha önce görmemiştim, o yüzden nedenini sordum.

“Belki bir parça kontrol altına alabilirim diye deniyorum,” dedi Jim. “Olabilecekleri bir düşün.”

“Çç-çok i-i-yi bi fi-fikir, J-Jim.” Sıcaklık hâlâ yirmi beş otuz derece olmasına rağmen Cap’in dişleri takırdıyordu.

Robert dişlerini gösterip yavaşça hırladı.

“Uslu çocuk.” Jim şişeyi Robert’tan uzaklaştırmaya başladı. Hırlaması önemli ölçüde derinleşti. High Pockets tekrar hapşurmaya başladı.

“Aman tanrım,” dedi Jim. “*Bana* saldırır mı dersin?” Kamışı tekrar Robert’ın ağzına koydu.

“Kesinlikle mümkün,” dedim. “Ambardan salıverdiğimizde neler olduğunu hatırlıyor musun?”

Jim’in hafiften rengi attı. Bu düşünce onu bir parça ayıltmışa benziyordu. Titremeye başladı. “Korkunçtu. Kudurmuş biriyle o hurda kovanın içinde sıkışıp kalmak, yüz on kiloluk delinin serbest kalması. Üstelik sinirlerimi yatıştıracak uyuşturucu da yoktu.”

“Çoğu gösteriydi,” dedim. “Bir sürü böğürme ve ağızdan saçılan köpükler.”

Doğruydı. Robert bir haftadır yemek yememişti ve bir günü aşkın süredir de sıkı bir uyuşturucu kullanmamıştı. Kıç güvertede JuJio’yu boğmaya çalışırken pili bitmişti. Armadara çeliğiyle kafatasında açtığım çatlağın da yardımı oldu, tabii.

“Uyuşturucuları bünyenizden attıktan sonra epey forma girdiniz,” dedim.

Onlara kuru erik suyu ve romla sıkı bir diyet uygulamıştım. Robert normal zilzurna sarhoşken emirlere gayet iyi riayet ediyordu. Dümende de iyiydi. Jim’le ikisinin, alkolün yol açtığı kendi yalpalamalarını, baş kıç vurmalarını, rotadan sapmalarını gemiyle eşzamanlı yapan acayip bir yetenekleri vardı.

Panama’dan ayrıldıktan dört gün sonra Riohacha, yani Kolombiya göründü. Eduardo’ya notta söylediğimden iki gün gecikmiştik, ama hiç kimsenin fark etmeyeceğini sanıyordum. Şafak sökerken liman ağzının hemen dışında onun on altı metrelik balıkçı teknesini başıboş gördük. Gemiyle yaklaşırken en kötü korkularımın gerçekleştiğini gördüm. Değişen hiçbir şey

olmamıştı, tek fark, örgütün Panama'daki Holiday Inn'in toplantı odası yerine bir yatta komada olmalarıydı.

Eduardo büyük balıkçı sandalyesine bağlanmıştı, çenesi göğsüne dayalıydı ve olta tutacağına bir Dom şişesi ters sokulmuştu. José gözetleme kulesinin kenarından eğreti bir şekilde sallanıyordu.

Don Juan'daki tamamen güvenilir tek ekipman gemi borusuydu. Ateşteki Godzilla gibi ses çıkarıyordu. Üç kere kısa kısa bağırıttım. Hiçbir etkisi olmadı, bunun üzerine birkaçını belki hayata döndürebilir mi diye Julio'yu yata gönderdim. Ne gezer.

Robert'la Jim denemek istedi, ama uyuşturucu bulmak için yata altını üstüne getireceklerini biliyordum. Julio bize bir halat attı, biz de onları Riohacha limanına çektik.

Riohacha, La Penmsula de la Guajira'daki tek büyük şehir. Yarımadanın kendisi, özellikle Riohacha tamamen Banditolar, Uyuşturucu Kralları ve Guajira'lı vahşi yerlilerin oluşturdukları yarı organize çetelerin kontrolü altındadır. İç kesimler vahşi ve kanunsuzdur. Bogota hükümeti o bölgeyi çoktan gözden çıkardı, muhtemelen devasa esrar ticaretine müdahale etmeye çalışan vergi tahsildarları, DEA görevlileri ve subayların başlarına konulan ödülün dolaylı. Riohacha 1880'lerin Dodge City'sini hatırlatıyor, ama bir farkla: Wyalt Earp adını şehre attıktan iki saniye sonra makineli tüfekle öldürülürdü.

Riohacha sokaklarında rakip Uyuşturucu Kralları arasında alenen yapılan silahlı çatışmalar sıradan olaylardı, yan ısıra adam kaçırma, tecavüz ve her yerde trafik ihlalleri. Turizmin patladığı söylenemez ve henüz Club Med de yok. Fakat bir avuç peseta ve yan belde bir silahla eğlenmeyi seven biri yine de iyi vakit geçirebilir... İşte High Pockets, Robert, Jim ve benim de yapmak için harekete geçtiğimiz şey buydu, çünkü Eduardo ve José 45.000 kiloluk yükün neredeyse yarısını yanlış yere koymuş ve (kendilerine geldiklerinde) aramaya koyulmuşlar ve bazı komşularını vurmuşlardı.

Jim'le Robert Panama'da bıraktıkları yerden başlamayı düşünüyorlardı, en azından uyuşturucu tüketimi bakımından. Bense tümünden bırakmayı ciddi ciddi düşünüyordum, ama yoğun toplumsal baskı altındaydım, o yüzden sonunda pes ettim.

Riohacha'da yaklaşık bir hafta kaldık, daha sonra duyduğum söylentilere göre, iyi vakit geçirmişiz. Bize göz kulak olsun diye Eduardo'nun arkada bıraktığı beş korumadan ikisi bir gece bardaki çatışmada yaralanmış, ama hiç hatırlamıyorum. Robert'ın başının altından çıktığı söyleniyor, o yüzden doğru olabilir, ama o da Jim de hiçbir şey hatırlamıyor.

Gecenin nasıl başladığını hayal meyal hatırlıyorum. Julio'yu gemiden ayrılıp düzenli olarak ayarladığımız içki âleminde bize eşlik etmeye ikna ettik. Geleceğini söyledi, ama hiç içmeyecek, uyuşturucu da almayacaktı. Dindar bir adamdı; sakın bir adam, kendisi öyle söyledi. Robert hin hin gülümsedi ve başıyla onayladı, sonra Julio'ya kurşun geçirmez yelek giydirdi, bir tane 45'lik otomatik tabancayla iki yedek şarjör verdi, yanına alıp, madem ağırbaşlı olmamızı istiyorsun biz de oluruz diye söz verdi. Julio önce işkillenmiş gibiydi. Anlaşılan çelik yelek ve tabanca Robert'ın gerçek niyeti hakkında kafasında bazı şüpheler uyandırmıştı.

Robert'ın kendini savunma felsefesinin eşı benzeri yoktur. Kendisi hiç tabanca taşımaz. Fakat, polyester ceketinin cebinde daima bir el bombası vardır. Bela çıktığında pimi çeker bombayı bırakır ve "sonu nereye varırsa varsın" yapar.

Geceyarısı sularında Julio bir içki almaya razı oldu, gelecekteki iyi talihimize kadeh kaldıracaktık. Julio tuvalete gidince Jim yarım gram kokla Quaalude sipariş edip garson çocukla içkisine attırdı. *Julio* Robert'ın yarı cüssesinde sayılır, fakat korumalarımız onun da en az hocası kadar hasar yarattığına yemin ediyorlar.

O geceden kafamda kalan son resim çok düşük açılı. Galiba High Pockets'le ben bir masanın altındaydık. Robert'la Julio bütün barı ele geçirme aşamasındaydılar. Sonra ya ışıklar söndü ya da Robert'ın el bombası patladığında uçuşan parçalardan bir şey bana isabet etti.

"Muhtemelen el bombasıydı," dedi Jim.

Güneş seren cundasının altındaydı; avlu neredeyse doluydu. Garsonlar çevreye ve masa aralarına meşaleler yakıyordu.

"Robert gibi yaparsan aslında el bombası kendini savunmak için o kadar da tuhaf bir yöntem değil," dedi Jim. "Üstüne daima fazla kişi atlıyor. Kapalı bir alandaki şiddetli bir patlamanın erkeklerle oğlanları birbirinden ayırması ne kadar hayret verici bir şey."

Metal davul topluluğundaki birkaç adam rezil enstrümanlarını zımbırdatmaya başladı. Robert anında tepki verdi. Vücudu kasıldı, bir parça öne eğildi. Başının etrafında bir tür buğu ya da buhar oluştu. Cap'in gözleri yuvarlarından benim olduğum yöne doğru yavaşça hareket etti. Başka tarafa bakmak zorunda kaldım.

" 'Yellow Bird'den altı yedi nota işi görür." Jim bile artık biraz endişeli görünüyordu.

Jim'in haklı olduğunu anladım. Son birkaç yıl hepimiz için zor geçmişti, özellikle Robert için. Nixon yönetiminde Dışişleri Bakanlığındaiken "eski güzel günler"den dem vurmaya başlamıştı, uluslararası hukuk ve diplomaside ihtisaslaşan ateşli genç bir avukattı. Eski Rhodes Burslusu ve Denver Broncos'un ikinci draftına seçilmiş olan Robert, pek çok Hayat Yol Ayrımından birinde yanlış yöne sapmış olabileceğini hissediyordu.

Eduardo bir sabah erkenden, bir düzine kadar balya yüklü kamyon ve bir ordu Guajira'lı Yerliyle çıkageldi. Üzerlerinde peştamalvari kıyafetleri ve insan kemiğinden yapılma kolyeleri vardı, silahları MAC-10 makineli tabanca, M-16 ve okla yaydı.

Riohacha sakinlerinin büyük kısmı seyretmek için toplandı. O sıralar Riohacha hükümet iskelesinde yüklenecek olan en büyük miktar esrardı, yaklaşık iki saat sürdü ve olay çıkmadı, seyirciler arasındaki tuhaf bıçaklı kavga dışında.

Eduardo Julio'yla bana beş güverte tayfası verdi, dört Kolombiyalı bir de Kosta Rikalı.

İskeledeki Robert'la Jim'e vedalaşmak için yaklaşıncı, Robert "Bundan hoşlanmadım," dedi.

"Ben de," diye Jim de onayladı.

“Ne demek istiyonuz?” diye sordum.

“Sen ve altı pis Latin Amerikalı bu gemide.” Robert başını iki yana salladı.

“Ee, n’olmuş?” dedim

“Julio’ya diyeceğim yok, ama geri kalan herifleri gözüm hiç tutmadı,” dedi Jim. “Onları hizaya getirmen için yardıma ihtiyacın olabilir.”

Robert’la Jim birbirlerine baktılar.

Robert iç çekti. “Galiba onunla gitmemiz şart.”

“Sanırım bir kere olsun haklısın sersem herif,” dedi Jim. “Yeterince el bomban var mı?”

“Gemide,” diye cevapladı Robert. “Uyuşturucular?”

Jim sıırttı. “Bunun olabileceğini sezmiştim. Geminin mutfağına birinci kalite uyuşturucu zulaladım.”

Robert sıçrayıp *Don Juan*’ın üzerine çıkarak böğürdü, “Pekâlâ sersemler, hadi işimize başlayalım!”

Hakikaten etkilenmişim. O kaçıklardan hoşlanmaya başlamıştım. High Pockets’le ben hemen her zaman operasyonları kendi başımıza yapardık, fakat bu jest inanılmaz iyi ve kötü günlere ve uzun süreli deliliklere katlanacak bir ortaklığı perçinledi.

Admiral’s Inn’deki herkesin şanssızlığına, topluluğun ilk seçimi “Yellow Bird” oldu. Üçüncü notada Robert öyle bir kükredi ki herhalde Guadeloupe’dan duyulmuştur. High Pockets, Jim ve ben bunu önceden gördüğümüz için sipere yattık. Zavallı Cap’in şapkası uçtu, sandalyesi arkaya devrilip onu küçük bir pis su kanalına attı. Robert’ın elinde aniden bir el bombası belirdi. Pimi dişleriyle çekip bombayı davul topluluğuna doğru fırlattı. İyi bir atıştı. Bomba bir davulun üstünde takırdadı, sekip başka bir tanesine geçti, etrafında rulet topu gibi dolandı ve enstrümanın dibinde durdu.

“El bombası?” diye bağırdım. Topluluktaki çocuklar, başlarına gelmek üzere olan felakete gözlerini dikip notanın ortasında donakaldılar. Aniden dağıldılar: Birkaçı bulundukları yerin arkasındaki alçak duvardan sıçrayıp yere düştü, birkaçı limana dalıp mangrovlara kulaç attı, kalanı da masaların üzerinden atlayarak bara fırladı ya da avludan kaçtı. Turist grubu ve yatçılar bir balık sürüsü gibi tek vücut hareket ettiler. Önce bir yöne koşmaya başladılar, sonra başka yöne; sonra hepsi masaların, sandalyelerin altına daldı.

Patlama Si-bemol oldu. On davulun tamamı neredeyse yukarı fırlayıp frizbi gibi dönerek cınladı.

Kadehler ve şişeler patlamanın şiddeti ve uçuşan metal davul parçalarıyla paramparça oldu.

Neyse ki orkestra platformu hafif yukarıda olduğundan ve herkes de yerlere yapışmış olduğundan hiç kimse ciddi yara almadı.

High Pockets, Jim ve ben Robert’ın ruh halini değerlendirmek için ayağa fırladık. Oturmuş,

dikkatlice akşam yemeği m n s n  okuyordu.

“Robert,” dedim sakin bir şekilde, “neden havaalanına gitmiyoruz?” Antigua’dan ka ı ımızı planlıyordum.

“Evet ya,” dedi Jim, “yemeği bo ver. Yolda toz yaparız.”

“Tamam,” dedi Robert sakin bir şekilde. Ayağa kalktı, biz de dumanlı, döküntü dolu avludan ağır ağır çıktık. Serseme dönmüş müdavimler çok içinde bir oraya bir buraya geziniyorlardı. Barın içindeki sahibinin telefondaki sesini duyuyordum, çılgına dönmüş bir şekilde polise ulaşmaya çalışıyordu.

Kiralık arabamıza doğru hiçbir şey olmamış gibi aheste aheste yürüdük, Robert ortadaydı, Jim’le ben onun sebep olduğu yıkım, panik ve karma adan dikkatini başka yöne çekmek için havadan sudan konu uyorduk.

Arabaya geldiğimizde önemli bir p r z  ıktı. Robert arabayı kullanmak için ısrar ediyordu. High Pockets’le Jim karşı çıktı, ama Robert’ın gözleri yine donukla maya ba lamı tı.

“Pek    dostum,” dedi Jim.

 eriye dolu tuk. Robert motoru  alı tırdı. “Kok ver,” dedi.

Yalan uydurmam gerekiyordu. “Havaalanında.”

 ngiliz Limanı’ndan havaalanına giden yolda araba kullanmak normalde çok zevklidir. Yeşil tepeler,  ekerkamı ı tarlaları ve yabansı köylerden geçersiniz. Ne var ki Robert benim bilmediğim bir yola girdi. Bir ara g r n  e göre ıssız bucaksız bir otlakta habire gaza basıyorduk. Robert ikide birde dikiz aynasına bakıp sırtıyordu. Arkaya baktım. Kocaman bir boğa arkamızda dörtnala bize yakla ıyordu. Cinsel organı kocaman kalkmış ve b ğ r yordu – herhalde bizimle bir  ip ak planlıyordu. Gözlerimi kapatıp koltuğumda aşağıya kayarken şiddetli bir ba  ağrısının geldiğini hissettim.

Hatırladığım sonraki şey kazaydı. Robert bizi bir direğe bindirmı  ve arabayı Antigua Dı hatlar’ın giden yolcular giriş kapısı önüne savurmu tu. Havaalanının önünde kimseler yoktu fakat dört bir yandan sirenler yakla ıyordu. Arabanın içinden sürünerek çıkıp açık hava terminaline girdik.

Gümrük ve göçmen görevlisi dışında bina bombo tu, o da masasında mı ıl mı ıl uyuyordu. Telefonu durmadan çalıyordu. Telefonun bizimle ilgili olabileceğine dair bir his uyandı içimde. Görevlinin masasına iki D.K. onluğu attım; ardından High Pockets, Jim ve ben Robert’ı aprona çıkardık.

Bir kere daha öngörüm i imize yaramı tı. Robert kahvaltıdan önce içmeye başladığında hep yaptığım gibi o gün daha önce pilotlarımıza *Lear*’ı hazırda bekletmelerini söylemiştim.

Yukarıdaki  ocuklar hareketlerimizden durumun ciddiyetini anladılar, bunun üzerine motorları çabucak çalıştırıp High Pockets yola kakasını bırakırken kısa bir ara verdikten sonra kalkış pistine ilerlediler.

Pencereden dışarı baktım: Alanın  teki ucundan iki polis arabası ve bir askeri cip

yaklaşıyordu.

“Maksimum tırmanma açısı, Harry,” diye pilota seslendim, “Bu lanet yerden bizi götür”ün bizdeki kibarca karşılığıydı.

Kalkışlarımızın neredeyse yarısı böyle sıkışık durumlarda yapılmıştır. Harry Vietnam’dayken iki kere üstün derece almış (en az on uçak düşürmüş) muharebe pilotuydu ve bizimle uçmaktan zevk alıyordu.

Sekiz dakika sonra 15.000 metrede karar kıldık. Jim kendine bir kadeh Dom koyuyordu. Robert yere serilmiş, Tanrı’ya şükür, horluyordu. High Pockets pilotların yanında manzarayı seyrediyordu.

Kulakları kopmuş Batı Hindistan haritası çıkartıp Avrupa’nın üstüne çapraz attım. Sonra yakıp yıkmadığımız ada kaldı mı diye baktım. Hâlâ birkaç tane vardı. Rastgele denebilecek bir seçim yapıp koordinatları Harry’ye verdim, arkama yaslandım. Jim bana bir kadeh şampanya doldurdu. Koca bir yudum alıp pencereden ta aşağıda kalmış mavi Karayipler’e baktım. Antigua hızla arkamızda kalıyordu. Videoya bir kaset koydum, sonra da bir cigaralık yaktım. Dalgın dalgın içime çektim, acaba başarıda düşüşe mi geçiyoruz diye düşünüyordum. Az önce son teknemizi kaybetmiştik, ama bu yeni bir şey değildi. *Don Juan* yolcuğundan bu yana birkaç “son tekne”miz olmuştu. Robert bir operasyon üssünü daha yıkmıştı ama geçmişte bunu defalarca yapmıştı. Aslında her şey olması gerektiği gibiydi. Görkemli başarılarımız gülünç başarısızlıklarımız olmuştu. Robert işleri berbat ediyor biz de mecburen ayrılıyorduk. Bu işlerin doğal düzeniydi, o yüzden gerçekten kötümserlik içinde debelenmem için görünürde bir sebep yoktu.

Kendimi olumsuzluktan çekip çıkarmam için bir yöntemim vardır. Çok basit bir fikir, kısa bir cümle. Bir kadeh daha şampanya yudumlayıp yüksek sesle söyledim. “Bundan sonra ne olacağını görmek ilginç olacak.”

Parçacık fiziğinin dünya görüşü, düzenin altındaki kaosun bir resmidir.

Gary Zukav

III

Atomaltı Banditolar

Burada ormandaki hayatım José'nin Tina ve ailesini soymasından sonra tamamen değişti. Kendimi Kuantum Fiziğinin karanlıklarımı gömdüm. Günlerim bereketli ve doyurucu, gecelerim müthiş kurgularla dolu. High Pockets'le avluda oturup saatlerce aralıksız. Atomaltı Parçacıklarının, o ele avuca sıkmayan küçük kozmik haylazların bombardımanı alımda gece gökyüzünü seyrediyoruz.

Henüz kendimi kozmoloji çalışmasına vermedim, Atomaltı Âlemini adeta özümleyene kadar makroskopik gerçekliğin beklemesini yeğledim.

Daha önce hiçbir zaman kendimi bu kadar huzurlu hissetmemişimi, Besbelli çok aydın bir adam olan Tina'nın babasıyla yazışmaya başlasam mı diye düşünüyorum. Kitaplarının kenarları ünlem ve soru işaretleriyle dolu. Soru işaretlerinin bazıları özellikle açık ve keskin – söz gelimi, kitabın kuarklar ve davranışlarına dair bakış açısına ilişkin şüpheciliği. Galiba Tina'nın babası kuarklara hiç inanmıyor. En fazla tartışılır, ama yine de gerekçelerini bilmek isterim.

José ve ben Tina'nın babasıyla bir diyalog başlatma fikrini tartıştık, ama konuşmamız gergin bir münakaşaya dönüştü. José tamamen karşıydı. Ona kuarklar hakkındaki kendi görüşünü sorarak ustaca konuyu değiştirdim, ama rahat düşünemeyecek kadar sinirliydi. Şimdilik meseleyi bıraktım.

Sonunda José'nin Atomaltı Parçacık Kuramına hiç ilgisi olmadığı anlaşıldığından ben de görüşlerimi High Pockets'e anlatıyorum, genellikle gece geç vakit, ön avludaki meditasyon seansından sonra. Bu galiba onun hayli sıradan Köpek Dünya Görüşünü aşmasına yardımcı oldu.

Ayrıca daha da sakinleşti. Bir örnek: Birkaç gece önce, elektron üretimiyle ilgili özellikle ayrıntılı bir konferanstan sonra, Legs döşemedeki en sevdiği çatlaktan tırmanarak kıvrıla kıvrıla yukarıya yatağa çıktı. High Pockets yanımda uzanıyordu, tamamen uyanıktı. Legs kıvrılıp burnunun dibinde uykuya dalınca tek kelime etmedi. Bir an High Pockets'in o hapşurma nöbetlerinden biri gelecek gibi oldu (köpek endişesini gösteren bir işaret, herhalde), ama sadece iç geçirdi, gözlerini kapadı ve uykuya daldı.

Geçen hafta José, High Pockets ve ben kaplan avına çıktık. Görünüşe göre bu *tigre* –jaguar– yöredeki çiftlik hayvanlarını telef ediyordu ve Bandito En Sevilenler Listesinde bir numaraydı. Yörenin çiftçileri tarafından on keçilik bir ödül konmuştu. High Pockets kokuyu hemen kaptı ve fırladı, deli gibi hırıyordu, José'yle ben de yakın takipteydik. High Pockets bir kedinin peşinde olduğunu biliyordu, ama onu bulunca bütün bu işlere pişman oldu. Belli ki kovaladığı kedinin kendisinden büyük olduğunu bilmiyordu. Ona şöyle bir baktı, sonra, tereddütsüz ve

yorumsuz gerisin geri kulübeye kaçtı, iki gün yatağımın altında inzivada yaşadı. Ama zaten o görevini yapmış, jaguarın izini bulmuştu.

Bu noktada José ile başka bir görüş ayrılığına daha düştük. Ben hayvanı M-16'ımla hemen öldürmek istiyordum, ama José'nin başka düşünceleri vardı. Birkaç yıl öncesinde ona Noel hediyesi olarak bir roketatar vermiştim, onu kullanmak istiyordu. Roketatarların avlanmak için sportmence silahlar olmadığını ve çevreye de genel olarak olumsuz etkisi olduğunu söyledim.

José sanki aklımı kaçırmışım gibi bana baktı, sonra da jaguarı, ağacı ve tepenin yarısını havaya uçurdu. Ne var ki ödülü almaya kalkıştığında onun başı ağrıdı. Jaguardan geriye kesinlikle hiçbir şey kalmamıştı, çiftçilerin de hiçbiri onu havaya uçurma hikâyesine inanmadı. Hatta adamlardan birini olayı doğrulayım diye kulübeme kadar sürükledi (güvenlik sebebiyle gözleri kapalı).

José'ye sportmence olmayan yöntemleri ve Atomaltı Parçacıklarına kayıtsızlığı yüzünden hâlâ kızgındım, onun için sadece omzumu silkip, *"Ne sé"* dedim.

Düne kadar onu bir daha görmedim. O geldiğinde High Pockets'le küçük bahçemizin domatesleri, haşhaş çiçekleri ve hintkenevirleriyle ilgileniyorduk. Yorgun ve bir parça da suçlu görünüyordu. Son günlerde iyi uyuyamamış ve nihayet roketatar konusunda tamamen haklı olduğum sonucuna varmış. Gelecekte sadece rakip Banditolara ve ordu araçlarına karşı kullanacağına söz verdi. Ayrıca, mümkün olduğunca, çevreye en az zarar verecek şekilde kullanacağına da söz verdi.

Ben de çiftçinin önünde onu desteklemediğim için özür diledim. Kucaklaştık. Çok dokunaklı bir sahneydi.

Ondan büyük bir ricam olacaktı, o yüzden gözündeki bir yaşı silerken pat diye söyledim. Bir Banditodan bir şey isterken zamanlama her şey demektir.

Ricam, tabii ki, Atomaltı Parçacıklarıyla ilgiliydi. Sürekli genişleyen Atomaltı Ufuklarımı tatmin edebilmem için, başka bazı kitaplar edinmem şarttı. Tina'nın babası aracılığıyla elime geçen kitapların yazarlarının tavsiyelerine dayanarak bir okuma listesi oluşturmuştum.

José'yle yere, toprağa oturup planımı açıkladım. Konu olarak biraz ezoterik olduğundan bu kitapların kitapçılarda ya da halk kütüphanelerinde bulunma ihtimali pek yoktu. Ben de José'den Barranquilla Üniversitesi Araştırma Kütüphanesi'ni soymasını istedim. Planıma göre onun tıraş olup bir öğrenci gibi giyinmesi, sonra içeri girip istenilen kitapları resmen pantolonuna falan doldurup çalması gerekiyordu.

Bu noktada José sözümü kesip eğer bir kütüphane soyacaksa, bu işin kitabında yazıldığı gibi Bandito Tarzı yapacağını söyledi. Yani içgüdüyle. Sonra o ve arkadaşlarının bana sadece istediğim kitapları değil, o lanet yerdeki bütün kitapları getireceklerini söyleyerek böbürlendi. İşte o zaman José'nin belki de daha önce hiç kütüphaneye gitmediği kafama dank etti.

Kütüphanedeki bütün kitapları tırlara taşımanın koskoca çetenin muhtemelen iki gününü alacağını söyleyince kabadayılığı birden sönüverdi.

José bir an gözlerini bana dikti, afallamıştı. *"Muchos libros,"* dedi yavaşça.

"Si. Muchos." diye cevapladım.

José bir iki saniye düşündü, sonra istediğim kitapları getireceğini ama yine de kendi bildiği yolla yapacağını söyledi. Silahlar patlatarak, diye tahmin ettim.

Onu vazgeçirmek için elimden geleni yaptım. Ben konuşurken kafasıyla onaylıyordu, ama gözlerindeki uzaklara bakıştan zihninde topyekûn silahlı bir saldırıya hazırlandığını anlıyordum. Konuyu değiştirdim.

José'ye kitapların sınıflandırılması için kullanılan Dewey Ondalık Sistemini öğretmem çok önemliydi. Arkadaşlarından birisi okuma biliyordu, o çocuğu o gece daha sonra getirmesini ve bu sistemi öğrenmesini istedim, yoksa her şeyi bok edip yanlış kitapları getirirlerdi.

O akşam tam planlandığı gibi gitmedi. José okuma bilen çocuğu getirdi getirmesine ama aynı zamanda bütün tayfasını da getirdi –yirmi Bandito, tamamı tepeden tırnağa silahlı ve tamamı zilzurna sarhoş. Birisine Dewey Ondalık Sistemini anlattığımı hayal meyal hatırlıyorum ama bildiğim kadarıyla o High Pockets'di.

Bu sabah şiddetli bir baş ağrısı ve boş bir evle uyandım. José ve arkadaşları gecenin bir vakti ayrılmışlardı. Herhalde Barranquilla Üniversitesi Araştırma Kütüphanesi'ne doğru yola çıktılar, çünkü kitap listem kayıp. Geri dönmeleri dört beş günü bulacaktır, olaylar geliştikçe bildiririm.

Yapacak başka bir şeyim olmadığından Bohr'un Sadece-Belir- li-Yörüngeler atom modeliyle ilgili çok aydınlatıcı bir bölümü tekrar okudum.

Bir cigaralık yaktım, sonra da Tina'nın erkek arkadaşları Tom ve Gary'ye notlar yazmaya koyuldum. Her nedense onlara yazmayı ertelemiştim, ama şimdi tam havamdaydım. Bu tatsız işi yapıp kurtulmanın zamanıydı.

Notlar aynıydı, tabii ki biri Sausalito'daki Tom'a, öteki de San Francisco'daki Gary'ye hitap edilmişti.

Tina açısından bulundukları konumları açıkladım, sonra İnsanoğlunun Atomaltı Evrenindeki Yerine ilişkin birkaç ilgili yorum da ekledim. Bunu Tina hakkındaki bomba haberi doğru perspektifi içine oturtmak için yaptım.

Tabii üç insanın hayatına maydanoz olduğum geldi aklıma, ama ben bu sorumluluğu üstlenmeye hazırım.

Notlarımdaki rahatsız edici tek şey insanın tahmin edeceğinden daha farklı bir sürpriz yaratabileceği.

Güney Amerika'nın ücra köşelerinden kafa karıştırıcı, imzasız mesajlar almak bu çocukları psikolojik bakımdan kökten sarsabilir. Tina'dan hiç söz etmiyorum. İkiyüzlülüğünün nasıl ortaya çıktığını anlayınca, tam bir varoluşsal çöküntü yaşayabilir. Yani demek istediğim, bu insanların gerçekliği kavrayış biçimlerini değiştiriyor olabilirim.

Yine de notları yazdım, adresleri de yazıp pulladım ve José Barranquilla Üniversitesi

Araştırma Kütüphanesini yağmalayıp gelince ciddi ciddi onları postalatmaya niyetliyim.

José'yi beklerken High Pockets'le benim hikâyemizi ve bulunduğumuz yere nasıl geldiğimizi anlatmaya devam edeceğim.

Sonra, biraz konudan uzaklaşma gibi olsa da, *Don Juan* yolculuğunu anlatacağım, zira orada bir yerlerde bazılarınız merak ediyor olabilir. Sanırım bu noktada ^[32] bu hikâyeyi zaman perspektifi içindeki doğru yerine oturtmak önemli. *Don Juan* yolculuğu üç yıl kadar önce oldu. Robert Admiral's Inn'i yaklaşık altı ay önce havaya uçurdu. High Pockets'i, Robert'ı, Jim'i ve kendimi Karayip- ler'in üzerinde bir yerde *Lear* jetimizde bıraktığımı fark ediyorum, bir anlamda hâlâ oradayız, hikâyenin o kısmını bitirmem için ben bekleniyorum, bunu canım isteyince yapacağım.

Doğa şu atom deneylerinde görüldüğü gibi o denli absürd olabilir mi?

-Wemer Heisenberg

IV

Don Juan'la Seyahat

Don Juan'la seyahat yaklaşık üç saat aksamadan gitti. Sonra Robert tayfanın Latin üyelerini yıldırmaya başladı, Julio hariç. Riohacha'ya beraber kafa tuttukları geceden beri ona karşı bir sevgi besliyordu, gerçi Julio gemiden ayrıldığını tamamen yalanlıyordu. Robert'ın ilk icrası Kolombiyalı aşçının boğazına bıçağı dayayıp yemeğini nasıl sevdiğini anlatmak oldu. Sonra üç el bombasını hokkabaz gibi havada çevirerek gemide turlar attı.

Denizde isyanı önlemek için “pis Latinler”e açıkça; eğer iki kişiden fazlasını birlikte yakalarsa gemiyi üzerindikilerle birlikte havaya uçuracağını söyledi.

Böyle bir konuşma doğal olarak tayfayı biraz sinirlendirdi, High Pockets, Jim ve ben hariç. Robert'ın sebep olabileceği ani bir ölüm konusunda uzun zamandır stoikçe bir tavır geliştirmiştik.

Dördüncü saatte mekanik problemlerimiz başladı. GM-671'e asılı büyük elektrik jeneratörü kavramayı kırdı ve uçan parçalar neredeyse Julio'nun başını götürüyordu. Sonraki birkaç saat içinde, gemideki makinelerle bir tür tuhaf, muhtemelen de sapkın ilişkisi olan Julio gittikçe daha dengesiz davranmaya başladı.

Jeneratör stop ettikten hemen sonra dümen sancak tarafına doğru sımsıkı takılınca, gemiye kocaman daireler çizdirip korkunç şekilde sallamaya başladı. Bu halledilir halledilmez büyük dizel makinenin tatlı su soğutucu pompası arızalanıp bütün tatlı suyumuzu sintineye pompalamaya başladı. Neyse ki içmek ve duş almak için bol bol romumuz ve birkaç yüz kasa Heineken'imiz vardı.

İkinci günün şafağında yedek jeneratör durduk yerde şişti, böylece eskiden aküleri şarj etmede kullandığımız benzinli küçük Honda jeneratör dışında elektrik kaynağımız kalmadı. Bu vakte kadar Julio yüzünde sinirsel bir tik geliştirmişti ve çaktırmadan rom yudumluyordu.

Aynı gün öğlen yemeğinden hemen önce, propan gazı sızıntısının sebep olduğu patlama gemi mutfağının yarısını ve onunla birlikte Jim'in uyuşturucu zulasını da yok etti. Doğal olarak Robert bunun acısını tayfadan çıkardı, Julio dahil.

Julio buna karşılık makine dairesindeki bütün haçları kaldırıp kendini kamarasına kilitledi, orada ardı arkası kesilmeden Rosary ve Hail Mary duaları mırıldandı durdu. Sevgili makine dairesinden bu kaçışını kötü bir işaret olarak gördüm doğrusu.

"Endişelenme," dedi Robert. Makinelere kendi bakacakmış. Böylece, bir el bombası ve balyozla donanıp Julio'nun eski yurdunun sıcağına ve gürültüsüne indi. Balyoz hassas ayarlar için, dedi; el bombası ciddi arızalar için.

Doğal olarak radyo ve Eduardo'nun 100.000 dolarlık uydu seyir sistemi biz Panama'dan ayrıldıktan hemen sonra durmuştu, o yüzden, yaklaşan kasırgayı haber veren tek uyarı barometrenin ani düşüşü ve rüzgârın kuzeydoğudan tam kuzeye kaymasıydı.

Güvenlik ekipmanlarımızı kontrol ettim: iki tane II. Dünya Savaşı'ndan kalma şişirme cankurtaran sandalı ve üst güvertedeki mataforada asılı tahta bir kayak.

Ben de öylesine tahta kayığa rom ve bira stoklamaya başladım.

"Ne yapıyorsun?"

F5ÖN/Kozmik Haydutlar

Hemen dondum. Jim'miş "Biraz mal zülalıyorum," diye karşılık verdim gözlerimi kaçırarak.

Jim Mount Gay'den sıkı bir yudum aldı. "Bizim bilmediğimiz bir şey mi biliyorsun?"

"Hava biraz bozabilir, o kadar."

Jim duraksadı, sözümü özümsemeye çalışıyordu. "Bu tekne batacak," dedi, "hepimiz öleceğiz." Romdan bir fırt daha çekti. "Değil mi?"

"Büyük ihtimal."

"Robert öğrenince delirecek."

Ben daha cevap vermeden alt güverteden gelen şiddetli bir patlamayla gemi sallandı.

"Aman Tanrım," dedim.

"Lanet Robert." Jim başını iki yana salladı.

Doğru aşağı güverteye koştuk. Makine dairesinden boğum boğum duman çıkıyordu. Gemi hafiften iskeleye yatmıştı.

Köprüden, ön güverteden, mutfaktan ve yemek salonundan telaşlı İspanyol sesleri geliyordu.

Robert öksürerek ve elleriyle dumanı dağıtarak makine dairesinden çıktı. Gözleri yaşla doluydu, yüzükapkara olmuştu ve neredeyse her zamanki gibi dağınıktı. Bir elinde balyoz,

öteki elinde bir şişe rom vardı. El bombasının yokluğu dikkat çekiyordu.

“Kazara oldu,” dedi.

Yaklaşık yirmi dakika sonra ihtiyar *Don Juan* topu atıp battı. Dokuzumuz da hâlâ hava kaçırmayan tek sandala doluştuk. Dört metrelik çımayla bize bağlı olan içki yüklü kayık bir iki metre arkada yalpalıyordu.

Don Juan'ın başı denize kayıp giderken Julio coşkuyla bağırdı. Omuzlarından korkunç bir yük kalkmıştı.

Bir iki dakika sonra etrafımızdaki su kabarcıklarla kaynamaya başladı. İki ila üç bin esrar balyası yüzeye vurmuş, ana ambar kapısı hava basıncından parçalanmıştı. Yüzlerce yüzen fare onların üzerine tırmanmış silkinerek derilerini kurutuyorlardı. Bu High Pockets'i çılgına çevirdi, ama ona bir avuç Büyük Köpekler için Milk Bone Flavor Snacks vererek sakinleştirdim.

“Evet,” dedi Jim, “hiç değilse yükümüzü kaybetmedik.” Mount Gay'i bana uzattı.

Kurtarıldığımızda neredeyse gün batıyordu. Doğu ufku kararmıştı ve rüzgâr şiddetleniyordu. Gemiyi önceki gün görmüştük. Barranquilla'dan çıkmış üç haftalık ticari bir balık avı gezisindeydi. Neyse ki yirmi milyon dolarlık malın her bir yerde yüzdüğünü anlamadan önce bizi gemiye almışlardı. Fakat hava kararmış ve rüzgârın şiddeti 10'a çıkmıştı. Kaptan gözünde yaşlarla gemiyi güneybatıya çevirip bizi tekrar Barranquilla'ya götürdü.

Jim gezi için birkaç galon rom satın almıştı, o yüzden otobüsten düştüğümüzde tümenden harap vaziyetteydik ve Eduardo'nun Riohacha'daki en sevdiği Bandito Kafa Çekme yerine sendeleyerek gittik. *Don Juan*'ın batmasıyla Julio dini coşkunluğunu yitirip hepimiz kadar sarhoş ve gürültücü olmuştu. Robert'la çok iyi geçiniyorlardı.

Söylemeye gerek yok, Eduardo bizi görünce sevinçten uçmadı, fakat Jim içkisine her zamanki kok ve Quaalude reçetesini uygulayınca çabuk toparladı.

“Paşka bi kemi bulup yine yaparız!” diye ilan etti Eduardo.^[33] Sonra bir iki hafta dinlenmemiz için bizi Riohacha'da kalmaya davet etti.

Jim'le Robert üç gün öncesinde Riohacha'dan ayrıldığımızda bıraktıkları yerden başlamayı düşünüyorlardı, en azından uyuşturucu tüketimi bakımından. Ben tamamen bırakmayı ciddi ciddi düşünüyordum, ama yoğun toplumsal baskı altında olunca sonunda pes ettim...

Gerçek dediğimiz her şey, gerçek sayılamayacak şeylerden yapılmıştır.

-Niels Bohr

V

Big Bang Banditoları

Üç gün önce, buradan gidişlerinin altıncı günü öğlen vakti, José'yle çetesi Barranquilla Üniversitesi Araştırma Kütüphanesi saldırısından döndüler. High Pockets'le ben ön avluda heyecanlı bir güreşe tutuşmuştuk. Legs kulübenin ön basamaklarında güneşleniyordu. Belli ki başarılı bir gece geçirmişti: Bilardo topu büyüklüğünde bir nesne sindirim kanalından aşağıya doğru yavaşça hareket ediyordu.

Vadiden çığırmalar ve silah sesleri duyduğumda (yaklaşan Banditolar olduğunu gösteren şaşmaz işaret) ben henüz üste geçmiş, High Pockets'i tek kleye benzer bir şekilde yere mıhlamıştım.

Birkaç dakika sonra José, ardından da adamları ormandan çıktılar. Her Banditonun elinde, içleri kitap dolu deriden ya da koyun postundan torbalar vardı. José sağ omzu üzerinde büyük ve yumuşak bir şey taşıyordu.

Ayağa fırlayıp bir hoş geldiniz çığlığı attım. High Pockets havlayıp sırtarak José'nin yanına koştu. Banditolar silahlarını ve torbalarını yere attılar, herkes konuşuyor, el kol hareketi yapıyordu. Görünüşe göre sağ salim dönmüş gibiydiler, gerçi birkaç Banditoda bandaj vardı. José özel bir Bandito Sırtmasıyla sırttı, sonra taşıdığı şeyi (battaniyeye sarılıydı) ayaklarımın dibine bıraktı. Bir inleme duydum, örtüyü açtım, sonra dehşet içinde bakıp zayıf, sıska, takım elbiseli orta yaşlı bir adam gördüm. Eli ayağı, gözleri bağlanmış, ağzına tıkaç konmuştu. Öndeki çimenliğe bir göz attım –şimdi Banditolar, hafif silahlar, birkaç sombrero, yüzlerce kitap ve sonradan anlaşıldığı üzere, Barranquilla Üniversitesi Araştırma Kütüphanesi müdürüyle darmadağın bir durumdaydı.

José'yle adamları kitapları kulübenin önüne yığdılar, dört metre uzunluğunda bir metre yüksekliğinde altmış santim kalınlığında bir duvar oluştu. José sonra, adının Señor Rodriguez olduğu anlaşılan kütüphanecinin ağzındaki tıkacı ve gözündeki bağı çözdü. Señor Rodriguez'in göz bağı açılırken gördüğü ilk şey, High Pockets'in yüzüne inen koca pembe diliydi. Señor Rodriguez su gibi terliyordu, High Pockets de tuzun tadına bayılır. High Pockets'i vücudundan tutup Señor Rodriguez'den uzaklaştırmak zorunda kaldım, adam ufak çapta bir kalp krizi yaşıyor gibiydi.

Sonra José, Señor Rodriguez'i kitapların tepesine yerleştirdi, çetesi de onun arkasında sıra oldu. Sonra Señor Rodriguez'i oturur konuma getirdi, kolunu zavallı adamın omuzlarına atıp bana Tina'nın babasının fotoğraf makinesiyle toplu resimlerini çekmemi söyledi.

Hâlâ filmim olmadığını açıklamaya teşebbüs ettimse de José resim çekmemde ısrar etti.

Geçen yıllar içinde, José'nin suyuna gitmenin onu ikna etmekten kolay olduğunu öğrenmiştim,

o yüzden kulübeye girip fotoğraf makinesini aldım.

José'yle çocuklar karenin içine sığmayacak kadar kulübeye yakındılar. Bunu belirtir belirtmez anlamsız ve gülünç bir hata yaptığımı anladım. On beş dakika sonra Banditolar icraatlarını üç metre geriye taşıyıp poz vermişlerdi. Onlara *cheso* (İngilizcedeki "cheese") demelerini söyleyip deklanşöre bastım.

Sonra José'yi kenara çekip doğal bir şekilde Señor Rodriguez'i sordum. José Señor Rodriguez'in Barranquilla Üniversitesi Araştırma Kütüphanesi'nde *jefe* (patron) olduğunu söyledi. Devam etmesi için bekledim ama orada kendinden çok memnun öylece dikiliyordu. Anlamadığımı söylediğimde José başını iki yana sallayıp aptallığıma kaşlarını çattı,

José'yle çetesi istediğim kitapları yürütmüşler, sonra da hünerlerinin sarhoşluğuyla birkaç yüz kitap daha çalmışlar (hiçbiri de fizikle ilgili değil, bu arada). Sonra, madem ben kütüphanelerle ilgileniyormuşum, kütüphane yöneten bir adamla haydi haydi ilgilenirmişim diye karar vermişler.

"Tabii, ne demezsin," diye geçirdim içimden. Bu akıl yürütme tarzı Bandito Mantığının kusursuz bir örneğidir, bir şekilde Kadın Mantığına çok benzeyen bir kavram, ne var ki, kökenlerinin çok farklı olduğu açık.

Sonra hiç yorulmadan anlattıkları kahramanlık hikâyelerine maruz kaldım. Bandito Gerçeğini Bandito Abartısından ayırmak zor iştir, fakat aşağıda José'nin hikâyesinin kısa, sansasyonel olmayan versiyonunu bulacaksınız.

İşte: José Bandito Saldırısını bir sabah erkenden doğudan başlatmış (Banditolar güneşi arkalarına alarak saldırıya geçmekten hoşlanırlar). Binanın bir yanındaki dökme cam pencereleri patlatarak içeriye doluşmuşlar (Banditolar kapılara güvenmez).

Kütüphane henüz yeni açılmış olduğundan Señor Rodriguez oradaki tek kişiymiş. Bu Señor Rodriguez için talihsizlik olmuş. José orada ne kadar kitap olduğunu gözleriyle görünce biraz paniklemiş. Señor Rodriguez'i bir masanın altında sürünürken yakalayıp sürüyerek çıkarmış. Bu noktada bir müfreze Kolombiyalı asker olay yerine gelmiş ve kütüphanenin teröristlerce ya da futbol taraftarlarınca istila edildiğini sanıp ateş açmışlar.

José adamlarına ateşe karşılık verdirerek askerleri oldukları yere çivileyip Señor Rodriguez'e listemdeki kitapları zorla toplatmış. Bu işlem tamamlanınca José'yle adamları kütüphanenin arkasına fırlamışlar, kitapları rastgele toplayıp gördükleri her şeye ateş etmişler.

Askerler havan topları ve el bombalarıyla karşılık vermişler. Señor Rodriguez havada uçan *William Shakespeare'in Eserleri* kitabıyla baygın yere düşmüş (José, Señor Rodriguez'in alnından sekince yakalamış), bunun üzerine José adamı omzuna atıp adamlarını arka tuvalet penceresinden çıkarmış. Bu, Señor Rodriguez'in hayatını kurtarmış, çünkü askerler José'nin Bandito Tugayının kaçtığından habersiz Barranquilla Üniversitesi Araştırma Kütüphanesi'ni unufak etmişler.

José ve çocuklara teşekkür edip tebrik ettim, sonra José'ye Señor Rodriguez'le birkaç dakika yalnız kalmak istediğimi söyledim. Señor Rodriguez'i kulübeye götürüp bağlarını çözdüm. Birkaç firt meskal aldım, bir cigaralık yaktım, sonra onu oturtup neden Barranquilla

Üniversitesi Araştırma Kütüphanesinin başında olacağına burada Sierra Nevadas'ın vahşi bölgelerinde bir kulübede oturduğunu açıklamaya çalıştım.

Baştan başladım, José'nin Tina'nın ailesini soymasından. Durumu Tina'nın nemfomanisi (gizlediği diyaframa da kısacık değindim), Tom ve Gary'yi aldatması bağlamında açıklayıp sonra da can alıcı meseleye geldim: Atomaltı Fenomenler.

Señor Rodriguez ona Gerçekliğin Temel Doğası hakkında sıkı bir ders anlatırken gözlerini faltaşı gibi açıp bana baktı. Bunu da, Tom'la Gary'ye yazdığım mesajlarda Atomaltı Âleminden neden söz ettimse o yüzden yaptım: Señor Rodriguez'in durumunu doğru perspektifi içine oturtmak istiyordum.

Küçük odayı adımladım, arada bir cigaralığımdan dalgın dalgın çekiyor ya da meskalden bir firt alıyordum. Tam Kuantum Mekaniğiyle ilgili çok basit bir konuşma yapıp Çoklu Dünyalar Yorumuna girmeye hazırlanıyordum ki Señor Rodriguez'in sandalyede baygın öne kaykıldığını fark ettim. Yakından inceleyince bir tür komaya girdiği belli oldu.

Bu yeni gelişme can sıkıcıydı. Benimle tek kelime konuşmadıysa da, şu birkaç dakika içinde sezgili biri olarak tanıdığım Señor Rodriguez'den epey hoşlanmaya başlamıştım. Beni rahatsız eden şey, onun bu koma halinin, açıkça, içinde bulunduğu durumdan çok benim o durumun sebeplerini açıklayışımdan kaynaklanmış olmasıydı. Bu kendini salıvermiş bedeni sandalyeden yatağa aktarırken kısaca Tina, Tom, Gary ve Tina'nın babasını düşündüm.

Pencereden dışarıya baktım. José High Pockets'le hoplayıp zıplıyor, tayfası da tekilalara asılıp cigaralık içiyorlardı. José'ye içeri gelmesi için bağırdım.

Az sonra High Pockets'le beraber geldiler, José'nin elinde bir şişe tekila, High Pockets'in ağzında *Bilgi Kitabı*.

José'ye Señor Rodriguez'in başına geleni anlatınca bilgece başını sallayıp "Aaa," dedi, sonra eğilip Señor Rodriguez'in bir gözünü açtı. Akından başka bir şey görünmüyordu.

Bir "Aaa" daha. José daha sonra yaklaşık yarım litre tekilayı Señor Rodriguez'in boğazından aşağıya döktü. Tepki yok. Nabzının hâlâ attığını tespit ettim. Güçlü ve düzenliydi. José sonra Señor Rodriguez'in ayakkabılarından birini çıkardı, çorabını çıkardı ve iki parmağı arasına bir kibrit çöpü taktı. Yakıp geriye çekildi. Birkaç saniye sonra çöp sonuna kadar yanıp bitti. Señor Rodriguez'den kıpırtı yoktu. O zaman José, Señor Rodriguez'in derin komada olduğunu kabul etti.

Ne yapacağımızı sorduğumda, kaygılanmamamı söyledi. Bu meselelerden anlayan Kızılderili birini tanıyan bir arkadaşı vardı. Tabii ki bu adam, manyakça bir oruca başlayan ve yılanlar ya da Atomaltı Parçacıkları hakkında konuşmayan aynı Kızılderili'yi tanıyan aynı adamdı. Bu herifin komalar hakkında da konuşmasının pek beklenemeyeceğini söyleyince José kaşındı ve iç geçirdi. Söyleyecek söz bulamamıştı, hiç şüphem yok.

Sonra görüldü ki, ne José ne de ben komadaki bir kütüphaneciye bakmak niyetindeydik, bunun üzerine José'nin adamlarından birkaçının bir sedye yapıp Señor Rodriguez'i tekrar Barranquilla Üniversitesi'ne taşıyarak tıp merkezinin önüne bırakmalarına karar verdik.

José dışarı çıktı, adamlarını toplayıp bir gönüllü istedi. Hiç kimse Señor Rodriguez'i tekrar Barranquilla'ya götürececek havada değildi, yırtıcı hayvanların kaynadığı ormanlarda üç günlük bir yolculuk demekti.

José 45'liğini çekti, en yakınındaki Banditoya doğrultup havasında olmadığından *emin* olup olmadığını sordu. Bu teknik hemen başarılı oldu. Birkaç dakika sonra José'yle ben Señor Rodriguez'e veda edip ormanın derinliklerine götürülüşünü seyrettik.

Son üç günü, José'nin iyiliği sayesinde istediğim ve elde ettiğim kitapları dikkatle okuyarak geçirdim. (Şarapnel parçalarının ve hafif silahların zedelediği kitapları zambak ve bantla tamir ettim) Zihnim aynı zamanda hem karıştı hem de açıldı. Konuşacak birilerine aşeriyorum. İlgörülerimi ve hayretlerimi paylaşacak biri. Entelektüel açıdan benim Evrenimdeki bu işin tam adamını buldum: Tina'nın babası.

José normal yazışmaya güvenlik açısından hâlâ şiddetle karşı çıkıyor, sanırım haklı da. Ben de bir uzlaşmaya vardım. Tina'nın babası hiç kuşkusuz şimdiye Sausalito'ya dönmüştür, öyleyse benim planım şu: Ona imzasız notlar gönderip *International Herald Tribune*'deki küçük ilanlar vasıtasıyla bana cevap yazmasını isteyeceğim (gizli ajanlar arasında yaygın bir haberleşme yöntemi). İlanlarını "Sn. Kuark"a hitaben yazmasını isteyeceğim, Kuarklar Atomaltı Parçacıklarının en ilginç ve öngörülemeyenleri oluyor. Verimli bir Atomaltı Diyalog olmasını ümit ederek bu işe girişiyorum.

Şimdi Robert'ın Antigua'daki Admiral's Inn'i havaya uçurduktan sonra, bıraktığım yerden başlayarak, High Pockets'le benim bulunduğumuz yere nasıl geldiğimizi anlatmaya devam edeceğim.

*Kuantum kuramıyla ilk karşılaştıklarında dehşete kapılmayanlar
herhalde onu anlamış olamazlar.*

-Niels Bohr

VI

Looney Tune Operasyonu

Bir sonraki kurban olarak seçtiğim ada Curaçao'ydu. Orada fazla tanınmıyorduk ve Kolombiya'ya da yakındı, o sayede José bizi kolayca bulabilirdi. Son yatımızı kaybettiğimiz için, ciddi ciddi oturup sonraki hareketimizi planladık.

En sevdiği Bandito Saloon'ların hepsine telefon ederek nihayet Riohacha'da ona ulaştık. Hatlar berbattı, fakat nerede olduğumuzu ve durumumuzu anlatabildik.

Ertesi gün Holiday Inn'imize çıkıp geldi. Alkol ve uyuşturucuyla iyice kafayı bulduk, sonra da *Looney Tune Operasyonu*'nu planlamaya koyulduk.

José'nin Kolombiya civarında dünya kadar otu vardı, ama bütün teknelerimiz ya batmış ya da çeşitli hükümetlerin çeşitli kolları tarafından el konulmuştu.

Jim hiç değilse değişiklik olsun diye uçaklara yönelmemizi önerdi. Robert kabul etti, sonra Flash'i aramamızı önerdi. Ben bu Fikre tümenden karşıydım, sebepleri birazdan anlaşılacaktır. Fakat oylama bire karşı üç lehte çıktı.

Lear'ın içine doluşup kuzeye yöneldik, Flash'in nerelerde olabileceği hakkında sadece belli belirsiz fikirlerimiz vardı.

Nihayet güney Bahamalar'da uzaklardaki bir iniş şeridinde yerini bulduk. 6-7 bin metre yükseklikten bile Flash'in II. Dünya Savaşı'ndan kalma kırmızı, mavi, beyaz B-29 bombardıman uçağını gözden kaçırmanız mümkün değildi.

Harry *Lear*'ı sert mercan piste indirip Flash'in uçağına doğru ilerledi, uçağı *Looney Tune* ismi çok yerinde verilmişti.

Kendisi ve köpeğı, Aileron, kapı tarafındaki kanadın gölgesinde sızmışlardı. High Pockets'le Aileron köpeklerle özgü neşeli bir kavuşma yaşadılar, ama ben ihtiyatlıydım. Doğrusunu söylemek gerekirse Flash beni daima tedirgin eder.

Flash bütün arkadaşlarımin içinde en dengesiz olanıdır. Eski DC-3'ünü yere çaktıktan sonra Kolombiya'daki bir orman iniş şeridinin sonundaki bir yığından bu B-29'u bulmuştu. Pilot belgesi yok, olmayacak da, eminim. Kıp kızıl saçını at kuyruğı yapmış, yanlara kadar inen bıyığıyla uyum içinde. Askı ve balya telleriyle bir araya getirdiğı B-29 bir hipi VW otobüsün havada uçan versiyonu. İçine derme çatma mutfakla su yatağı bile sığdırdı. *Looney Tune* onun eviydi.

Tek vuruşluk sözleşmelerle çalışan gezgin bir Contrabandistadır, genellikle bizim grup gibi sıfırı tüketmiş kanun kaçaklarıyla çalışır. O herifin yanına yaklaşmak için bile ümitsiz olmanız gerekir. Flash'in çarpık Dünya Görüşüyle ilgili bir örnek vereyim. Pilot olarak Flash'in kendi

Yerçekimi Kuramı vardır. Uçuş sırasında yeterince zom olursa yerçekiminin onun üzerinde daha az etkisi olacağını sanıyor, dolayısıyla uçağın üzerinde de, böylece kaldırma gücü artacak, hava direnci azalacak, yakıt tasarrufu sağlanacak. Bu teorisinin bir sonucu da Flash'in benzin bitmesine aldırılmamasıdır. 3 bin metrede motorları sustuğunda hep sürpriz olur. Dikkati dağıttığını iddia ederek yakıt göstergelerini tümünden kaldırmıştır. Flash uçuş aletleri yerine kokpite Betamax video player monte etmişti.

Mizah anlayışı vardır, gerçi *Looney Tune* ne zaman havada tekleyip stop etse. Aileron'a dönüp kusursuz bir Porky Pig taklidi yaparak bağırır, "He hep, he hepsi, bu kadar millet!"

Akla gelebileceği gibi *Looney Tune* berbat bir durumdaydı. Fakat müthiş bir ses düzeneği var. Flash Aileron'la beraber dere tepe gürleyip uçarken (radardan kaçmak için ağaç tepesi seviyesinde), kokpit esrar dumanına boğulmuş bir haldeyken the Doors ya da Jefferson Airplane dinlemesini sever. Ya da eğer tanıdığı araziye videoda eski çizgi filmleri seyreder.

Her neyse, Flash'i yeniden canlandırdık, bir şampanya kasasını kırıp açarak ciddi suç planlarına giriştik. Planın ana hatlarını hayal meyal hatırlıyorum. High Pockets'le ben çeşitli eski uçaklarda çoğunlukla DC-3'ler ve 4'ler) birkaç yüz saat geçirdik ve o yardımcı pilotluk, ben de kılavuzluk yaptım (kılavuzluk Flash'in uzmanlık alanlarından biri olmadığından) Aileron Flash'in kuyruk topçusudur, o yüzden kuyruk topçusunun bölümüne oturur, hasmane uçak gözetlerdi.

Santa Maria'nın belediye başkanının yardımıyla José, Santa Maria Uluslararası Havalimanı'nı önümüzdeki cumartesi tam gece yarısı yeniden açacak ve 2,5 tonluk altın goncaları pistte bekletecekti. Malı aldıktan sonra –José, Jim ve Robert *Lear*'la eşlik edecek Flash'le ben kuzeye Bimini'ye uçacak, orada yakıt ikmali yapıp oradan da Flash'in işi bitik arkadaşlarından bazılarının hâlâ bir komün işlettiği Massachusetts'e devam edecektik. Balyaları havadan onlara atıp yakınındaki bir kasaba havaalanına inecektik, orada Jose, Jim ve Robert bizi bekliyor olacaktı.

Çok sağlam bir plan gibi görünüyordu, takat ne yazık ki işler tam bizim planladığımız, gibi gitmedi.

Kutunum tuhafılığı sadece gerçek değil–gözlemlenebilir de

–John Gribbin

VII

Schrödinger'in Banditosu

Bir hafta kadar falan önce burada bayağı bir heyecan oldu. Bir müfreze Kolombiyalı asker şeklinde yaşandı bu heyecan. José onların beni aradığını iddia ediyor, fakat bence bu ziyaretin José'nin Barranquilla Üniversitesi Araştırma Kütüphanesini yağmalamasıyla bir ilgisi var. Belki de ikisinin bir bileşimi. Muhtemelen Señor Rodriguez komadan çıktı, High Pockets'le beni resimlerden teşhis etti ve yeri yeterince hatırladı ya da yerimizi aşağı yukarı belirledi. Her halükarda, José'yle tayfası onları tipik Bandito Hoşgeldiniyle karşıladı –başka bir deyişle silahları patlatarak.

Çatışma anlaşılan kısa sürdü ama heyecanlıymış. (Ben sadece *duydum*, yani bu bilgi ikinci elden.) José roketatarıyla (jaguar üzerinde kullandığı) oynamaktan büyük zevk aldığını iddia ediyor ve orduyla ya da akli başında herhangi biriyle bir daha sorun yaşamayacağımızı düşünüyor.

Çatışmadan iki gün sonra başka ilginç bir gelişme daha oldu, buracıkta, kulübemde. Delice oruç tutan Kızilderili'yi tanıyan José'nin dostu ona Kızilderili'nin tekrar yemek yiyip konuştuğunu haber vermiş. José benim adamla görüşüp yılanlar, Atomaltı Fenomenler, komalar ya da başka konularda konuşmak isteyip istemeyeceğimi sordu. Tabii, dedim, neden olmasın?

Böylece José, yaşlılıktan buruş buruş olmuş Guajira'lıyla çıkageldi, adam peştamalimsi bir şey giymişti ve tüyler, kemikler, nazarlıklar ve iki adet Timex saatin süslediği bir kordon takmıştı. José ihtiyar bunağın bir tür kutsal bir adam olduğunu, daha yüksek bir mertebeye falan ulaşmak için oruç tuttuğunu söyledi.

Neyse ki ihtiyar Kızilderili İspanyolca biliyordu, ben de José'ye onunla bir süre yalnız kalmak istediğimi söyledim. José bilgece başını sallayarak onayladı, küçük eşeğine binip ormanda kayboldu.

Adama bir muz verdim, bütün olarak yuvarladı, kabuğunu falan hepsini, sonra oturması için işaret ettim. Yere çömeldi.

Önemli meseleleri araştırmaya başlamadan önce tam olarak ne kadar zeki olduğunu öğrenmek istiyordum, o yüzden ilk önce High Pockets'le Legs'in neden çarşambalar dışında oldukça iyi geçindiklerini sordum.

Başını öne sallayıp onları görmesi gerektiğini açıkladı. Günlerden cumartesi olduğu için bunun bir sorun yaratmayacağını düşündüm.

High Pockets'e yatağın altından çıkması için seslendim. Gözleri çapaklı çıktı, esnedi, sonra kısa bir hapsurma nöbetiyle patladı. Ona ihtiyar Kızilderili'nin önünde oturmasını söyledim.

Legs'i kulübenin altındaki yuvasından çıkartmak için M-16'mı kaptım, şarjörü sürdüm ve pencereden bir iki kez patlattım. Sonra silahı ihtiyar Kızılderili ve High Pockets'in önüne koydum. Legs işareti alıp ortaya çıktı, kıvrılıp sıcak namluya tırmandı ve uykuya daldı.

İhtiyar Kızılderili bir elini High Pockets'in başına koydu, öteki eliyle Legs'i hafifçe kavradı ve gözlerini kapattı.

O şekilde yaklaşık on dakika oturdu. Ne o, ne Legs, ne de High Pockets kılını kıpırdattı. High Pockets'in o kadar sessiz oturduğunu hiç görmemiştim. Gözünü bile kırpmadı. Legs de gözünü kırpmadı, ama bunu yılanlarda gözkapaklarının olmamasına bağladım.

Nihayet ihtiyar Kızılderili gözlerini açıp ellerini bir deri bir kemik olan dizlerine koydu.

Sonra bu olayın yapı itibariyle astrolojik olduğunu söyledi. Bu durum, başka şeylerin yanı sıra, Legs'in ve High Pockets'in burçlarıyla bağlantılı olarak ayın evreleriyle ilgiliydi. (Guajira astrolojisinde rahat 500'den fazla burç vardır.)

İçten içe gülüp ona ayın devrini yirmi sekiz günde tamamladığını, bizim takvimlerde de ayların (Şubat hariç) otuz ya da otuz bir çektiğini hatırlattım. Bunun sonucu olarak çarşamba günleri takvimdeki her ay, ayın farklı bir evresine denk düşecekti, o halde ne halt etmeye ay işin içine giriyordu, tanrı aşkına?

İhtiyar Kızılderili hafif tebessüm etti, sakinleşmem için işaret edip, belli gezegenlerin (özellikle Mars'ın) nasıl High Pockets'in köpek bilincinin neden olduğu Coriolis kuvvetiyle^[34] birleşip Legs'in bilinciyle aritmik olarak çatıştığını, ayrıca bir köpeğin ruhunun kuyruğunda olmasına rağmen Legs'in bilincinin High Pockets'in bilincinden daha uzun ve dar olduğunu anlatarak, beynimi durduracak ayrıntılı bir nutuk çekti. Sonra açıkladığına göre köpekler aslında kuyruklarını sallamazlardı; Yüce Ruh öyle bir şekilde hareket ediyordu ki köpekler kuyruklarını salladıklarında başka her şey sallanırken aslında kuyruklar hareketsiz duruyordu.

Bu noktada ilk soruya verdiği cevaptaki bariz tutarsızlıklardan dikkatimi başka yöne çekmek için konudan konuya geçmeye başladığını sezinledim.

Örneğin: Legs doğmamış –yumurtadan çıkmış. İhtiyar Kızılderili'nin astronomi bilgisinden etkilenmiş olsam da, özellikle Coriolis kuvvetinden, astroloji verilerinin çoğu yanlış gibi geliyordu.

Şimdi bir açmazdaydım. Daha ciddi meselelere, yani Atomaltı Fenomenlere geçmek istiyordum, fakat ihtiyar Kızılderili'nin, kendi kavradığı bilgileri paylaşmasından geçtim, benim söyleyeceklerimin derinliğini kavramaya hazır ya da istekli olup olmadığından emin değildim.

Kafamı rahatlatmak için birkaç fırt meskal aldım.

Aman sen de? diye düşündüm. Bir deneyeceğim.

Gerçekliğin Temel Doğası hakkındaki görüşlerimi dinlemek isteyip istemeyeceğini sordum doğal bir tavırla. Başıyla belli belirsiz olur dedi.

Baştan başladım, José'nin Tina'nın ailesini soymasından. Yeni erdiğim bilgeliğin bir şekilde Tina'nın nemfomanisiyle nasıl ilgili olduğunu açıkladım, (gizlenmiş diyaframdan söz

etmedim, ne de olsa Kızılderililerin bu tür araçlara aşına oldukları şüpheli) sonra kısaca José'nin Barranquilla Üniversitesi Araştırma Kütüphanesine saldırısını ve Señor Rodriguez'i kaçırmışını anlattım. Komalarla ilgili görüşünü sordum. Birkaç saniye gözlerini kapadı, sonra kanaatine göre komaların normal olduğunu söyledi. Bu cevabın neredeyse şiirsel özlülüğünden etkilenmiştim, bunun üzerine Yeni Fiziğe balıklama dalmaya karar verdim.

İhtiyar Kızılderili'nin bir parça temel bilgiye ihtiyacı olduğunu hissettim, o yüzden bilim tarihi, özellikle fizik üzerine kısa ama özlü bir ders anlattım. Kopernik'ten, Galile'den ve en önemlisi Newton'dan söz ettim.

Newton'un hareket ve yerçekimi yasalarının nasıl klasik fiziğin bel kemiği olduğunu izah ettim. Doğru diye kabul ettiğimiz yasalar. Ya liselerde öğrendiğimiz ya da sezgisel olarak bildiğimiz yasalar. Neden sonuçla ilgili yasalar. Evrenin düzenli ve önceden bilinebilir bir yer olduğunu söyleyen yasalar. Tümünden yanlış olduğu ortaya çıkarılmış yasalar.

Etki yaratmak için duraksadım. Görünürde etki metki yoktu. İhtiyar Kızılderili hâlâ renk vermeden yerde oturuyordu. Kendi kendime gülümsedim. Ne demek istediğimi anlıyor musun? diye düşündüm. Sonuçsuz bir neden.

Bir sigaralık yaktım. Düşünceli düşünceli içime çektim.

"Sonra Einstein geldi," dedim. Kronolojik olarak biraz yoldan çıktığımı biliyordum fakat ihtiyar Kızılderili zor bir dinleyiciydi, o yüzden meselenin can alıcı noktasına gelsem iyi olur diye düşündüm. Einstein'ın Görelilik Kuramlarının (Genel ve Özel) klasik fiziğe nasıl şutu çektiğini, sahneyi modern düşünce ve bilimdeki yeni devrim olan Kuantum Fiziği'ne^[35] nasıl hazırladığını anlattım

Bu noktada ihtiyar Kızılderili bir muz daha istedi. Yine soymadan ya da çiğnemedi boğazından aşağıya yuvarladı. Düşünce trenimi raydan çıkarmaya çalıştığını belirgin bir şekilde hissediyordum.

"Sözümü bitirene kadar başka muz yok," diye uyardım. Başıyla belli belirsiz olur dedi.

Kızılderili'ye bir uyarıda daha bulundum. O da şuydu: Kavramsal bir sıçrama yapmak üzereydik. Muzların ve Banditoların Makrokozmos dünyasından, Atom ve Ötesinin tuhaf Âlemine bir sıçrayış. Gerçekten neler olup bittiğine şöyle bir bakmak üzereydik. Adeta buradan *buraya* bir sıçrayış.

Heyecanlanmaya başlıyordum, kendimi sakinleştirmek için birkaç firt daha meskal çektim. Sigaralığı yeniden yaktım.

Atomun altındaki dünyayı tartışmadaki en önemli sorunlardan birinin dilimizin Makrokozmos Gerçeklik için düzenlenmiş olması ve Mikrokozmos Dünyayı anlayanın en iyi yolunun da anıştırmalar, metaforlar ve benzetimler kullanmak olduğunu söyledim. Aksi takdirde, "sağduyu" dediğimiz şey bizim Hakikati^[36] kabul edişimizle kısa devre yapabilir.

Yaptığım ilk şey ihtiyar Kızılderili'yi Makrokozmos Gerçeklik yolundan Temel Gerçeklik Âleminin harbi dünyasına götürmekte kılavuzluk etmek oldu. Çok, çok uzun zaman önce Hiçbir şey yoktu, diyerek açıklamaya başladım. Ne uzay, ne zaman, ne madde. Zinhar nanay.

Sonra bir Patlama oldu. Çok Büyük Patlama.^{37} Evren meydana geldi ve hızla genişlemeye başladı, Uzay-Zaman Sürekli oluştu. Madde ve enerji çıktı ortaya, yıldızlar ve güneş sistemleri oluştu, yanı sıra da daha önce sözü geçen Banditolar ve Muzlar. “Muz” lafını duyunca ihtiyar Kızılderili hafifçe öksürdü.

Pekâlâ, diye düşündüm. Benimle taşak geçmek istiyor. Tamam, oyunda ben de varım.

Bir muz kapıp havaya kaldırdım. “Muzlar neden yapılmıştır?” İhtiyar Kızılderili dudaklarını yaladı.

“Muz maddesinden,” diye cevapladı. Aşağı yukarı vermesini umduğum bir cevaptı. Şimdi gerçekten köşeye sıkıştırdım diye düşündüm.

"Peki muz maddesi neden yapılmıştır," diye kibirli bir şekilde sordum.

İhtiyar Kızılderili'nin bu soruya verdiği karşılık beni şaşırttı. "Yüce Ruh," dedi hiç tereddütsüz.

Cigarağıktan derin bir nefes çektim. Düşünceli düşünceli dumanı geri bıraktım.

"Peki 'Yüce Ruh' neden yapılmıştır?"

Elini High Pockets'in başına koydu. High Pockets sevgi gösterisine karşılık olarak her zaman yaptığı gibi kuyruğunu salladı. "Kuyruğına sor," dedi ihtiyar Kızılderili.

"Ne?" Tekrar sinirlenmeye başlıyordum.

İhtiyar Kızılderili gülümsedi, gözleri elimde tuttuğum muzdaydı. "Yüce Ruh sallanıyor," dedi. "Şimdi muzı ver bakalım."^{38}

"Muz falan yok, lanet olası!" diye bağırdım. "Ke-siktir-inkle muz yok!"

Meskalden kocaman bir fırt çektim, sonra şişeyi ihtiyara uzattım. "Muzu ben muz alacağını söylediğim zaman alacaksın." Başıyla belli belirsiz olur dedi. Bir dikişte yarısı dolu şişenin dibini buldu.

"Aman Tanrım," dedim.

İhtiyar Kızılderili inanılmaz bir geçirme koyuverdi, High Pockets'in ödü bokuna karıştı, kapıdan fırlayıp ormana daldı. Legs bile irkildi.

"Pekâlâ, pekâlâ," dedim ortalığı yatıştırmaya çalışarak.

Bu noktada, ihtiyar Kızılderili kıkırdamaya başladı. Belli ki meskal etkisini göstermeye başlamıştı.

İç çekip oturdum. "Yüce Ruh'la görüşüyor musun?" diye sordum.

İhtiyar Kızılderili başıyla evet deyip kıkırdamaya devam etti. "Ona siktirip gitmesini söyle," dedim.

Yorumum istenilen etkiyi gösterdi. İhtiyar Kızılderili kıkırdamayı kesip gözlerini kapadı.

"Sana şimdi şu senin Yüce Ruh'unla ilgili her şeyi anlatacağım," diye övündüm. "Muz maddesi ya da başka tür maddeler atomlardan meydana gelir, muzlarda daha çok karbon atomu vardır. İşte, daha aşağılara, atom seviyesinin altına indikçe işler tuhaflaşıyor."

İhtiyar Kızılderili'nin önünde adımlamaya başladım, o gözleri hâlâ kapalı hareketsiz duruyordu.

"Atomaltı Fenomenler'in doğasını başarıyla açıklayan tek bir düşünce sistemi var," diye devam ettim. "Bu düşünce sistemine Kuantum Mekaniği denir. Temel Gerçekliğe bir bakış tarzı. Senin Yüce Ruh'una bir bakış tarzı."

Bunu söyleyince ihtiyar Kızılderili'nin gözleri göz kapaklarının ardında dönmeye başladı, sanki REM uyku safhasındaydı. Adeta muhteşem bir rüya ya da halüsinasyon görüyordu.

"Senin Yüce Ruh'un çok yaramaz bir çocuk. Kafamızı karıştırmak için elinden geleni yapıyor. Ama ne dolaplar çevirdiğini aşağı yukarı tespit ettik. Bize görünürde düzenli bir Evren verdi. Fakat o göz boyayan düzenin altında kaos var. Absürtlük var."

Cigaramı yeniden yakıp devam ettim. Kuantum Kuramının bizim nedensellik, yani olayların bağlantılılığı anlayışımızı nasıl yerle bir ettiğini anlatmaya başladım.

"Dahası, Atomaltı Birimler, her şeyin temel maddesi, katı parçacıklar gibi davranmıyor. Onun yerine, soyut varlıklar gibi davranıyorlar. Varolma *eğilimi gösteren* istatistiki varlıklar."

Muzu ihtiyar Kızılderili'nin kapalı gözleri önünde tuttum.

"Bir anlamda bu bir illüzyon. Gerçekliği biz hayal ediyoruz, gerçeklik de bizi. Sen bu muzun varlığında yer alıyorsun, o da senin. Senin sözünü ettiğin şu Yüce Ruh, Kuantum Mekaniği tarafından matematik olarak tarif ediliyor. Bu matematik, tesadüfün mutlak olduğunu gösteriyor. Yüce Ruh ne halt ettiğini bilmiyor."

İhtiyar Kızılderili gözlerini yavaşça açıp dosdoğru karşısına baktı.

"Aslında madde, Evrenin tamamı, esasta madde-dışı. Başka bir deyişle, gerçek anlamda muz maddesi diye bir şey yok. Basite indirgeyecek olursak, bu muz dalgalardan *oluşuyor* ve bu dalgalar da olasılık dalgaları. Başka bir ifadeyle, bu muz *bir olasılıkla* var. Hâlâ istiyor musun?"

İhtiyar Kızılderili'nin kılı kıpırdamadı.

"Ben de öyle düşündüm." Bir meskal şişesi daha açtım ve bir fırt çektim. " 'Anlamlı' bir Evrende yaşadığımız insan görüşü sonsuza dek ortadan kalktı. Bütün her şey bir Kozmik Barbut. İlk kural hiç kuralın *olmadığıdır* ve kurallarla paradokslar aralıksız devam ediyor ve sirk, belirsiz sayıdaki oyunlar, yan gösteriler ve ucube gösterileriyle aralıksız devam ediyor."

Zayıf bir homurtu duydum. İhtiyar Kızılderili'den geliyordu.

High Pockets ormandan ulumaya başladı.

Legs benim M-16'nın etrafına sarılı konumundan ihtiyar Kızılderili'ce gözlerini dikti.

"Şimdi gelelim Schrödinger'in Banditosu meselesine." ^[39] Homurtunun şiddeti birkaç desibel yükseldi.

"Diyelim ki José, Barranquilla Üniversitesi Araştırma Kütüphanesi saldırısında yakalandı ve Ordu tarafından hücre hapsine atıldı. Yine diyelim ki sadist bir Generalissimo, José'nin hücrelerine bir küçük şişe öldürücü sinir gazı yerleştirdi. Bu gazın çıkıp çıkmayacağına rastgele

bir olay karar verecek (belli bir zaman dilimi içinde bir uranyum atomunun bozunması gibi).” Bu noktada biraz konudan saptım. Daha önce sözü edilen, bizlerin, takılıp kaldığımız gerçeğin gözlemcileri olmayıp içinde *yer alanlar* olduğumuz sonucuna Heisenberg, Schrödinger ve başkalarının çalışmalarının getirdiğini açıkladım. Bundan yola çıkılarak, hiçbir şeyin gözlenmedikçe gerçekte meydana gelemeyeceği kabul edilir olmuştı, bu örnekte gözlemci Generalissimo oluyor. Yani Generalissimo hapisane hücrelerine bakınca José’yi ya sağ ya ölü olarak gözlemleyecektir. O zaman uranyum atomunun bozunduğunu bilecek. Yine, bu gözleme kadar *hiçbir şey olmamıştır*. İhtiyar Kızılderili’nin homurtusu gittikçe yükseliyordu.

“Diyelim ki Generalissimo kız arkadaşını becermekle meşgul ve ayrılan zamandan sonra bir saat boyunca José’nin ne yaptığına bakmaya vakti olmuyor. Bu saat içinde José’nin durumu nedir? Sağduyu, onun ya sağ ya ölü olduğunu söyler.”

Vurgulamak için duraksadım. “Kuantum Kuramına göre durum kesinlikle bu değildir. Kopenhag Yorumu José’nin ne sağ ne de ölü olduğunu ileri sürer, bir çeşit araftadır, gözlenmeyi beklemektedir.” Artık sesimi yükseltmem şart olmuştı. High Pockets’in dışarıdaki uluması ihtiyar Kızılderili’nin içerideki homurtusuyla düşündüğümü duyamıyordum.

“José’nin durumunun azgın bir Generalissimo’nun cinsel dayanıklılığına bağlı olması fikri pek çok bilim insanına ters düştü. John Wheeler, Hugh Everett ve Neill Graham bu ikileme şık bir çözüm buldular.”

Artık bağıırıyordum. “Kuantum Mekaniği’nin ortodoks yorumuna göre olasılıklardan bir tanesi gerçekleşir. José ya sağdır ya da ölü. Wheeler, Everett ve Graham’ın önerisine göre *ikisi de* gerçekleşir, fakat *gerçeğin iki ayrı dalında!*”

İhtiyar Kızılderili’nin homurtusu artık polis sireni gibi dalgalanıyordu. High Pockets’in uluması da aşağı yukarı ona ayak uyduruyordu.

Legs durumdan nefret edip tekrar döşemeye doğru kayıp çatlaktan kayboldu.

“Sonunda José’nin gözlemlenen Basımı (duygusal sebeplerden sağ diyelim), José’nin Bizim Gerçekliğimizdeki Basımıdır. Başka bir Gerçeklik Dalında, ölü José’nin Basımı vardır! Bu kurama gayet yerinde bir isimle Kuantum Mekaniği’nin Çoklu Dünyalar Yorumu [{40}](#) denmiştir.”

Meskalden iyi bir fırt daha çektim, sonra gürültüyü bastırarak bağırdım, “Senin Yüce Ruh’un ne âlemde, Birader?”

İhtiyar Kızılderili birden homurtuyu kesti. High Pockets de çenesini kapadı. Ortaya çıkan genel sessizlik beni biraz sersemletti. Belki de meskalden. Bilmek zor.

İhtiyar Kızılderilinin gözlerini inceledim. Bir çeşit trans halinde olduğu açıktı. Kısa bir süre Señor Rodriguez’i, kulağı çınlasın, sonra Tina’yı, Gary’yi ve Tina’nın babasını düşündüm.

İhtiyar Kızılderili aniden ayağa kalkıp kaskatı bir şekilde yürüyerek kulübeden çıktı ve ormanda gözden kayboldu. O zamandan beri hır daha görmedim. [{41}](#)

Bu sabah kafamın etrafında vızıldayıp duran muazzam bir fikirle uyandım. Tina'nın babası yazdığım mesaja cevap vermediğine göre bazı katı eylemlere geçme kararı aldım. Onu cevap vermeye zorlayacak kadar sarsacak bir şey. Bu planın içine Tina'yı, Tom'u ve Gary'yi de katmaya karar verdim. Bütün hepsine düzenli aralıklarla mesajlar göndereceğim.

Bu yeni hikmet yağmuru içerik itibariyle Atomaltına ait olacak, onların hepsini kavramsal olarak tetikte tutacak dahiyane bir plan yaptım. José bu konuda bana yardım etmeye razı oldu. Güney ve Orta Amerika'nın dört bir yanında Bandito Yandaşları var, hakiki bir Bandito Ağı. Benim mesajlarımı Bandito Dostlarına pek çok farklı Bandito Bölgesinden *eşzamanlı* olarak postaya verdirtecek. El yazısı ve benim şüphe götürmez üslubum ve zekâm aynı olacak, böylece ben *aynı anda* pek çok farklı yerdeymişim gibi görüneceğim.

Uyanık okur bu kavramla Kuantum Mekaniği'nin Çoklu Dünyalar Yorumu arasındaki benzerliği hemen sezmiştir (her bir mesaj metafor olarak benim farklı bir basımımı temsil edecektir). Özellikle Tina'nın babasının tepkisini merak ediyorum. Ne yaptığımı anlayıp anlamayacağını sabırsızlıkla bekliyorum. Esas itibariyle onun Atomaltı Cesaretini mihenge vuruyorum.

Tina'nın, Tom'un ve Gary'nin buna ne diyeceklerini ancak Tanrı bilir.

*Eğer insan bu lanet kuantum sıçramasına sadık kalmak zorundaysa,
bu işe karışmış olmaktan çok pişmanım.*

-Erwin Schrödinger

VIII

Looney Tune'la uçuş

Flash ve ben Bahamalar'dan havalanıp yanımızda iki Köpek Suç Yoldaşı eşliğinde Kolombiya'ya yöneldik. Benim ısrarımla Flash'in su yatağını yüksek oktanlı uçak benziniyle doldurduk ve *Looney Tune*'un yakıt tanklarına bir aktarma pompasıyla bağladık. Flash cigaralık izmaritlerini yanar vaziyette omzunun üzerinden patlayıcı yatağının bulunduğu yöne doğru atarak sinirlerimi geriyordu.

Looney Tune'un basit bir pusula dışında hiçbir kılavuzluk ekipmanı olmamasına rağmen Santa Marta Uluslararası Havalimanı'nı bulmayı başardık. Flash o kendine özgü roller-coaster inişlerinden birini yaptı, bunun üzerine José'nin yükleyici Bandito tayfası o an bir alkış kopardı.

Banditolar uçağı yüklerken José, Robert, Jim. Flash ve ben pistte dinlendik. Sıkı bir içki seansına girdik, bu arada High Pockets'le Aileron (birinci sınıf köpek dostluğu) başlarını alıp gittiler, köpekler insanların gözlerinden uzakta artık neler yaparlarsa onu yapıyorlardı.

José'nin tayfası yükleme işini bitirince uğurlama partisi için bize katıldılar.

Flash'le ben köpekleri alıp sendeleye sendeleye *Looney Tune*'a çıktık. Flash müziği sonuna kadar açtı, bir cigaralık yaktı, sonra da kalabalıkları eğlendiren kalkışlarından birisini yaptı. Tehlikeli miktarda fazla yükümüz olduğundan çok yavaş tırmanarak kuzeye yöneldik.

Santa Marta'dan yaklaşık bir saat kadar uzakta 3.500 metrede düz uçuşa geçtik. Uçağın kalan kısmı tika basa 25 kiloluk esrar balyalarıyla dolu olduğundan High Pockets, Flash ve ben dağınık kokpite sıkış sıkış oturduk. Daha önce sözü geçtiği gibi Aileron'un görev yeri ta arkada kuyruk topçusunun yeriydi.

"Aileron!" Flash iki cigaralık arasında bağıırıyordu. Tek, hafif bir havlama cevap olarak geldi.

"Yol temiz mi?"

İki havlama. Bu, yol temiz işaretiydi. Üç havlama Aileron'un başka bir uçağı tespit ettiği anlamına geliyordu. Bizden farklı bir yöne giden uçak. Bir tür sarı alarm. Dört ya da daha fazla havlamanın anlamı, hasmane uçağın yön değiştirip bize doğru geldiği ya da Aileron'un bizi takip eden bir uçağı tespit ettiğidir. Bu kırmızı alarmdır. İsterik ulumanın anlamı başımızın büyük belada olduğudur –söz gelimi, bir savaş uçağından bize ateş açılması gibi– ve acil harekete geçmek gerekmektedir.

Bu genellikle yanımızda hangi arazi varsa oraya dik bir iniş şeklinde gerçekleşir, bu sayede Flash tepelerin, ağaçların ya da (en sevdiği) binaların arasından süzülerek düşmanını silkeler.

"Sevgili Aileron'un hasmane uçaklarla ilgili altıncı hissi vardır," diye açıkladı Flash, devasa

müzik setinin sesini açarken, sonra videonun renk ayarını yaptı.

Road Runner çizgi filmiyle ürkütücü bir şekilde aydınlanan kokpit esrar dumanına boğulmuştu. Jim Morrison çığlık çığlığa “Backdoor Man”i söylüyordu.

“Bir keresinde sevgili Aileron daha görmeden bir Flash-16’nın geldiğini duymuştu.” Cigarası bana uzattı.

“Ani bir dalışla *Tune*’u ağaç tepesi seviyesine indirdim, bir şehir buldum –ee, Baltimore’du, galiba– bir şey diyemeyeceğim. Bir sürü heykeli, anıtları olan hangisiydi?”

“Washington o.”

Düşünceli bir duraksama. “Yok yahu. Baltimore üzerinde olmalıydım,” diye homurdandı. “Kuyruk rüzgârları.”

Biraz rotadan çıktığımızı işaret ettim. Aslına bakılırsa Portekiz’e doğru gidiyorduk.

“A, evet. Doğru.”

“Şu yıldızı görüyor musun, Küçükayı’nın sonunda, sönük sayılır?” diye sordum ellerimle pencereden dumanları kovarak.

“Küçükayı mı?”

“O Kutup yıldızı, Kuzey Yıldızı. Burnumuzu ona ver ve öyle kal. Rotamız dosdoğru kuzey sayılır.”

“Çok uzak.” Flash’in Kutup yıldızını hiç duymamış olması sinirlerimi iyice gerdi.

Flash benim artan endişelerimi fark etmişe benziyordu. “Merak etme. Hemen ağaç tepesi seviyesine ineriz, orada rahat ederiz.”

Bu noktada şunu ekleyim, Flash alçak irtifada kendini daha güvende hisseden hayattaki tek havacıdır. Yüksek irtifalarda seyir sadece daha kolay değil (artan görüş netliği sayesinde), aynı zamanda motorların bozulması halinde nispeten daha emniyetli bir acil inişe kaymanız mümkündür. Dahası, ağaç tepesi seviyesinde uçmak neredeyse tanım gereği tartışılır bir uygulama. Saatte 300 kilometre gibi bir hızla giderken küçük bir dalgınlık altınızdaki bir ağaç tepesini, önünüzdeki koca bir ağaca çevirebilir.

Flash’in bu, kaçıışı olmayan mantığa verdiği cevap: “Mavra. Ne kadar yüksekten gelersen, o kadar uzun düşersin. Eski bir havacı sözü.”

“Dur bakalım,” dedim. “O eski söz, ‘Ne kadar *büyük* gelirlerse, o kadar *kötü* düşerler’ olacak. Havacılıkla da ilgisi yok.”

Düşünceli bir duraksama. “Ağaç tepesi seviyesi,” diye mırıldandı Flash, sonra seti sonuna kadar açtı, böylece daha fazla konuşmak imkânsızlaştı.

İlk gün ışıyla Bahamalar’a ulaştık, Bimini’nin yerini belirleyip indik. *Lear* jetimiz harap gümrük kulübesinin önündeydi. Robert’la Jim sarhoştular, polis amiri ve iki gümrük görevlisiyle tartışıyorlardı. Adamlar esrar yüklü bir uçağa yakıt ikmali yapmak için normal harçtan 10.000 dolar daha fazla istiyordu. José, Thompson hafif makineliğini getirmiş,

tartışmayı Bandito Tarzına uygun biçimde halletmek istiyordu, fakat konuşup vazgeçirdim.

Durum bizim için nihayet *Looney Time*'u ful depo yapacak kadar sakinleşti. Havalandık, Robert'ı, José'yi ve Jim'i pistte bize şampanya şişeleri sallarken bıraktık.

Harry'yle yardımcı pilot her zamanki gibi bütün zamanı içeride kalarak geçirdiler. Etkileyici savaş geçmişine rağmen Harry bizim bazı maskaralıklarımızın onu kaygılandırıldığını, o yüzden karışmamayı tercih ettiğini söyledi.

Massachusetts sahiline karanlık düşerken varacak şekilde uçuş zamanlaması yapmıştık.

Nova Scotia üzerinde olduğumuzu ve (hesaplayınca) yakıtımızın azaldığını fark edince ben biraz gerildim.

Flash endişeli görünmüyordu. "Yan rüzgârlar," diye mırıldandı, sonra keskin bir sol yapıp zikzaklı sahil hattını ağaç tepesi seviyesinde takip etmeye başladı.

Müzik setinin sesini kısıtım. "Bir parça daha yükselsek fena olmaz."

Flash motoru daha da kökledi, bir çam ağacının tepesini biçti, cigaralığını yeniden yaktı ve sırttı. "Ağaç tepesi seviyesi."

High Pockets'e baktım. Bir balyanın üzerinde yatıyordu, gözleri sımsıkı kapalıydı.

"Aileron!" diye seslendi Flash.

Tek havlama.

"Yol temiz mi?"

İki havlama.

Bombacı bendim. Flash, dostlarının komünü üzerinde olduğumuzu tahmin ettiği zaman başparmaklar havada "bombaları bırak" işareti verdi. Bomba haznesinin kapısını şak diye açtım, sonra, dehşet içinde, High Pockets'in hâlâ balyanın üzerinde gözleri kapalı yattığını fark ettim.

Daha sonra algıladığım şey belli ki halüsinasyondur, nedeni de muhtemelen esrar dumanı soluyup, iki köpek ve bir kaçıkla on saati aşkın süredir Road Runner çizgi filmini seyretmemdi.

Her neyse, High Pockets'in üzerinde yattığı balya, yüz kadar öteki balyalarla gecenin karanlığına düştü, fakat High Pockets açık bomba haznesi üzerinde asılı kaldı, gözleri hâlâ kapalıydı.

Bir asır gibi geçen bir zaman sonra, gözlerini açtı, aşağıya baktı, altında havadan başka bir şeyin olmadığını fark etti, sonra Wile E. Coyote tarzı tırmanarak felaketin eşiğinden dönmeyi başardı.

High Pockets'in mutlak bir ölümden kaçışıyla yaşadığım rahatlama kısa sürdü.

"Ortalık neden bu kadar sessiz?" diye kendi kendime yüksek sesle sordum.

Flash omzunun üstünden baktı, sırttı, sonra beni Porky Pig taklidine maruz bıraktı. *Looney Tune* uçuşuyla ilgili hatırladığım son şey High Pockets'in yüzündeki tuhaf ifadeyle, benim

motorlar susmuş olduğu için ortalığın o kadar sessiz olduğunu fark etmemdi. Sonra uçuşan parçalardan bir şeyler kafama çarpıp bilincimi kaybettim.

Sonradan anlaşıldığına göre komün üzerinde değilmışız. Fakat benzinimiz *bitmiş* ve birkaç hükümet kurumu ülkenin her tarafında toplanıp bizi beklemeye koyulmuşlar.

Yerçekimi *Looney Tune*'a. yapacağını yaptıktan sonra High Pockets'le beni tutukladılar.

Görünüşe göre bayağı bir süredir sıkı inceleme altındaymışız. Kurumlardan bazıları (DEA, mesela) başka kurumların (CIA, mesela) da bizim peşimizde olduğunu hiç bilmiyorlardı, o yüzden işler çok karıştı ve sarpa sardı.

Bu arada, José, Robert ve Jim bizim komün üzerinden geçip gittiğimizi duyup yeni indirme bölgesini bulmak için kiralık Rider kamyonetimize atlamışlar.

Belli ki Flash bana bırak işareti verdiğinde film daha yeni başlıyormuş, yükümüz arabalı açık hava sinemasının üzerine saçılmış. Yukarıdan gelen bu armağan seyircileri epey heyecanlandırmış.

José, sevinçten uçan sinema seyircilerinin balyalarımızı arabalarının bagajlarına koyup gaza bastıklarını görünce kötü adam Bandito Tavrı takınmış. Kamyonetten atlamış, Thompson makineli uyarı atışlarıyla gürlemiş. Çocuklar yükün yarısını kurtarıp yerel yetkililer neler olup bittiğini anlamadan kaçmayı başarmışlar.

Herkes Flash'le benim nerede olduğumuzu merak ediyormuş, o yüzden komüne geri gelip haberleri açmışlar. İşler tam planlandığı gibi gitmediği zamanlar neler olduğunu öğrenmek için uygulanan yaygın bir yöntemdir.

Haber spikeri Flash'in, High Pockets'in, Aileron'un ve benim kodeste olduğumuzu söyleyince çocukların canı sıkılmış.

Allak bullak bir çağda yaşıyorsunuz, her zamankinden daha allak bullak, çünkü büyük bilimsel buluşlar ve teknolojik gelişmelere rağmen, insanoğlunun, kim olduğu ya da ne yaptığı hakkında en ufak bir fikri yok.

-Walker Percy

IX

Bandito Beysbolu

Ormandaki küçük kulübemiz tam bir Kozmik Aydınlanma Mabedine dönüştü. Şu bizim Evrenin harika entrikalarını anlayışım arttıkça, dinginliğim de artıyordu. High Pockets'i Bilgi Kayışıyla Köpek Sükûneti Yoluna sürüklüyorum.

Bu dünyayı Tanrı'nın bütün çocukları için daha yumuşak, daha huzurlu bir yer yapmak istiyorum. Geçen hafta Kozmosun tam buracığında bana ait küçük Köşesinde Dünya Barışı için bir Sefer başlatmaya karar verdim. José'yle çocuklar dağın öteki yakasındaki Rakip Bandito çetesiyle bir husumet başlattılar. Kökeninde bir tür ilkel, toprak kavgası var diye düşünüyorum.

Her neyse, seferime José ve çetesine Gerçekliğin Temel Doğası hakkında biraz bilgi vererek başlamaya karar verdim, böylece uyuşmazlık doğru perspektifi içine oturacaktı. José'yi High Pockets'le benim bilardo ve meskalli bir gece geçirmek için köye inmemize ikna ettim. Bir konuşma hazırladım, M-16'mı doldurdum ve Pepe'nin kuzeni Raoul adlı küçük bir merkebin üstünde kasabaya indim.

Kasaba aşağı yukarı bildiğiniz Bandito Bölgelerinden: dar, döşenmemiş bir yol, her iki yanda birkaç kerpiç ev ve dükkân, çeşitli çiftlik hayvanlarını barındıran bazı ağıllar (çoğunlukla domuz, keçi ve tavuk), bir de kasabanın nadiren gidilen kilisesinin kulesinde birkaç havan topu mevziyle 30 kalibre makineli tüfek yuvası. Vardığım gece kasabanın eski jeneratörü bozuktu, o yüzden sokak birkaç gaz meşalesiyle, kasabanın Bandito Saloon'u Enrique's Astoria del Waldorfo'nun önündeki şenlik ateşiyle şöyle böyle aydınlanıyordu. Raoul'dan inip Enrique'nin barına girdim, artık biraz ciddi Atomaltı Mevzularına girmeye hazırdım. Ne yazık ki akşam tam planladığım gibi geçmedi.

Salon kıpraşan gaz lambalarıyla güzel aydınlatılmıştı ve tıkış tıkış Banditolarla doluydu, onlar da iyi parlamışlardı. Çetedeekilerin büyük kısmını Barranquilla Üniversitesi Araştırma Kütüphanesi saldırısından döneli beri görmemiştim, o yüzden High Pockets'le canlı bir Bandito Hoşgeldini aldık –başka bir deyişle, silahlar patladı (çatıyı delip yukarı).

Bardan bir içki söyleyemeden önce yarım litrelik ev yapımı meskali fondiplemek zorunda kaldım (barın kuralı).

Kaosa dönmüş bir bilardo oyunu devam ediyordu. José sarhoş olmuş gürlüyor, kırık bir istekayı kılıç gibi sallıyordu. Masanın etrafında adamlarından birini kovalıyor, Bandito Tehditleri haykırıyordu, sarhoş arkadaşları da bir yandan ona tezahürat edip bahse tutuşuyorlardı. Gürültücü Banditolar High Pockets'i tedirgin etti, bunun üzerine boş bir köşeye sıvışıp oraya uzandı.

José istekadan kalan parçayı bara doğru fırlattı, 45'liğini çekti bilardo masasında bir delik açtı, sonra, anlaşılan öteki Bandito'ya neden kafasının attığını unutup onu kucaklayarak deli deli gülmeye başladı.

İkisi birden bir masanın üzerine devrildiler, orada domino oynayan bazı Banditoların tepesi attı. Bunun sonucu olarak bardaki herkesin tepesini attıracak bir Bandito Zincirleme Tepkimesi başladı. High Pockets ve ben bunun olacağını fark edip kendimizi dışarı allık. İnsan gelişigüzel yıkıma alışık değilse Bandito Arbedesi iğrenç bir görüntüdür.^[42]

Her neyse, her zincirleme tepkimede olduğu gibi Bandito Arbedesi yavaş yavaş sona erdi. Astoria del Waldorfo'nun içerisinden gelen şangırtı ve homurtu sesleri Uçan Banditoların sıklığı ve hızı gibi dindi.

Bir süre sonra José içeriden çıktı. Dışarıdaki basamaklarda durdu, bir elinde bir litre meskal, ötekinde yırtık pırtık sombrerosu. Onu her zaman gördüğüm kadar sarhoş ve dağınık görünüyordu. Koca bir yudum meskal aldı, ezilmiş sombrerosunu sokağa fırlattı, sonra High Pockets'le bana bağırarak içeri içki içmeye çağırdı.

Bilincini kaybetmiş ya da yarı kaybetmiş Banditolara basmamak için zikzak çizerek tekrar salona döndük. José de arkamızdan geldi, Enrique'ye seslenip saklandığı yerden çıkmasını söyledi. Enrique çekine çekine barın altından çıktı. Söylemeye gerek yok adamın barı enkaz olmuştu.

José ayakta kalan tek bar taburesine beni buyur edip ikimize şirketten içki ısmarladı, ayrıca High Pockets'e de bir tabak pilav, fasulye ve salsa.

İşte o zaman onunla ve adamlarıyla konuşmam gereken son derece önemli konular olduğunu açıkladım.

Meskalinin kalanını da devirip bu konuların ne olabileceğini sordu.

Konuları, Gerçekliğin Temel Doğası ve bunun, çetesinin dağın öteki yakasındaki Rakip Tam Tekmil Bandito'yla sürdürdükleri husumetle ilişkisi olarak açıklayınca, "Aaa," diye bilgece başını öne salladı, sonra benden izin isteyip kalktı. Sendeleyerek verandaya çıktı, 45'liğini bir tur boşaltırken avazının çıktığı kadar bağırarak sesini duyan her Banditonun kıcını kaldırıp Enrique's Astoria del Waldorfo'ya geri dönmesini istedi.

Birkaç dakika içinde salon sersemlemiş Banditolarla tıklım tıklım doldu, bazılarının arbede sırasında aldıkları yara bereden dolayı bir yerleri kanıyordu.

Kuantum Kuramını iki düzine civarındaki huysuz Banditoya anlaşılır kılmak için bazı temel çalışmalar yapmam gerektiğini biliyordum.

José'yle tayfasını bilardo masası çevresinde topladım.^[43] Toplari üçgen yaptım ve dersime klasik Newton fiziğiyle başladım. Bilim insanlarını evrenin önceden-bilinebilir ve düzenli bir yer olduğu hatalı sonucuna götüren eski fizik. Tabii ki bilardo masasını ve karambolları Newton'un neden-sonuç Dünya Görüşüne metafor olarak kullanacaktım.

Newton'a göre, dedim, bütün doğal olaylar şayet kütle, momentum, hareket yönü vs. hakkında yeterli bilgimiz varsa içkin olarak önceden bilinebilirler. Bunu göstermek için vuruş topunu

uçgenin önüne koydum ve nişan almadan önce, gelme ve dönüş açıları hakkında açıklamalar yaptım, eski fiziğe göre, açılış vuruşum hakkın da yeterince bilgiye sahipsek her bir topun, sürtünme ve hava direnci durdurana kadar, nereye gideceğini önceden bilebilirdik.

Gösterim tam planladığım gibi gitmedi. Açılış vuruşumda biraz fazla falso verince top masadan salona fırladı.

Top parabolik düşey atış eğrisini José'nin alnında tamamladı. Momentum ve yansıma yasalarına uyan hatalı vuruş, José'nin başından sekti, sonra da bir duvardan sekti, bir Banditonun ağzına götürmek üzere olduğu bir şişe meskali kırdı ve sonra bir gaz lambasını parçalayarak barın arkasında ufak çapta bir yangın başlattı.

High Pockets panikleyip dışarı fırladı.

Enrique panikleyip ateşin üzerine bir tencere kara fasulye çorbası attı.

José'nin çetesinin kahkahaları yeri göğü inletti.

José'nin kendisi arka üstü yere yuvarlanmıştı. Bilincini tamamen yitirmişti.

Bir an ne diyeceğimi bilemedim. José'yi kontrol etlim. Gerçekten canına okumuştum: Alnında golf topu büyüklüğünde bir şişkinlik çoktan boy göstermişti ve belli ki daha da büyüyecekti.

İtibarımı yeniden kazanmak için acele etmem gerektiğini biliyordum.

"Gördünüz ya!" diye bağırdım kahkahaları bastırarak. "Tam da bunu demek istiyordum! Newton bunu asla önceden bilemezdi! Gelişigüzel bir olay!"

Cebimden bir kalem çıkarıp duvara kocaman harflerle "GO." yazdım.

"GO! Gelişigüzel Olay!" Sonra eşittir işareti (=) çizdim. "Eşittir BYB, Bilincini Yitirmiş Bandito!" Eşitliğin altını çizdim. "GO = BYB."^[44]

Bir fırt meskal alıp devam ettim. "Bu eşitlik Kuantum Kuramının ta temelini oluşturur!"^[45] Kapıya yöneldim. "Derse başka bir zaman devam edeceğim!" Sonra High Pockets'i alıp tekrar kulübeye yollandık. José tekrar bilincini kazandığında nasıl bir ruh halinde olacaktı bilmiyordum, bilmek istediğim de yoktu.

Geriye dönerken José'nin çetesiyile dağın öteki yakasındaki rakipleri arasında bundan sonraki şiddet olaylarını durdurma planımı yeniden düşünmeye karar verdim.

José ertesi gün kulübeye çıktı geldi. Tabii ki alnındaki şişlik golf topundan tenis topuna doğru yol almıştı.

Şansımdan hatalı açılış vuruşum José'de hafif bir beyin sarsıntısıyla Bandito Hafıza Kaybı'nın hafif bir vakasına yol açmıştı. Newton fiziği üzerine verdiğim yarım kalan dersten ve uçan vuruş topuyla şuursuz yere serildiğinden hiçbir şey hatırlamıyordu. Tayfası, ömürleri bol olsun, bana acıdiklarından ve José'yle olan dostluğuma saygılarından ağızlarından bir şey kaçırmamışlar.

Her neyse, gece Bandito Anlaşmazlığını barışla çözüme bağlayacak planımı hazırlamıştım.

Sıkı bir pazarlık ve müzakereler sonunda José ve Rakip Tam Tekmil Bandito planımı

uygulamaya razı oldular.

İki çetenin bir spor müsabakasında yarışmalarını ve kazananlara En İyi Bandito adının verilmesini önermiştim. Beysbolu seçtim çünkü fazla karşılıklı temas olan bir spor değildi ve çok fazla Bandito Tepe Atmaları'na sebep olmazdı, yoksa öldürücü olabilirdi. Ne yazık ki oyun tam planladığım gibi gitmedi.

Mucize eseri kimse ölmedi fakat iki takımdan da bazı Banditolar yaralandı, ben de hakem olarak ilk devrenin başında sayı kalesinde geçersiz sayıyı belirlediğim için hafif bir beyin sarsıntısı geçirdim.^[46] Sopayla bana vuran Banditoyu oyundan attım, José'nin takımından olmasına rağmen.

Gerçek meydan savaşı beşinci devrenin sonunda başladı. Oyunu berabere bitirdim (José'nin takımı 22 sayı öndeydi) ve çabucak ortadan kayboldum.

Fakat, asıl haber, büyük haber, Bandito Beysboluyla hiç ilgili değil. Her şey dün oldu ve kalp atışlarım hâlâ normale dönmedi.

Hazır mısınız? Pekâlâ. İşte: Tina'nın babasından haber aldım.

Bunun ne anlama geldiğini iyice sindirmek için okurun bir mola vermesini öneririm.

Gerçi baştan beri tahmin ediyordumsa da, hayatımın Tina'nın babasıyla bir tür garip Atomaltı şekilde bağlantılı olduğu artık açık. Fakat kafamın tamamen dingin haliyle sorgulamaya çalışmıyorum. Bandito Beysbol Oyunlarının sıradan dünyasında kararlar alırım, fakat mesele Büyük Muamma'ya gelince, Kozmik Bandito, Aydınlanmanın Sayı Kalesine son bir gayretle kayarak uzanırsa ben kim oluyorum da yargıda bulunacağım ya da analiz yapacağım?

Tina'nın babasına yazdığım notun aslında, bana *International Trib*'deki bir ilanda “Sn. Kuark” olarak hitap etmesini söylemiştim, Kuarklar Atomaltı Parçacıklarının en ele avuca sığmayanları (el çabukluğu yapanları mı?) oluyordu. Ardından, hatırlayacağınız gibi, Kuantum Kuramının Çoklu Dünyalar Yorumuna yaptığım göndermeyi anlayacak mı diye, José'nin Bandito Dostlarına çeşitli Bandito Bölgelerinden ona (artı Tom'a, Gary'ye ve Tina'ya) şifreli mesajlar postalatmışım. Tina'nın babasının cevabı tahmin edemeyeceğim kadar aydınlanmışlık içeriyordu. İlanda şöyle demiş: “Sn. Kuark: Lütfen beni ve ailemi rahat bırakın.”

Kuarklar bazı tuhaf özellikleri olan olağanüstü derecede ele avuca sığmayan parçacıklardır (şimdi bilinen pek çok parçacığın geçmişte olduğu gibi).

–Gary Zukav

X

Kara Bulut Olmadan Yağmur Yağmaz^{47}

Çeşitli federal örgütler Flash'le beni önce kendilerinin sorgulamaları için aralarında kavga ettiler. High Pockets'le Aileron'a özel hücre verdiler. Bir tür Köpek Polisi er geç yanlarına gidecekti herhalde.

Flash, kendisini yıllardır kovaladığı anlaşılan Federal Havacılık İdaresi'nden deli bir görevli tarafından az kalsın kendi at kuyruğuyla boğuluyordu. Flash'in kötü şöhretli B-29'u belli ki hava trafik kontrolörleri arasında bir efsaneydi; çeşitli sinir krizlerine sebep olmuştu ve yakın zaman önce greve gitmeye kalkıştıklarında pazarlık için koz olduğu söyleniyordu.

Benim de bir ara Federallerle başım beladaymış, ama şimdi öğreniyorum. Adını duyduğum ne kadar örgüt varsa hepsinin (bilmediğim birkaçının da) Ben Kulunuz hakkında etkileyici dosyaları vardı. Ciddi biçimde yanlış anlaşılmış bir bireydim.

José, Robert ve Jim çıkıp geldiler, muhabir taklidi yapıyorlardı, fakat son derece sarhoştular ve davranışları da pek inandırıcı değildi. Özellikle José. Hiç İngilizce konuşmuyordu ve üzerinde hâlâ Bandito Kıyafeti vardı, sombrerosu ve çapraz omuz kayışı dahil (O sırada José hâlâ teknik olarak Tam Tekmil Uyuşturucu Kralıydı, ama onda daima bir Bandito'nun kalender *tavrı* vardı.)

Çok küçük bir kasabada, çok küçük bir hücrede tutuluyorduk. Kaçışımızın ayrıntıları önemsiz. Ama şu kadarını söyleyim, bu işin içinde bir tekila, el bombaları ve Robert karışımı yer aldı.

Harry ve Lear'ı yöredeki bir havalimanında beklerken bulduk, biz tutuklandıktan sonra gelmiş olan federal, eyalet, yerel ve askeri uçak filosunun lastiklerini indirip apar topar New York'a yollandık. Kiralık kamyonetimiz çoktan hareket etmişti (sürmesi için Flash'in dostlarından birini tutmuştuk) ve bizimle Brooklyn'deki dağıtımımızın deposunda buluşacaktı.

Bizim oğlanı sabah 6:00 civarında Yukarı Doğu Yakası'ndaki bir sabahçı barında her zamanki yirmibir masasında bulduk. Kaptan T.A.Ö. (Teslimat Anında Ödemeli) bütün arkadaşlarımın içinde en dengesiz ikinci kişidir, ama Flash'in beni germesinin yanında onunkilerin lafı bile olmaz. Bir kere Kaptan asla emniyetsiz araçla süratli gitmez, tabii onun aklını emniyetsiz bir araç olarak görmezseniz.

Kaptan T.A.Ö. Georgia'lı sağlam bir çocuktur, boğuk dağlı şivesi ve kocaman göbeği vardır. Esrar ticaretindeki kahramanlıkları efsanevidir, olsa olsa akıllara durgunluk verici diye adlandırılabilirler bağlantıları vardır. Arkadaşları arasında, Kolombiya Uyuşturucu Kralları'ndan tutun da eski-CIA Kübalılarına, şu anki CIA kodamanlarına, beş parasız sokak üçkâğıtçılara vs. kadar her işi yapan insan vardır. Herkes Kaptanı sever.

Her neyse, onuepey bir zamandır görmemiştik, öyle olunca tekrar görüşmemiz onun büyük

prodüksiyonlarından biri haline dönüştü.

Bu prodüksiyonun ayrıntıları önemsiz, ama şu kadarını söyleyim, bunun içinde esrar dolu bir kamyonet, dört limuzin, iki helikopter, bir *Lear* jet, üç içki toptancı dükkanı, New York City'deki Sherry Netherlands'de ve Montreal'deki Queen Elizabeth'de sütler ve Hatunlar, Kaçıklar ve Tam Tekmil Yozlar ziyafeti, tabii Kaptan T.A.Ö., Cehennem'den gelen Komedi Takımı, Flash, Aileron, High Pockets, José ve Ben Kulunuzdan hiç söz etmiyorum.

Kuantum Mekaniğinin hakiki öyküsü
bütün kurmacalardan çok daha garip bir hakikat.

-John Gribbin

XI

Kuantum Banditoları

Görelilik Kuramı genel olarak Kuantum Mekaniği ve Atomaltı Parçacığı Kuramıyla kıyaslandığında gülünç şekilde hafif kalır. Bundan Tina'nın babasına son Bandito-Posta Mesajı yağmurunda söz ettim, garip bir şekilde suskun kaldı. Umuyor ve dua ediyorum ki bu sessizliği Şeylerin Doğal Düzeni hakkında bir tür Zenvari yorumdur. Başka tek açıklaması (Kuarklarda olduğu gibi) gerçekliğin *bona fide* yanı olarak benim hakiki varlığımdan şüphe ediyor olması.

Bu noktada benim Kuarklara inandığımı açıklamamın hayati önemi olduğu kanaatindeyim. Kendi başına bazı araştırmaları henüz yapmamış az sayıdaki okurlar için Kuarkın sokaktaki insan tanımını vereceğim: Kuark, şu an için Evrenin Nihai Yapı Taşı olmaya en güçlü adaydır.

Hiç kimse henüz bir Kuark bulmadı, ama pek çok kişi bakıyor. Kuarkların varlıklarından şüphelenen bilim insanları, benim görüşüme göre, son derece dar görüşlüdürler. Bunu ispatlamak için gelin Einstein'ın "düşünce deneyi" dediği şeyi yapalım. Bu, öncülleri bilimsel ve mantıksal olarak sağlam fakat, teknik sebeplerden dolayı fiziksel olarak uygulanamaz bir deneydir. (Einstein'ın ünlü "hava boşluğundaki asansör"ü iyi bir örnek.) Aşağıdaki deney esasen doğası itibariyle *kavramsal* olduğundan ona "metaforik düşünce deneyi" adını vereceğim. (Bu arada, bu deneyi daha önce José üzerinde denedim ve sonuçlar tahmin ettiğim gibi çıktı) İşte:

Tina'nın babası beni hiç görmedi. (Ben metaforik bir Kuarkım.) Benim varlığımı doğrulayacak elindeki tek kanıt, tabii ki, José ve onun dört bir yana dağılmış Bandito Müttefiklerince postaya verilmiş benim yazdığım mesajlar. Daha önce sözünü ettiğim gibi, Tina'nın babası, bulunduğu gözlemci konumundan benim aynı anda pek çok farklı Bandito Bölgesinde bulunduğumu varsayacaktır. Bu bir olasılık. (Kuarklar da böyle bir özelliğe sahip görünüyorlar.) Fakat bu olasılık, sınırlı Dünya Görüşü yüzünden Tina'nın babası tarafından kabul edilemez olabilir. Öteki tek olasılık benim varlığımı tümünden inkâr etmesidir (anlaşılan Kuarklara yaptığı gibi). Eğer iki olasılıktan ikincisini seçerse, o zaman ya mesajlarımı umursamayacak ya da başka bir açıklama bulmak zorunda kalacak.^[48]

Tina'nın babası, korkarım, Kuarkların varlığıyla ve Ben Kulunuzun varlığıyla ilgili kanıtı görmezlikten geliyor. Ama bizim (senin, sayın okur, ve benim) elimizin altında Tina'nın babasından daha fazla bilgi bulunmakta.

Biz benim var olduğumu biliyoruz. Ben Kuarkların var olduğunu biliyorum. Bir gün birisi bir Kuark bulacak. Tina'nın babasının beni bulması pek mümkün görünmüyor. O yüzden benim görevim, hayattaki gayem, Tina'nın babasını^[49] bulmak ve bütün bunlarla karşısına çıkmak.

“Oraya buradan gidemezsiniz.” -Stephen Hawking,
bir kara delikle karşılaşmanın nasıl bir şey
olabileceği sorulduğunda verdiği cevap.

XII

Kuark Çorbası^[50]

Kuarksı bir Karakter, benim anladığım kadarıyla, “hayaletimsi” olmanın bir parça ötesine giden biridir. “Hayalet” terimi gizli faaliyetlerde bulunan biri için kullanılır.

Bazı hayaletler şu ya da bu hükümet adına çalışır, ya da aynı anda birkaçı adına; bazıları uyuşturucu, silah işindedir, ya da genellikle olduğu gibi yukarıdakilerin bir kombinasyonu içinde. Fakat hakiki Kuarksı Karakter’in (burada bir kavram uydurdum) tanımlanması, ya da yerinin belirlenmesi çok daha zordur. Atomaltı Parçacıkları’yla gizli ajanların pek çok ortak yanı vardır. Adam (ya da kadın, gerçi sadece bir Kuarksı Dişi tanıdım) çitin iki yanıyla oynamakla kalmaz, çit nedir onu da hiç bilmez.

George (onu hep bu adla bildik) böyle bir adamdı. Envai çeşit yakın dostları ve arkadaşları arasında Bobby Vesco, Richard Nixon, General Muammer Kaddafi, Golda Meir, Poppa Doc Duvalier, J. Edgar Hoover, İdi Amin artı çeşitli ülkelerdeki çeşitli organize suç gruplarından çeşitli eğlence düşkünü herifler vardı. Ve haliyle Kaptan T.A.Ö. de.

George alçak sesle konuşan, iyi giyinen, muhafazakâr görünümlü bir adamdı. Fakat gözünde tuhaf bir bakış vardı –Robert’ı bile titreten bir bakış.

Kaptan T.A.Ö. Manhattan’daki altın goncalarımıza 890.000 dolar bayıldıktan sonra, José George’un Kolombiya’daki Bandito Ordusuna silah sağlamak için onu bir ziyarete bizi (artık Flash ve Aileron’dan kurtuluş yoktu) ikna etti. José Uyuşturucu Kralı Silah Yarışında geride kaldığını düşünüyordu.

Robert, Jim ve ben George’la, Ortadoğu’daki silah dağıtımı işinde yaptığı ufak bir hata sonucu yakın zamanda medyanın ilgisini çekmiş eski bir CIA ajanı aracılığıyla tanışmıştık. Ayrıca George’la, Marijuana Airforce’un^[51] efsanevi kilit ismi Kenny Burnstine’la ilişkisi olduğu dönemde Fort Lauderdale’de takılırdık.

Robert, Jim ve ben aleni silah satıcılarını ve kuvvetli uyuşturucu tüccarlarını hiç tasvip etmemişizdir. Biz uyuşturucu ve silah kullanıyorduk, doğru, ama bu bizim bileceğimiz işti. George farklıydı. Ona göre dünya tek, dev gibi bir Pac-Man oyunuydu ve George sınırsız jetonunun olduğunu sanıyordu.

George sadece kuarksı değildi –resmen ürperticiydi. Onu Manhattan’daki lüks bir restoranda bulduğumuzda bir KGB ajanıyla akşam yemeği yiyordu, fakat neler olup bittiği hakkında bir fikrimiz yoktu.

Ne yazık ki, caddenin karşısından resimlerimizi çeken CIA gözetleme ekibi George’un Bolşevik’le çevirdiği her ne dolambaçlı işse hepimizi ona dahil sandı. Zaten yetkililer karşısındaki lekelenmiş imajımıza bu hiç iyi gelmedi.

George hükümetin yoğun gözetimi altında olduğunu farkındaydı, bundan bize söz etmemiş olmasının görgü kuralları ihlali olduğunu düşündüm.

O gece daha sonra George'un Soho'daki deposunda olanlar oldu. George'un mallarını teftiş ederken José'ye eşlik etmiştik.

José bile Federallerin bize açtığı müthiş ateş karşısında etkilenmişti. Fakat George her türlü senaryoya hazırlıklıydı. Kaçış yolunu izleyip Houston Street'teki bir rögardan çıktık.

Bizim grup artık hükümete ait her tür boktan listenin başındaydı. Uyuşturucu kaçakçılığı, ayaklanmaya tahrik ve cinayet teşebbüsü (arabalı sinema fiyaskosu), ABD'ye yasa dışı yolla giriş, federal yetkililere saldırı (High Pockets birinin bacağından bir parça koparmıştı), hapisten kaçma, hapishaneyi havaya uçurma, casusluk, silah ticareti ve bir B-29'un emniyetsiz kullanımı suçlarımızdan sadece birkaçıydı. Dediğim gibi, biz ciddi biçimde yanlış anlaşılmış bir gruptuk.

New York'ta artık istenmediğimizi hissediyorduk, *Lear*'ı banliyödeki bir havaalanına getirtip güneye doğru yola çıktık.

Modern terminolojide artık kuarkların altı çeşni halinde bulunduğunu söyleyebiliriz.

-James S. Trefil

XIII

Kozmik Banditolar

José sonunda ışığı gördü. Onu Bandito İşinden bir haftalık izne çıkmasına zorladım. Benim kulübem manastır, ben de hocaydım. Benim Dünya Görüşümü iyice hatmettikten sonra José yeni bir adam oldu. Meditasyon, Atomaltı Parçacıkları Kuramı ve öğütülmüş meskal kapsüllerinin gizlice karıştırıldığı tekila sayesinde artık Bandito İşlerinin aptallığını görüyor.

José'yi Aydınlanma Yoluna aşama aşama götürdüm. Onu Kuantum Dünyasına en baştan başlayarak üzmeden itinayla soktum, yani Tina'nın ailesini soymasıyla başladım. Önce bir soru yönelttim. Soru şuydu: Eğer zamanda geriye yolculuk yapıp Büyük Patlama'ya gidebilseydik, ondan on beş milyar yıl sonra José'nin kendisini Santa Marta Uluslararası Havalimanı'nda ergenlik çağındaki bir nemfoman ve ailesini soyuyorken bulma olasılığı kaçta kaç olurdu? José haliyle tıkanıp kaldı. Bir Kozmik Bahisçinin birinci sınıf bir bahisle muhtemelen bire karşı sonsuzluğu verebileceğini söyledim. Bunu duyunca José'nin gözleri parladı. Bizim bahse ne kadar yatırdığımızı sordu. Bunun üzerine bahsin miktarının önemli olmadığını, çünkü sonsuz bir sayıyla sıfır dışında hangi sayıyı çarparsan sonucun daima sonsuz bir sayı olacağını açıklamak zorunda kaldım. José bu sefer başka alakasız bir konuya daldı. Onu tekrar yola sokabilmek için birkaç şişe daha meskalli tekila gerekti. Bir Banditoyu ikna etmek için metaforlar kullanmak riskli olabiliyor.

Her neyse, ben başka bir varsayımla, bizimki^[52] gibi bir Evrenin vücuda gelmesi olasılığının, sonsuz sayıda Alternatif Evrenlerin aynı kolaylıkta yaratılabilme ihtimali düşünüldüğünde, yaklaşık sıfır olduğunu söyledim. Sonra Büyük İpucunu verdim: Belki bir anlamda bu Evren, sonsuz sayıdaki vücuda gelmemiş (bize öyle görünüyor) Alternatif Evrenlerden daha fazla “var” değildir.

Sonra, dağın öteki tarafındaki Rakip Banditolara ilaveten bir de sonsuz sayıdaki başka Evrenlerde Bandito Düşmanlarının olabileceğini söyleyerek José'nin başını döndürdüm.

Uyanık okur daha en başından Kuantum Mekaniğinin Çoklu Dünyalar Yorumu'nun derinliğine girerek kendimi kat kat aştığımın açıkça farkındadır, fakat José zor bir dinleyici, o yüzden aklı başka yere dalmadan ya da uyuşturucular etkisini yitirmeden dikkatini çekmek istiyordum.

Her neyse, sonsuz sayıda Tam Tekmil Banditoların sonsuz sayıdaki Alternatif Evrenlerde ortalığı dağıtması José'nin adrenalinini artırdı. Thompson hafif makineliğini masanın üzerine koydu ve sonra, ola ki birtakım Alternatif Banditolar bizim Evrenimizde vücut bulmaya ve kulübemize aniden hücum etmeye karar verir diye, kendi etrafında dönerek kapıyı atış alanına aldı.

Birinci Gün aşağı yukarı böyle sona erdi. High Pockets'le ben Kuantum Banditolarının sürpriz bir saldırısına karşı kapıyı koruyan José'yi bırakarak kafaları vurup yattık,

İkinci Gün Birinci Gün'ü atlatmaya çalışmakla geçti.

Üçüncü Gün Görelilik Kuramı üzerine geçti.

Dördüncü Gün Heisenberg'in Belirsizlik İlkesi ve Parçacık/Dalga İkiliği üzerine.

Beşinci Gün Lorenz'in, Dirac'ın, Planck'in, Bohr'un ve Schrödinger'in eserlerine genel bir bakışla.

Altıncı Gün çoğunlukla meditasyon^[53] ve uyuşukluğun çeşitli biçimleriyle geçti.

Yedinci Gün açık ve berrak başladı. High Pockets'le ben sıkı bir kahvaltı hazırlamaya giriştik. Legs görünürlerde yoktu –Çarşamba olduğu için talih yüzümüze gülmüştü. José geceyi ön avluda bir nilüfer pozisyonunda geçirmişti. Hâlâ orada Atomaltı Parçacıklarının bombardımanı altındaydı, sombrerosu gözlerinin önüne inmiş, Thompson'ı da kucağındaydı.

Yedinci Gün büyük gündü, José'ye Kuantum Bombasını atacağıma söz verdiğim gün. Yedinci Günde Kuantum Kuramı'nın ta kalbini inceleyecektim. Hiçbir klasik ya da “sağduyusal” bir şekilde açıklanması kesinlikle mümkün olmayan bir fenomeni, bütün Kuantum Mekanikinin temel garipliği olan fenomeni tarif edecektim –Çift Delik Deneyi.^[54]

Çift Delik Deneyi José açısından öldürücü darbe oldu. Yedinci Günün sonunda kendini Kuantum Banditosu yapmıştı, bunun sonucu olarak da artık Alternatif Bandito Paranoyası yaşamıyordu.

Her neyse, High Pockets'e José'yi ayılttırıp içeri getirttim. Üçümüz midelerimizi yumurta, keçi beyni, pilav ve meskalle tika basa doldurup, sofrayı kaldırdıktan sonra José'yi masada karşıma oturttum. Birkaç dakika sessizce oturup sindirim yollarımızı düşündük. High Pockets yatağın üstüne uzandı, muhtemelen o da aynı şeyi yapıyordu. Sonra José'den şapkasını çıkarıp bir tugay Kozmik Banditonun bir ordu garnizonuna ışık hızıyla saldırdıklarını hayal etmesini istedim. Diyelim ki, dedim, garnizona giden tek bir yol var ve o açıklıktan bir kerede sadece bir Bandito geçebilir. José'ye bütün Kozmik Banditolann (metaforik fotonlar ya da Atomaltı Parçacıkları) özdeş olduklarını hatırlattım. Birbirlerinden ayırt etmek imkânsız. Ayrıca, Kozmik Banditolar, parçacık özellikleriyle birlikte dalga özellikleri de taşıyorlar.

Bir ara cigaralık yakmak için durdum. José bir fırt meskal aldı. “Aaa” dedi. Ben dumanı üfledim, cigaralığı ona uzattım, sonra devam ettim.

“Diyelim ki Kozmik Banditolar garnizon duvarındaki açıklıktan akın akın geçerlerken, bir kısmı, mesela yüzde altmışı, Kozmik Kurşunları üzerine boşaltmak için Generalissimonun karargâhına yöneliyor. Kalan yüzde kırklık kısım önceki saldırılarda yakalanmış Kozmik Banditoları serbest bırakmak için hapishaneye yöneliyor.”

Bu noktada José sözümü kesip, saldırının kendisiyle ilgili taktik açıdan bazı konu dışı eleştiriler getirdi. Ona katıldığımı söyleyip Kozmik Banditoların gerçekten Atomaltı Varlıklar olduğunu ve gerilla savaşından onun kadar anlamalarının beklenemeyeceğini hatırlattım. Bir Banditoya lafı kıcından anladığını söylerken incelik çok önemlidir.

Aynen devam ettim. “Sana daha önce söylediğim gibi, hiçbir Kozmik Banditonun tek başınaykenki davranışını tahmin etmek prensipte mümkün değildir. Sadece çete olarak neler

yapacaklarını tahmin edebiliriz, istatistiki olarak. Şimdi işler çok acayipleşiyor.”

Aşağıya bir göz attım. Legs en sevdiği çatlaktan çıkıyordu. High Pockets’e pis pis bakıyordu, o da görünüşe göre uyuyakalmıştı.

“Anlatım kolaylığı için diyelim ki, Generalissimo’nun karargâhına hücumcularımızın ilk yüzde altmışı fırlıyor. Hatırlarsan daha önce bu işi, *tamamını*, yüzde altmışının yaptığını söylemiştik. İmkânsız şey şimdi gerçekleşiyor. Geriye kalan Kozmik Banditoların hepsi doğru hapishaneye koşuyor.”

Bir fırt meskal alıp vurgulamak için şişeyi masaya küt diye koydum. “Bir düşün.”

José üç günlük tıraşlı sakalını kaşıyıp bilgece başım öne salladı.

Gözleri bir an parladı, sonra söndü.

“Aaa” dedi

Kafasını iki yana salladı.

Sombrerosuyla oynadı.

Sonra nutkunun tutulduğunu itiraf edip son yüzde kırkın, görevlerinin hapishaneyi basmak olduğunu nasıl bildiklerini sordu.

Bu karşılığa çok sevinmiştim. José kavramaya başlıyordu. Metaforu bıraktım.

“Şimdi meselenin can alıcı noktasına geldin.” Heyecanlanmaya başlıyordum, o yüzden sinirlerimi yatıştırmak için birkaç fırt daha meskal aldım. “Öyle görünüyor ki, herhangi bir Atomaltı Birimi, sistemdeki herhangi bir ya da bütün öteki Atomaltı Birimlerinin *Kuantum Konumlarını biliyor!*”

José o güne kadar duyduğum en uzun “Aaaaaaaa”sını çekti.

“Varmamız gereken sonuçtan kaçış yok. Atomaltı Âleminin sakinleri *bilgi işliyorlar*, hem de anında!”

José ayağa kalktı ve adımlamaya başladı.

“E.H, Walker Atomaltı Parçacıkları’nın bir anlamda *bilinçli varlıklar* olduğunu önerdi!”

Garnizona giden iki yol bulunduğunda (bu yüzden “Çift Delik Deneyi”) ne olduğunu anlatmaya başladım. İki delik, Atomaltı Parçacıklarının dalgamsı özelliklerinden dolayı onların birbirleriyle “etkileşme”sine sebep oluyor. Deneyin şaşırtıcı yanı şu ki, ^[55] Atomaltı Birimleri bir delikten geçerlerken öteki deliğin, başka Birimler tarafından kullanılıyor olsun olmasın, açık olup olmadığını “biliyorlar.” Başka bir deyişle, sadece bir diğerrinin ne yaptığını bilmekle kalmayıp bütün deney düzenini biliyorlar! Gerçek bomba –bu bombalar yeterli olmadığından değil– şu ki, bu küçük fırlamalar ne zaman seyredildiklerini gerçekten biliyor ve davranışlarını ona göre (ve rastgele) değiştiriyor gibiler. Atomaltı Parçacıkları Evrene Kozmik Parmak hareketi çekiyor gibiler. “Siktir git,” diyorlar sanki. “Kendi işine bak.”

Bu sırada High Pockets acı bir havlama koyuverdi. Yatağa bir göz attım. Legs burnundan yakalamış High Pockets’in boynuna dolanmış. High Pockets deli gibi uluyor ve başını

sallıyordu, fakat Legs'in sinisi saldırısını kusursuz planladığı açıktı. High Pockets'in yapabileceği kesinlikle hiçbir şey yoktu.

"Lanet Çarşambalar" diye homurdandım High Pockets'i korumaya çalışırken, High Pockets yan yan kapıya doğru yalpalıyor, acı acı havlayıp inliyordu. Legs küçük dişlerini High Pockets'in burnuna iyice soktu ve daha iyi kavrayabilmek için kuyruğunun ucunu High Pockets'in sol kulağına doladı.

High Pockets'i çekip alıp yere yatırdım. Sonra Legs'in tam kafasının arkasından yakalayarak High Pockets'in burnunu bıraktırdım, burundaki düzinelerce minik delikten kan geliyordu. Legs'in gövdesini High Pockets'in boynundan çözdüm, dengemi kaybedip sırt üstü takla attım, masanın altında garip bir pozisyonda kalakaldım. High Pockets kapıdan fırlayıp ormana dalarak gözden kayboldu, hâlâ korku ve acıyla inliyordu. Legs'e baktım.

"Sen ne halt ediyorsun böyle?" diye kükredim. Legs boncuk gibi küçük gözleriyle bana baktı, yüzünde sıkılmış bir ifade vardı. Onu yarıktan içeri sokup hareketlerine çeki düzen verene kadar geri gelmemesini söyledim.

Ayağa kalkıp üstümü başımı silktim. José kendi kendine İspanyolca bir şeyler mırıldanarak ileri geri adımlamaya devam ediyordu.

Oturmam için eliyle işaret etti. Oturdum. Legs'in lanet tavrından şikayet etmeye başladım. José sessiz olmam için işaret yaptı, sonra alçak sesle konuştu. Kozmik Banditoların Gerçek Hayat Banditolarına çok benzer olduklarını söyledi.

Öğretme amaçlı kullandığım metaforlar üzerinde bu ana kadar pek düşünmemiştim. José'nin söylediğini bir an düşündüm, sonra bir "aha" durumu yaşadım.

"Kimya, dolayısıyla biyokimya Kuantum Kuramına sıkı sıkıya bağlı," diye derin derin düşündüm. "Belki bu ilişki uzayıp gidiyordur." Durdum. "Belki de bizim bildiğimiz haliyle dünyaya kadar uzuyordur. Muzların, Banditoların, Contrabandistaların ve Uyuşturucu Krallarının dünyasına."

"Exactamente" dedi José. Başka tek kelime etmeden yavaşça kulübeden çıktı, Pepe'ye bindi ve ormana girip kayboldu.

Düne kadar bir daha görünmedi.

Benim Tina'nın babasıyla olan durumumu artık tamamen anladığını açıkladı ve High Pockets'le benim Sausalito'ya yapacağımız hac yolculuğunda bize eşlik etmek için ısrar etti.

Yetkililerle olan sorunlarımız yüzünden (aptal şeyler), uzun ve tehlikeli bir yolculuk olacak, fakat José ve ben kaderin bizden yana olduğuna inanıyoruz. Yolumuza giderken adeta geceyi örtü yapacağız, bir Bandito Bölgesinden ötekine, José'nin Bandito Müttefiklerinden yardım ve destek alacağız. Kuzeye doğru yola çıkıp Orta Amerika'dan Meksika'ya, oradan da bulduğumuz ilk kaçak Meksika işçi grubuyla sınırın Öteki yanına fırlayıp ABD'ye geçeceğiz.

Sonra kuzeye, hep kuzeye Sausalito'ya. Ve Tina'nın babasına.

JosÉ, Soylu Yabani, benim deha ve yalınlıkta akıllara durgunluk verici bulduğum bir kavram attı ortaya. (Hakiki bilim insanının Dünya Görüşü çocukçadır.) Onun planına Tırmanan

Banditolar Kavramı adını verdim. İşte: Benim mesaj gönderme modelim Eş Zamanlı Bandito Bölgesi Kuramından, Sızmacı Bandito Kuramına dönecekti. Eminim Tina'nın babasında, üzerinde tarih etiketli iğneler olan Güney ve Orta Amerika haritası vardır, her iğne mesaj göndermişim gibi görünen bir Bandito Bölgesini temsil ediyor. Biz kuzeye gittikçe, José'yle benim her Bandito Bölgesinden gönderdiğimiz mesajla çok geçmeden Tina'nın babası *onun üzerine tırmandığımızı* açıkça anlayacak. Yaklaştıkça mesajların içeriği daha muammalı ve soyut olacak. Tepkisini görmek için *International Trib*'in küçük ilanlarını dört gözle tarayacağız.

Sanırım araya Yerçekimi Kuramıyla ilgili göndermeler sıkıştırmaya başlayınca Tina'nın babası meseleyi anlayacaktır. Eminim bu metaforu anlayacak.

*İki gök cisminin birbirini çekme gücü,
ikisi arasındaki mesafenin karesiyle ters orantılıdır.*

-Albert Einstein

XIV

Yeryüzü de Neymiş^[56]

Her zaman demişimdir, New York City en iyi 15.000 metrede, ayrılmakta olan bir *Lear* jetin arkasından görünür.

Arkası epey kalabalık ve biraz da gürültülüydü. Harry her zaman olduğu gibi jeti bol bol şampanya ve egzotik abur cuburla doldurmuştu. High Pockets'in en sevdiği, üzerine bir parça siyah Rus havyarı konmuş kaz ciğer ezmesiydi. Aileron da Flash gibi yemek seçmezdi. Geri kalanımız –José, Jim, Robert ve ben– daha çok şampanyaya ve bir sonraki hamlemize konsantre olmuştuk.

Harry başını kabine soktu ve gidilecek belli bir yer olup olmadığını sordu. Herkes avaz avaz farklı bir şey önerdi, ben de ona daha sonra söyleriz dedim.

Bu sırada Flash, daha önce hiç *Lear* jet gibi yüksek güçlü bir füze uçurmadığı için, kontrole el atmaya niyetlenmişti. Harry, “Tabii,” dedi. Meğerse hataymış.

Nereye gittiğimizi bilmediğimizden, Flash birkaç uçak gösterisi yapmayı düşündü. Bu kimseyi rahatsız etmedi (arkada dökülen şampanyalara alıştık) fakat bu ta aşağılarda, yerde, görülmeyen geri tepmelere sebep oldu.

Federaller (artık tam bir ordu haline gelmişti) Kuzeydoğudaki bütün hava kontrol istasyonlarını tuhaf bir şekilde uçan uçakları bildirmesi için uyarmıştı. *Amaçsız* uçuyor gibi görünen her uçağı (bizim her seviyedeki hareketimizi kusursuz tanımlıyor –amaçsız). Polisler sonunda bizi bulmuşlardı. Bizim izimizi bulmak her zaman neredeyse imkânsız olmuştur, çünkü bizim suç faaliyetlerimizin belirli bir düzeni yoktu. Ne yaptığımızı *biz kendimiz* gerçekten hiçbir zaman bilmezken başkaları nasıl bilecekti?^[57]

Flash'in acayip uçuş çizgisi, stratosferde rastgele yaptığı, akıl ürünü olmadığı aşikâr kavisler ve savruluşlar en az altı eyaletin radar ekranlarında anında görülmüştü. Ok yaydan fırlamıştı. Yetkililer harekete geçtiler. Nereye gitsek peşimizden geleceklerdi. Her çıkışın bir inişi vardı –indiğimizde bizi bekliyor olacaktı.

Orta Atlantik eyaletlerinin üzerinde sallana yuvarlana giderken yaptığımız planı hayal meyal hatırlıyorum.

İşin ilk sırasında ciddi bir parti yapmak vardı. Hiçbirimiz belli bir yerde yaşamadığımız için bize bir hafta kadar dayanacak bir ev sahibi bulmamız gerekiyordu. Kısaca doğru *tavırlı* bir ev sahibi. Kaosu ve yıkımı sadece makul karşılayan değil, aynı zamanda kaçınılmaz bulan biri.

Olası parti-verici listemiz oldukça uzundu, fakat hâlâ Miami'de sürgünde olan Eduardo'da karar kıldık. Eski Uyuşturucu Kralı ve José'nin kuzeni olma konumu itibariyle duygusal bakımdan en beğenilen aday oldu.

Geriye kalan yanlış ve boş yere uzamış girişimlerimizin anısı çok bulanık. Galiba birisi bir şilep falan alalım demişti. José'nin çoktan kaybettiğimiz *Don Juan*'ın kardeş gemisinden söz ettiğini hatırlar gibiyim. Sanırım tartışma sırasında sızmışım, çünkü hatırladığım sonraki şey Miami'nin hemen dışındaki Homestead'e indiğimizdi.

Akla karşı günah işlemeyen bir yere varmak imkânsızdır.

-Albert Einstein

XI

Zen Banditoları

Güneş Nikaragua sınırı yakınındaki küçük bir gölün üzerinde yeni battı. High Pockets, José ve ben doğu sahilinde üç beş Solcu Banditoyla kamp kurduk. Buraya zorlu geçen üç haftadan sonra geldik. Bu gece kamp ateşi yakılmayacak. Gün içinde daha önce bazı hükümet birliklerine ateş açtık, yerimizi belli etme riskini göze alamayız.

José'yle ben bu Siyasi Eğilimli Banditoları ikna etmeye çalışıyoruz, gezimiz sırasında takıldığımız bütün Banditolara yaptığımız gibi. Banditolara laf anlatmak zor iş, ben de mucize yaratamıyorum. Her çeteyle geçen bir iki gün yeterli değil, fakat José'yle ben Bandito Aydınlanma Misyonerleri olarak elimizden geleni yapıyoruz. Küçük eşeğimiz Pepe'nin taşıyabileceği kadar kitap getirdik, José de devam eden Bilgi Araştırmasında büyük ilerleme kaydediyor. Her gece bir saat kadar oturup yoğun çalışıyoruz. José okuma yazma bilmediği için onun öğretmeni benim. Arada bir akli sağa sola kaysa da harika bir öğrenci. Bandito Geçmişinin tatlı anıları galiba. Fakat Atomaltı Parçacığı Kuramını hatmetti sayılır, şimdi de Astrofiziğe dalıyoruz.^[58]

José'nin Bandito Şöhreti ondan önde gidiyor, o yüzden her zaman heyecanla karşılanıyoruz, fakat bazı Banditolar biz Bandito Dünya Görüşlerini değiştirmeye çalışınca suratlarını asıyor. Özellikle şu Solcu Banditolar beni çileden çıkartıyor. Daima moralleri bozuk gibi görünüyorlar (Marksist felsefede eksik bir şeylerin olduğunun kesin işareti). Çoğu Banditonun Yeni Fiziğe hiç ilgisi yok, özellikle huysuzlarken, ama yine de orda burda döndürdüklerimiz oldu. En çok Kosta Rika'da, buradaki Banditolar daha gamsız. Bir gün oraya dönüp Bandito Fizik ve Kozmoloji Okulu kuracağım. Eğer fikir tutarsa, dünyanın bu sorunlu kısmına barış getirebilir. Banditolar Gerçekliğin Temel Doğasını öğrendikçe silahlarını atacaklar. Bundan eminim.^[59]

Aslında, elde ettiğimiz tek büyük başarı Kosta Rika'da oldu, o da az çok tesadüfen sayılır. José'nin aşına olmadığı bir Bandito Bölgesine denk geldik. Aslına bakarsanız burası geçici, *ad hoc* denilebilecek türden bir Bandito Bölgesiydi, bir zamanlar bir muz plantasyonunun parçası olan güzel, gür bir vadideki küçük bir derenin yanma kurulmuş bir düzine kadar çadırdan oluşuyordu.

Dere kıyısı boyunca yolumuza devam ederken High Pockets'le önden giden José dondu kaldı. Etrafa baktım: Aniden ortaya çıkıveren birkaç düzine Bandito, çeşit çeşit silahı üzerimize doğrultmuştu, hava tüfeğiyle çiçeği burnunda genç bir Bandito da vardı.

Önce silahlarımızı alıp High Pockets'e de bir ağızlık uydurduktan sonra bizi kamplarına geçirirlerken bazı gergin anlar oldu.

Sonunda her şey yoluna girdi gerçi. Çetenin lideri, Fredi adındaki Tam Tekmil Bandito, José'nin uzaktan akrabası çıktı. Bu tespit yapılıncı bizi el üstünde tuttular. Bandito Bakireleri

tarafından yıkandık, yedirildik, dilediğimiz kadar meskal içtik. Pepe'ye de yemeği, suyu verildi, High Pockets de kampın etrafında toprağı eşeleleyen pek çok Dişi Bandito İtinden zevkine göre birini seçti^[60] (bütün Hakiki Banditolar köpek sever).

Fredi, Bandito İşine ara verip tatil ilan etti ve bizim şerefimize adamlarına bir şenlik hazırlattı. Gece inerken yemek ateşleri ve meşaleler yakıldı, birkaç domuz kesildi, kızartıldı, galonlarca meskal çıkartıldı. Komşu bölgeden iki düzine kadar Bandito da çıkıp geldi, bizim gelişimizi Bandito Fısıltı Gazetesinden duymuşlar.

Bu arada José'yle ben bu gruba karşı nasıl bir yol izleyeceğimizi gizlice görüştük. Araştırmamıza giriştikten bu yana karşılaştığımız en geniş sayıdaki Bandito grubuydu. Benim bugüne kadarki Bandito Fiziği Profesörü olarak sergilediğim performans sönük olduğundan José bu seferlik işleri ona bırakmam için beni ikna etti. Onun aldığı sonuç itiraf edeyim muhteşemdi.

Akşam yemeğine otururken Fredi, José'nin Kolombiya'da bazı sorunları olduğunu duyduğundan söz ederek, elinden gelen yardımı yapabileceğini söyledi.

José de tam böyle bir açılış bekliyordu. Fredi'ye doğal bir tavırla kamptakilere hitaben bir konuşma yapmanın sakıncası olup olmadığını sordu, yemekten sonra kamptaki Bandito sayısı yaklaşık altmışı bulmuştu.

Fredi hemen kabul etti, sonra yine meskal getirmeleri için bağırdı, José'nin emirlerine uyararak meskale bol miktarda halüsinasyon yaratıcı mantar karıştırdım.

Şölen bildiğiniz Bandito Cümbüşüne dönüştü: istemediğiniz kadar yiyecek ve meskal, bir sürü bet kahkaha ve Bandito Böbürlenmesi, birkaç yumruklaşma ve tabii ki, önceden planlanmamış, havan topu ve roket atarlardan oluşan havai fişek gösterileri. Finali, alev makinalı bir Kundakçı Bandito yaptı.^[61]

José durmadan bana saati soruyordu. Ne yaptığını biliyordum: mantarın etkisinin ne zaman devreye gireceğini hesaplıyordu. Bunu tahmin etmek için benim saate ihtiyacım yoktu: Ben zom olmuştum.

José'nin derse başlamadan önce Banditolara duyu kamçılayıcı bir cila çekme fikri parlak bir plandı, fakat ondan sonra yaptığı çok usta işiydi ve bunu ben niye düşünmedim diye bir parça kendimi ayıpladım.

Önce konudan biraz uzaklaşmamız gerekecek. On üçüncü Bölüme zamanda geriye yolculuk yaparsak José'nin basit (tabii hafife alınmamalı) bir Banditodan Atomaltı Banditoya dönüşünde meditasyonun yer aldığı kısmı okur belki hatırlayacaktır. O zaman benim tekniğim hakkında ileride bilgileneceğinize söz vermiştim. İşte, o zamanki "ileride" şu anın şimdisi.^[62]

Bu meditasyon tekniğini High Pockets'le ben kulübede yalnız yaşadığımız sıralarda buldum, Tina'nın ailesinin soyulması ve bunun benim Dünya Görüşüm üzerindeki etkilerinden hemen sonra. Aradan bir ömür geçmiş gibi.

Çoğu meditasyon türünde bir tür uyduruk mantra bulunur, genellikle başında havlu bürülü bir moronun siz birkaç papel bayıldıktan sonra söylediği anlamsız bir sözdür.

Benim mantram anlamsız değil, ayrıca herhangi bir paraya da mal olmayacak (bu kitabı ödünç aldığınızı ya da çaldığınızı var sayıyorum).

Ben çocukken yaz kampına giderdim.^[63] Kamp yaklaşık dört saat uzaktaydı ve otobüs düzinelerce geleceğin Avukatları, Bankacıları ve başka Bandito Adaylarıyla dolardı.

Her neyse, avanağın biri de gezide bize eşlik etmek zorundaydı. Onun işi, kaos ve yıkımı en aza indirmektir.

Bir yöntem her zaman işe yarıyordu, şimdi geriye dönüp bakınca nedenini anlıyorum. “Sür, Sür, Sür Kayığını” şarkısını hatırlıyor musunuz? Güzel. İşte o benim mantram.

*Sür, sür, sür, kayığını
Derede süzülerek devanı et.
Neşeyle, neşeyle, neşeyle, neşeyle
Hayat bir düştten ibaret.*

Atomaltı Melodisinden bahsediyoruz! Bir düşünün.^[64] Eğer burada bazı birinci sınıf metaforların yer aldığına inanmıyorsanız, kitabı bırakıp boşvermenizi öneririm. Gidip Halil Cibran falan okuyun.

Hayat bir düştten ibaret.^[65]

Aman Tanrım, bizi yatıştırdığına şaşmamak lazım. Eğer bütün bu karmaşa sadece lanet bir düştten ibaretse otobüsü harap etmenin ya da pis herifin birinin gözlerini patlatmanın ne anlamı var?

Her neyse, kulübemde bir pürüzle karşılaştım. Bu transandantal meditasyon yöntemi en iyi, eğer bunu çok sesli yaparsanız işe yarıyor (üç ses en iyisi). Sanırım bunun Makrokozmetik Dünyanın belli ahenk özellikleriyle (yanılsama da olsa) ilgisi var.

Belli ki ahenk içinde olacağım kimse yoktu. Ya da ben öyle düşündüm. Mantramı ikinci defa denediğimde High Pockets yanımda oturuyordu. Bildiniz. Ulumaya başladı, daha doğrusu ahenk içinde feryat etmeye başladı, ancak yavruluğu dejenere geçmiş büyük bir itin çıkaracağı bir feryatla.

José'nin döndürülüşüne kadar bu böyle fena gitmedi, ondan sonra üçlü ses ahengini sağladım. Bir Sür-Sür-Sür-Kayığını Uçuşunun sarhoşluğu altında yaşadığım bazı şeylerin derinliği kâğıt üzerinde anlatılamaz. Ama şu kadarını söyleyeyim, José'yle ikimiz bunun bizi Atomaltı Dünyayla daha yakın temasa getirdiğinde hemfikiriz. Hatta José, O-Zone'daki bir Alternatif Banditoyla bir tür ittifak kurduğunu iddia ediyor. High Pockets'in ne tür tuhaf köpek gezileri yaptığını ancak Tanrı bilir.

Her neyse, José altmış Lanet Banditoyu üç kısma ayırdı. Alev alev yanan şenlik ateşi etrafında daireler oluşturttu, tenorlar kuzeye, altolar doğuya, baritonlar güneye. José kamp ateşinin batı yakasında durdu ve susmaları için bağırdı.

Ben yardımına ihtiyacı olursa diye birkaç metre arkasına oturdum.

High Pockets küçük Köpek Keki'yle bir posta daha gitmek için tekrar ormana daldı.

José bir dakika kadar altmış Suskun Banditonun önünde bir ileri bir geri gitti durdu, düşüncelerini topluyor, arada bir fırt meskal çekiyordu.

José Banditoların normalde kamp ateşi etrafına oturup “Sür, Sür, Sür, Kayığını” şarkısını söylemeyeceklerini biliyordu, o yüzden onlarla ilgili, harika Bandito Mutfağından Devasa Bandito Sombrerolarına kadar, her konuda iltifatta bulunarak önce onları yumuşattı. Duyu kamçılayıcı mantarlarla birkaç dakika süren bu zırva arasında José onları avcunun içine almıştı.

Sonra herkesin ona güvenip güvenmediğini sordu. Koro halinde “Si si’ler” “*Naturalmente’er*” ve “*Seguro hombre’ler*” yükseldi.

Yaklaşık yarım saat sonra, José gruba “Sür, Sür, Sür, Kayığını” şarkısını İngilizce olarak öğretti –İspanyolcada aynı etkiyi yapmıyor, muhtemelen kafiyeli olmadığı için– ve sözlerin anlamını açıkladı. (Bu arada, José “Sür, Sür, Sür, Kayığını”dan başka İngilizce bilmez.) Üç bölümle de ayrı ayrı prova yaptı, sonra artık boşalmış meskal şişesini şef sopası gibi havaya kaldırdı.

“*Uno, dos, tres, quatro.*” Ve koro başladı, önce alçak sesle, sonra yüksek sesle, sonra daha yüksek sesle, ta ki orman üç kusursuz armoniyle şarkı söyleyen neşeli ve zom Bandito Korosuyla yankılanana kadar.

High Pockets’le kız arkadaşı ormanda bir yerlerden uluyorlardı.

Tepedeki yıldızlar parıldadı.

Pulsarlar pustu.

Kuasarlar kastı.

Atoınaltı Parçacıkları yerküreyi ve bütün çocuklarını bombardımana tuttu.

Bütün tüylerim diken diken oldu.

José birden koroyu susturmak için şişesini salladı.

Bunu takıp eden sessizlik hakiki bir Kozmik Sükûnetti. José’nin önünde hareketsiz bir sombrero denizi uzanıyordu.

Eğer José’nin Bandito Dinleyicisi benim yarım kadar bile zom olmuşsa, çok baba bir ders çıkaracak diye geçirdim içimden. Tabii, *kendi* kafasını toplayabilirse.

Sonunda, José kafasını toplamakla kalmayıp muhtemelen bir Banditonun o güne kadar duyduğu Gerçekliğin Temel Doğası üzerine en incelikli söylevi verdi.

Tabii baştan başladı, Tina’nın ailesini soymasından. Herhangi bir Bandito Feveranına yol açmamak için Tina’nın Tom ve Gary’yi aldatması meselesine girmede, sadece nemfomanisinden kısaca söz etti (tabii gizli diyaframın lafını ağzına bile almadı).

Sonra birden Çift Delik Deneyini ve hem Kozmik hem Gerçek Hayat olmak üzere, Bandito Bilinci açısından olası etkilerini ele alarak beni dumura uğrattı. Tenor kısmındaki bir Bandito, José’nin bu kavramı özetleyip toparlamasına dik yukarı sayılabilecek bir havan topu atışıyla nokta koydu. Mermi en sonunda kırk elli metre uzağa ormana düştü. Toprak, çer çöp ve püre

halinde muzlar kampa yağmur gibi yağdı. José konuşmasına hiç sektirmeden devam etti.

Sonraki bir saati Kuantum Kuramına genel bir bakışla geçirdi. José'nin öğretim yöntemleri benimkinden hayati bir yanıyla ayrılıyordu: Yeni Fizikten önce gelen Newton ya da diğer eski dallanmalardan hiç söz etmedi, şimdi düşününce mantığına katılıyorum. Meseleyi alakasız kuramlarla niye karıştıralım?

Bandito Dinleyici kitlesi kendinden geçmiş, sessiz oturuyordu –José'nin duyuları daha da açan sözlerine karşılık olarak havan topu atıp duran o tek Bandito Tenor hariç.

Fakat, Schrödinger'in Banditosu problemine girerken bariton kısmından rastgele hedeflere roketatar ateşi açıldı. Sahne resmen gerçeküstü olmaya başlıyordu.^{66}

José Uzay, Zaman ve Maddenin doğası üzerine Tam Tekmil bir Söyleve harika bir geçiş yaptı. Meskalimii geri kalanını da mideye indirip yavrusunun kavrayışlarından gurur duyan bir baba gibi gülümsedim.

José bir ileri bir geri gidiyor, arada bir elini kolunu şişeyle birlikte sallayarak bildiğimiz dünyanın, Muzların ve Banditoların dünyasının (Contrabandista ve Uyuşturucu Krallarını sözü kısaltmak için çıkardı diye düşündüm), duran ve hareket eden elektromanyetik dalgalar ve Atomaltı Süreçler tarafından oluşturulmuş bir hayalden ibaret olduğunu söylüyor ve Kuantum Mekaniği bulgularının “katı” nesneler kavramını nasıl hemen hemen yok ettiğini açıklıyordu.

Bu sırada katı bir nesne José'nin önüne iniş yaptı. Nesnenin bir havan topu mermisi olduğu anlaşıldı. Her nedense patlamadı.

José ona şöyle bir bakıp konuşmaya devam etti. Metaforlardaki yanılmalarından zihninin karıştığını anlıyordum. Önce elektronu normal elektron diye anlatıyor sonra da ondan Kozmik Bandito diye söz ediyordu.^{67} Bununla birlikte, temelde hâlâ tutarlıydı ve Heisenberg'in Belirsizlik İlkesinin doğrudan bir sonucu olarak elektronların bazen geniş bir alana yayılmış olarak, bazen de küçük bir bölgede sınırlanmış olarak görüldüğünü açıkladı. Dahası, biz tam bir Kozmik Banditonun yerini tespit ettik sanırken, o bizi kandırıp başka bir yerde olabilirdi.

Bu sırada High Pockets çıktı ortaya ve başını kucağıma koyup uzandı. Bandito Korosundan sağanak ve gelişigüzel gelen havan, roket ve hafif silah atışlarıyla gözle görülür şekilde sarsılmıştı. Elimi cebime sokup yokladım ve son Küçük Köpekler için Milk Bone Flavor Snacks'i çıkardım, ama yiyemeyecek kadar canı sıkındı. Aynı zamanda bitkin görünüyordu, muhtemelen kız arkadaşının cinsel taleplerinden dolayı.

José'ye baktım. Yeni bir şişeden su gibi meskal içiyordu. Özellikle sıkı bir yudumdan sonra ağzını koluyla silip “Aaa” dedi, sombrerosunu çıkardı ve Gerçekliğin Gerçek Temel Doğasını açıklamak üzere olduğunu söyleyerek dinleyicilerini uyardı. Banditolara hazır olup olmadıklarını sordu.

Kalabalık, gökyüzüne doğru taze bir yaylım ateşiyle cevap verdi.^{68}

José Yeni Fiziğin en zor kavramlarının biri üzerine geçiştirme bir tezi geveleyerek anlatmaya başladı: Uzayın Eğriliği kavramı. José Uzay-Zaman Süreklisinin doğasını açıklarken Bandito

Yaylým Ateşı azaldı ve sonunda tümünden kesildi (tenor kısmının arkasındaki hıyardan arada bir gelen atışlar hariç). Zaman, üç boyutlu uzaydan ayrı bir kendilik değildir, diye ileri sürdü, aynı şeyin parçasıdır ve evrensel zaman akışı diye bir şey yoktur, tıpkı evrensel aşağı ya da yukarının olmaması gibi.

Dahası, diye devam etti, uzay-zamanın dokusu, gündelik hayatta yaşadıklarımızın bizi inandırdığı gibi, düz değil eğridir.

Manidar bir duraklama. José bir fırt meskal aldı, sonra düşünceli düşünceli geçirdi. Dinleyicilerini köşeye sıkıştırmıştı, bunu da biliyordu.

Bu eğrilik, diye ileri sürdü, kendini yerçekimi gibi olaylarda gösterir. Ve herhalde maddeyi ima etti.

Bir manidar duraksama daha.

José'nin konuşma tarzındaki zamanlamadan ve derinlikten dilim tutulmuştu. Sonra en sevdiği günümüz fizikçilerinden biri olan John Wheeler'den bir alıntı yaptı (İspanyolca elbette): "Dünyada boş, eğik uzaydan başka hiçbir şey yoktur. Madde, yük, elektromanyetizm ve öteki alanlar sadece uzayın bükülmesinin göstergeleridir. *Fizik geometridir.*"

José Uzay-Zaman Süreklisine şişesini batırdı. Muzların ve Banditoların sadece hiçliğin dalgalanmalarından ibaret olduğunu ileri sürdü!

Bu ifade anında bir hafif silahlar ateşinin daha patlamasına yol açtı. Yakınlarda birkaç havan topu serisi gümledi, José'nin Bandito Sempozyumunun üzerine biraz daha döküntü yağdırdı.

José, lime lime olmuş bir muz kabuğunu yüzünden atıp sessiz olmaları için bağırdı.

Yukarı yıldızlara baktı, ilham arıyordu, sonra kalabalığa sombrerolannı çıkarmalarını ve aynısını yapmalarını söyledi.

Altmış Banditonun sessizce Kozmosa gözlerini diktikleri bu sahne başımı döndürdü, o yüzden aşağıya High Pockets'e bakıp başını okşadım. Kuyruğu, her zamanki gibi, sallandı.

"Yüce Ruh sallanıyor," diye mırıldandım, Kızılderili'yi şöyle bir aklımdan geçirdim, kulağı cınlasın. Sonra Señor Rodriguez'i, Tina'yı, Tom'u, Gary'yi ve özellikle de Tina'nın babasını düşündüm.

Bunun sonucunda bir hülyaya daldım. Muhtemelen bir tür komaydı.

Her neyse, zihnim tatilden döndüğünde José en sevdiğimiz konu üzerinde teze girmişti: Kuantum Mekaniğinin Çoklu Dünyalar Yorumu. Çöken Dalga Fonksiyonları kavramını, Hayalet Parçacıkları, Antimadde ve Tina'nın babasını inceliyordu. Sonra dikkatini Yorumun Basımlar Kuramına yöneltti. Tenor kısmındaki budalanın bağırarak daha fazla havan mermisi istediğini duyuyordum.

Alto bölümünden bir Bandito, sesinden Uziyi andıran bir şeyle bir el ateş etti. Kalabalığın heyecanlanmaya başladığını seziyordum.

José başka bir Gerçeklik Dalından, Alternatif Tam Tekmil bir Banditoyla ittifak kurduğuyla övününce kalabalık çıldırdı. Bandito Korosu ellerinde ne silah varsa aynı anda boşalttı.

High Pockets neredeyse üç metre havaya sıçradı.

José gelen şok dalgasıyla sırtüstü yere serildi.

Alev makinalı manyak kampın öteki ucuna bir ateşten fıskiye yaptı.

Gökyüzü ve çevredeki orman portakal rengi ve maviyle parladı.

Olgun ve yarı olgun muzlar gökten aşağıya yağdı.

Cephanelik çadırına bir el bombası yuvarlandı ve patladı.

Uçan döküntüler çarpınca bilincimi yitirdim.

Sonuç olarak, José'nin anlattığı dersi tam bir başarı olarak değerlendirmem gerekir.

Ne var ki, iki gece önce bu başarının aynısını, güney Nikaragua'daki bir Marksist Bandito çetesiyle tekrar yaşamayı denedi. Ne yazık ki bu ders pek iyi gitmedi. Şimdi düşününce nedenini aşağı yukarı tahmin ediyorum. Bir kere, bu çeteyi Hakiki Bandito olarak sınıflandırmakla tereddüdüm var. Bu işin kitabında yazdığı gibi güderi-ve-deri Bandito Kıyafeti yerine, Haki yeşil eğitim uniformaları giymişlerdi. Köpekleri de sevmiyorlardı, daima kötüye işarettir. Öte yandan, bu meselede züppelik etmek de istemem, o yüzden bu sersemelere bir açık kapı bırakacağım.

José'nin bu heriflerle sorunları daha ilk dakikadan başladı. Önce, onlara ikram ettiğim mantarlı meskali içmediler, erken kalkmaları gerektiğini ve bir tür pusu için zihinlerinin açık olmasını istediklerini ileri sürdüler.^[69]

Ayrıca José'nin "Sür, Sür, Sür Kayıgım" şarkısını söylemek için yaptığı daveti de, hükümet birlikleri ya da CIA tarafından tespit edilme korkusuyla geri çevirdiler.

José'nin Temel Bandito Fiziği 101 dersinin ikinci dakikasında olanlar oldu. Arkalardan birisi José'ye bağırarak sesini kesmesini, uyumak istediğini söyledi. Tayfanın geri kalanı da bağıra çağıra ona katıldı. Bir herif José'ye yarı yenmiş bir muz atma gafletinde bulundu.

High Pockets'le ben olacakları görüp siper aldık.

José, sayıca çok üstün olmalarına rağmen, yüzünün akıyla çıktı. İki mor göz, alnında başka bir şişik daha ve düşen öndeki altın dişi (sabah buldu), fakat tek gerçek hasar Bandito Gururuna olmuştu.^[70]

José Tina'nın babasına (Tom'a, Gary'ye ve Tina'ya da) yazdığım mesajlarda bana çok yardımda bulundu. Soyut konulara karşı gerçek bir yeteneği var. Ara sıra bir mesajı tamamen ona yazdırıyorum, sadece kötü Bandito Gramerini düzeltiyorum.

Elimize her geçtiğinde *International Trib'*deki küçük ilanları kontrol ediyoruz, fakat Tina'nın babası susuyor. Bizim amansız kuzey ilerleyişimiz netleşince ondan haber alacağımızı sanıyorum. Newton'ın elmasının Yerküreye diklemesine inişi gibi bizim de neredeyse *yerçekimsel* bir misyonla geldiğimizi fark edince pek seçme şansı olmayacak.

José'yle ben (High Pockets'den söz etmiyorum) uçan oklarınız –kavramsal oklar, En Büyük Zen Okçusunun attığı.[\[71\]](#) Uzay-Zaman Süreklisi içinde yay çizen oklar. Doğrudan Tina'nın babasının Dünya Görüşüne nişan alınmış oklar.

*Kuantum Mekaniği, Hindu kaos ve yıkım tanrısı Şiva'nın
yeniden keşfi gibi görülebilir.*

-Gary Zukav

XVI

Kederli Bandito

Lear'ın telefonundan Miami'de Eduardo'yu aradık, eski zamanlar ve yaklaşan partiyle ilgili gülünç, gelişigüzel bir sohbet ettik. Doğal olarak yaklaşık 18.000 Federal bizi dinliyordu. Telefonu kapattıktan on dakika sonra Eduardo'nun evi bir DEA SWAT timi tarafından sarıldı. Sonra, Federaller birkaç yüz gizli ajanı tam takım elbiselerle Miami Uluslararası Havalimanı'nın neredeyse terkedilmiş General Aviation Terminali'nde toplayıp doğal görünmelerini söyledi. Bu bir hataydı.

Güney Florida'daki General Aviation'ın (özel uçak havalimanı) uçaklarını uçurabilmesinin büyük ölçüde uyuşturucu tüccarlarına bağlı olduğu bilinen bir gerçektir; bahşişçiler içinde en gamsız olanları biz olduğumuzdan, eğer mesele, bir yanda aptal sırtışı ve bir cep dolusu yüzlüklerle esas Contrabandistanızla; öte yanda her şeyi doğru ve iyi olan güçler arasında bir popülerlik oylaması noktasına gelmişse, ne yazık ki onayı, çoğu insan açısından, kötü adamlar alır.^{72}

İşin aslı şu, Harry durumdan daha önce yerdeki bir “dost kuvvet” tarafından uyarılmış. Piste dokunup kalktı, sonra on beş metrede gümbür gümbür batıya yöneldi, Güney Miami'ye dağılmış sayısız (ve birbirinin aynı) arazi evlerinin çatılarını yalayarak geçti.

Pis dumanlar içinde uçuyorduk, Harry yakıt tüketimi konusunda Flash'in kibirli tavrını taşımadığı için Homestead Havalimanı'na acil bir iniş yaptı, burası daha önce söz ettiğim gibi, “görüşme” mizden sonra tekrar bilincime kavuştuğum yer.

Başka herkes, pencerelerden bakıp da saatte 800 kilometre hızla giderken sokak lambalarını bizimle aynı hizada ya da biraz yukarıda görünce bir terslik olduğunu zaten anlamış.

Her neyse, yakıt tankeri araziden lambur lumbur gelirken Harry durumumuz hakkında bilgi verdi. Konumumuzu değerlendirmek için hepimiz dışarı atladık. Bir cigaralık yakıp gece vaktindeki gökyüzünü taradım. Yaklaşan helikopter ve siren seslerini duyuyordum.

“Hey, Aileron, *şu* güzelliğe bak.” Flash'le Aileron yakındaki bir Lockheed Lodestar'a göz atıyorlardı.^{73}

Yakıt tankeri durdu kaldı. Harry gözden geçirdi. Sürücüyle konuşurken yüzünün kızardığını görüyordum. “Yakıt tankerinin benzini bitmiş!” diye bağırdı Harry. Harry'nin sesini yükselttiğini daha önce hiç duymamıştım.

Flash'le Aileron Lodestar'm kilidine asılıyorlardı.

Robert ve Jim dizleri arasındaki kokainli bir aynayı dengelerlerken, Louis Roederer '71'in son şişesinin tıpasını açmaya çalışıyorlardı.

José Bandito Sombrerosunu atmış Thompson hafif makineliisini dolduruyordu.

High Pockets uluyordu. (Sirenleri sevmez.)

Cigarağımdan uzun bir nefes alıp dumanı düşünceli düşünceli bıraktım.

Öncü helikopterin üzerinde bir megafon monteliydi, bir de korkunç projektörü vardı. "Silahlarınızı yere atın ve pistin üzerine uzanın!" diye bir ses Batı Yarımkürede gürledi.

José hem megafonu hem de projektörü havaya uçurarak karşılık verdi. Helikopter keskin bir dönüş yaptı. José sıırttı, yakındaki bir pistten gelen ışıkla ön altın dişi parıldadı. Jim ve Robert José'nin etkileyici nişancılığına kadehlerini kaldırdılar. Robert aynaya doğru eğildi.

Bu arada, Flash'le Aileron Lodestar'ı düz kontakla çalıştırmış, pistte bize doğru ilerliyorlardı. Bunun bizim son ümidimiz olduğunu hemen anladım.

Harry ve yardımcı pilotumuzun teknik olarak yasal bir dertleri yoktu, o yüzden bütün dikkatimi geri kalanımızı uçağı bindirmek için verdim. High Pockets yardımcısız halletti. José'nin ikna edilmesi gerekti. Robert'la Jim gitmeyi zinhar reddettiler, polisler geldiğinde her şeyi inkâr edeceklerdi o kadar. 9 mm'ligimi çekip eğer manevra yapmakta olan Lodestar'a binmezlerse ikisini de öldüreceğim tehdidinde bulundum. High Pockets'le Aileron yardımcı pilotun penceresinden deliler gibi havlıyorlardı.

Robert sakın sakın ceketinin cebinden el bombasını çıkardı, gözkapaklarını yukarı kaldırıp "Hadi ya?" dedi. Jim'le kadehleri çınlatıp bir yudum daha aldılar. Robert biraz daha kok arandı.

Lodestar'ın içine daldım, şimdi 25 km yapıyordu. Flash tam gaz bastı.

Jim'le Robert'ın *Lear*'ın yanına oturup şampanya yudumlarkenki görüntülerinin uzaklaşışını seyrettim. Çok geçmeden öfkeli federal ajanlar tarafından basılacaklardı. Gözlerim yaşardı. Ölü bir yargıç bile onlara ellişer yıl verirdi.

Flash bizi yaklaşık 30 m yükseklikte uçuruyordu, Miami Beach'in merkezindeki binaların arasından gürleyip geçtik, sonra suyun üstüne, güneye, mavi Karayipler'e döndük.

İşler iyi görünmüyordu. *Lear*'a, arkadaki 890.000 dolarla birlikte (ya da Federaller kendi aralarında paylaştıktan sonra geriye ne kalırsa) el konulacaktı. İki en iyi arkadaşım hapisteydi. Ciddi hapiste, Massachusetts'de bisiklet kilidiyle kapatılmış bir kulübede değil.

Üçümüzün Cayman Adaları'nda bir kıyı şirketimiz vardı, bir de içinde kalan birkaç milyonumuz, fakat parayı çekmek için ikimizin de olması gerekiyordu. Birkaç yıl öncesinde ciddi ciddi servet içindeyken bir tür şaka niyetine böyle bir şey ayarlamıştık. Bırakın şirketi bankanın adını bile hatırlamıyordum. Robert'la Jim arafta olunca o para da gitti.

Servetimin hesabını yaptım. Cepteki bozuklukları saymazsak 312 dolarım vardı.

José endişelenme dedi. Riohacha'ya geri dönüp onun Bandito Ordusunu toplayacaktık, onları ABD'ye sızdırıp çocukları hangi hapishaneye koydularsa oraya saldıracaktık, sonra da tekrar normal işimize bakacaktık. Bana iyi göründü, ama ne yazık ki işler tam planladığımız gibi gitmedi.

İlk şey Flash'in Güney Amerika'yı ıskalaması oldu. Şafak sökmeden hemen önce, farkında

olmadan Kanal'ın güneyinde bir yerinde Orta Amerika'yı geçtik. Flash güneye doğru uçmaya devam etti, ama *Pasifik* üzerine çıkmıştı, Karayip değil. Ben biraz kestirmiştım, saat 8:00 gibi yardımcı pilotun koltuğuna geçtim. O zamana kadar Kolombiya'da yere inmiş olmamız gerektiğini hesapladım. Önümüzde sadece okyanus vardı.

Flash'in açıklaması “cephe rüzgârları” idi.

Sol tarafımızda seksen kilometre kadar uzaktaki karla kaplı dağları sorduğumda onu rahat bırakmamı söyledi.

“O tarafta Afrika'ya kadar hiçbir şey olmamalı,” dedim.

“O zaman Afrika'dır,” diye cevapladı.

“Nerede olduğumuz hakkında hiçbir fikrin yok,” dedim.

Düşünceli bir duraklama. Flash büyük cigaralıklarından bir tanesini ateşleyip dumanı üfledi. “Bak,” dedi. “Tam nerede olduğumuzu biliyorum. Tam *buradayız*.” Aşağıyı işaret etti. “Başka her yerde sorunlarım var.”

Sonunda sola sapıp yol sormak için Bolivya'daki küçük bir kıyı şeridine indik. Yakıt naklimiz yapılırken ve doğru yol tarif edilirken ben de yerel bir gazete aldım. Baş sayfaya resmimi döşemişlerdi. Daha küçük bir resim daha vardı, gömme, High Pockets'in resmi, dilini salak salak dışarı sarkıtmıştı. Birden başım döndü, şaşkınlaştım. High Pockets'le ben Bolivya'nın yerel bir gazete sinde ne geziyorduk? Burada geçmişte birkaç yasa çiğnemiştik ama ufak şeylerdi. Haberi çabucak gözlerimle taradım.

Şimdi de solcu bir teröristtim ve yakınlarda kötü şöhretli Carlos'un yanında görülmüştüm. Görevim, habere göre, Üçüncü Dünya'daki her başkana ve diktatöre suikast düzenlemektir. İddialarına göre High Pockets bir Köpek Ölüm Makinasıydı. İkimiz de “sadece ‘George’ olarak bilinen” eski dostumuz tarafından Libya'da eğitilmiş ve özel olarak geliştirilmiş meditasyon teknikleri sayesinde irade gücüyle kendimizi havaya uçurabilme yetisine sahiptik.

Birleşmiş Milletler'de temsil edilen (birkaç tane de edilmeyen) her hükümetin her teşkilatındaki pop listelerinde numero uno idik.

“Bu resmen iftira” diye homurdandım High Pockets'e, dolaşmaya çıktığını fark etmemişim. Bu fevkalade yanlış yoruma kimin ya da neyin sebep olduğunu tahmin etmeye çalıştım. George'dan söz ediyorlardı. Bu bir ipucuydu. Robert'ı ve Jim'i düşündüm, kulakları çınlasın. O iki budala gülmek için her şeyi söylerlerdi, özellikle kafaları kıyaksa ve soruşturma altındalarsa. Fakat bu haber çok tutarlıydı.

Dalgın dalgın sayfayı çevirdim. *José*'nin resmi de *o sayfanın* üzerine basılmıştı, hayret içinde kaldım. Gittikçe gülünç bir hal alıyordu. Okumaya başladım. “İşe bak” bitirmeden önce söylediğim bazı şeylerden bir tanesiydi. Yukarı baktım. José toprağa oturmuş Bolivyalı bir Banditoyla Bolivya Burritosu yiyordu. Birden canım bir içki istedi. Burada José için de haberler kötüydü. İşte: José'nin benimle, George ve Terörist Carlos'la olan “bağlar”ından dolayı, Kolombiya'daki Marksist Devrimci Cephe'yle ilişkilendirilmişti. Anlaşılan Uyuşturucu

Kralı Ahbabları bunun haberini Riohacha'da almış, José'nin İmparatorluğunu darmadağın etmişti. Komünizm, Uyuşturucu Kralları Davranış Kurallarında en büyük tukakadır.^{74}

Bir Uyuşturucu Kralı sözcüsüne göre, José'nin Bandito Ordusu çeşitli başka Uyuşturucu Kralı Ordularına katılmışlar, sadece en sadık adamlarından bir grubu José'nin dönüşünü beklemek için güneybatıya kaçmış.

Yavaşça ayağa kalkıp etrafa bakındım.

High Pockets'le Aileron birkaç saz damlı kulübenin yanında Bolivyalı köpek arkası kokluyorlardı.

Flash ağzında yanan cigaralıkla tankın içine göz atarak Lodestar'ın yakıt ikmalini denetliyordu.

José üç günlük tıraşlı yüzünden bir pire ya da biti yakalıyor, bu arada Öteki Bandito da yörenin Bandito dedikodularından onu haberdar ediyordu. Belli ki adam José'nin sorunlarını duymamıştı.

Birkaç metre ötede küçük, oluklu sacdan bir market vardı, oraya yürüyüp içeri girdim. Sattıkları tek şey un, tekila ve STP yakıt katkı maddeleri idi. Üç şişe tekila satın alıp tekrar dışarı çıktım, okuduklarım yüzünden hâlâ biraz sersem haldeydim.

Tekiladan büyük bir fırt çektim,^{75} hafiften boğulacak gibi oldum, doğrulup, boğum boğum ihtiyar bir meşe ağacının gölgesinde oturan José'yle ahbabının yanma gittim, vahşi kıyı boyunca bir iki kilometre içindeki tek ağaçtı. Oturdum.

Her bir Banditoya bir şişe uzattım, sonra bir hatırı sayılır yudum daha aldım. Aslında şişenin yarısını götürdüm. Dudaklarım istem dışı dişlerimin üzerinde gerildi ve göz yuvarlarımı kan çanağına çevirmeye karar verirlerse diye kanların yola çıktığını hissediyordum.

"Aaii-aa!" diye bağırdım. Bu da istem dışıydı fakat iki Bandito bunu bir meydan okuma olarak kabul edip şişeleri fondip yaptılar.

"Aaaa..." dedi José.

"Aaaa..." dedi José'nin kafadar arkadaşı.

Olmasını beklediğim aşağı yukarı buydu. Saatile baktım. José'nin bünyesine tekilanın tesir etmesi için beş dakika verecektim, sonra imparatorluğunun yağma edilişini falan anlatacaktım. Onu güldürmek için önce baş sayfadaki benimle ilgili yazıyı okuyacaktım. Bir Banditoya kötü haber verirken zamanlama her şeydir.

Beş dakikayı bekledim, bu arada José üç şişe tekila daha aldı. (Ben daha ilkin bitirmemiştim.) Arkadaşıyla beraber şişeleri yine fondip yaptılar. Yine ikisi de "Aaa..." dedi. Ben habere başladım.

José dikkatle dinledi, benim bölümüme güldü, sonra ikinci sayfadaki kendi resmine baktı. Övünerek mısırga gibi kabardı. Ama ben okumaya devam ettikçe delik bir balon gibi yavaş yavaş havası indi. Gözlerine bakınca aşırı mı sarhoş yoksa adeta sarhoşluğun hiperuzayı olan Zaptedilemez Bandito Sarhoşu mu anlayamadım.

Aslında ikisi de değildi, işte José'ye lider olarak daima saygı duyacak olmamdaki pek çok sebepten biri de budur. Kötü haberin onun üzerindeki etkisi sadece ve sadece şu oldu: Ayıldı.

Sakin sakın Bandito arkadaşına en yakın telefonun nerede olduğunu sordu. Adam ciple bir saat kadar güneyde olduğunu söyledi. José o zaman bana bir iki saat içinde döneceğini söyledi ve kasabadaki tek cipi kullanmak için adamla görüştüktan sonra ayrıldı.

Döndüğünde ben ağacın altında sızmışım. Oturup beni yavaşça uyandırdı. José Kederli bir Bandito'ydu.^[76] Her şey doğruydı. Yeniden gücünü toplamadan ve José'nin var olmayan solcu eğilimlerini, adamları arasında ayrılık tohumları ekmek için kullanarak onu arkasından bıçaklayan Uyuşturucu Kralını yenmeden Riohacha'ya geri dönemezdi. José'nin yirmi iyi adamı vardı, ama Sierra Nevadas'da kamp kurmuşlardı.

Başka haberleri de vardı. Benim hakkımda. High Pockets'le benim başıma çeşitli diktatörlerin (artı CIA'in) koyduğu, toplamı 200.000 doları aşan ödüller vardı. Kimseye güvenilemezdi. Bütün kıta ajan, ikili ajan ve muhbir kaynıyordu.

José kendi özel Bandito Kucaklamalarından biriyle beni kucaklayıp endişelenmememi söyledi. Ayaklarımızın üstüne basıncaya kadar beni kollayacaktı.

Aramızda bir şişe tekila daha bitirdik. José Flash'i çağırıp her şeyi bana açıklattı. José (benim aracılığım) Flash'e bizimle gelip saklanmak isterse başımızın üstünde yeri olduğunu söyledi. Sonra Lodestar'ın mimlendiğini, dolayısıyla onunla yolculuğun güvenli olmadığını izah etti. José'yle ben ciple devam edecektik, daha sonra da merkeple.

Flash kızıl at kuyruğuyla oynadı ve gülümsedi. "Sağ ol, yaa, ama benle Aileron, biz uçakta yaşamaya alışmışız hani." Lastik bandı tekrar at kuyruğu üzerine geçirip konuşmaya devam etti. "İhtiyar *Looney Tune*'dan bile daha güzel kanatlan falan var bunun, anlıyo musun, şimdi ben herife eski kırmızı, mavi, beyaz Flash amcasının boyasını bir geçirdim mi, efendim, kim tanıycak hergeleyi?"

Flash tekrar uçağa doğru yürümeye başladı. Aniden geri döndü. "Ağaç tepesi seviyesi, o'lum. Çok önemli bir kavram."

Sonra beni işaret ederek José'ye konuştu. "Bu herif *ağır adam*, yahu. *Aklı* ağaç tepesi seviyesinde."

Bunun ardından Flash'le Aileron Lodestar'a bindiler (ona çoktan "Loaded Star" [Yüklü Yıldız] demeye başlamıştı), hareket ettirip havalandılar.

Üç hafta sonra José'yle ben Santa Marta'nın güneyindeki dağlarda bulunan adamlarına ulaştık. High Pockets'le ben kulübemize taşındık ve bu hikâye başladı. Ya da bu hikâyenin ardındaki hikâye başladı, çünkü bu bölüm, hikâyenin nasıl başladığının bir önemi olduğu noktaya nasıl geldiğini ele alan bölümüydü.

Bu hikâyeyi ilk yazmaya başladığımda kafamdaki plana göre geçmiş, şimdiki zamana yetişince (şimdi olduğu gibi) hikâye sona erecekti; ama işler tam planladığım gibi gitmedi. Burada hayatın kendisinde de sık sık olduğu anlaşılan bir şey meydana geldi: *Şimdiki zaman kontrolden çıktı*. Size bir şey söyleyim. Eğer bir daha kitap yazacak olursam (çok şüpheli)

bütün lanet hikâyeyi geçmiş zamanda yazacağım, böylelikle hiç değilse daha başlamadan nelerin kontrolden çıkacağını bilirim.

Hey, hepinize küçük bir kavramsal sınavım var. İşte: Bu hikâyenin geçmiş ve şimdiki zaman kısımları burada birbirleriyle birleşti.^[77] Bunu açıklayabilecek iki ihtimal var. Ya hikâyenin şimdiki zaman kısmı bir parça yavaşlayıp geçmişin yetişmesini bekledi, ya da geçmiş kısmı hız yapıp şimdiki zamanı yakaladı. (Bu iki ihtimalin olası öteki kombinasyonlarını göz ardı edeceğiz.) Bu iki ihtimalden hangisi gerçekleşti? Düşünmeniz için bir dakika veriyorum.

Hazır mısınız?

Cevap şu: Eğer vücudunuzdan küçümsemeyle ve istem dışı gaz ya da hava çıkmadıysa (yellenmenin ardından gelen bir kahkaha en iyi tepki olurdu) çok fena çuvalladınız.

Görelilik açısından (muhtemelen başka bir açı da söz konusu değil) benim sorum anlamsız. Aranızdan ödevini yapanlar için komiklik olsun diye yaptım.

Soru, şimdiki zamanın yavaşlayıp beklemesinin hem bir anlatıda hem de hayatta imkânsız olması açısından da anlamsızdır. Köyün delisi gibi başıboş dolanıp durur.

Bu noktada şunu ekleyeyim ki, eğer dışarıda birtakım araştırmalar yapmayı daha üstlenmiyorsanız, kitabı bırakıp boşvermenizi tercih ederim. Gidip Erma Bombeck falan okuyun.

Düşünmüyorsun. Sadece mantıklı davranıyorsun.

**–Niels Bohr’dan Einstein’a,
Kuantum Mekanîği üzerine yaptıkları
büyük tartışma sırasında.**

XVII

Basılmış Banditolar

José için endişelenmeye başlıyorum. Kolombiya'dan ayrılalı neredeyse iki ay oluyor ve biz kuzeye ilerledikçe daha çok kendi içine çekiliyor gibi. Ders çalışma süresini her akşam ikiye katlayarak iki saate çıkarmam için ısrar etti ve bana cevaplanamaz metafizik sorular sormaya başladı. Ben cevap veremeyince bir havayla High Pockets'in yanına gidip oturuyor, şafak sökene kadar Thompson hafif makineliğini temizleyip yağlıyor. Böyle zamanlarda genellikle High Pockets'in inlediğini duyuyorum, oradan José'nin onunla konuştuğunu anlıyorum. José, High Pockets'in İspanyolca anlamadığını *biliyor*.

Ama ertesi gün dalgın uykusuzluğuna boşverip havalara sıçrayarak günü her zamanki Bandito Heyecanıyla selamlıyor. Benim ebedi dostum garip ve karmaşık bir yabanidir.

Galiba José'nin Bandito Boğuntusunun nedenini biliyorum: Tina'nın babası. Son iki ayda en az üç düzine mesaj yolladık, her biri sonuncusundan üç beş kilometre kuzeyden. Bunları birleştiren ve kendi başına kuzeye uzanan bir hat (çocukların bile anlayacağı gibi bizim güzergâhımız) *tamamen* Sausalito'yla kesişir. Bu hassas geometrik plan da José'nin fikriydi ve bunu sağlayabilmek için yolumuzdan birkaç *sıradağ* saptık. Tina'nın babası yine sessiz kaldı.

José'nin Tina'nın babasına kafasını takması sonunda başımızı iyiden iyiye belaya soktu. *International Trib*'in her bir sayısını alıp cevap var mı diye bakmamızda ısrar ediyordu. Tahmin edeceğiniz gibi kolay olmadı. Genellikle küçük bir kasaba buluyorduk, karanlık çökene kadar ormanda gizleniyor, koşa koşa gidip bir gazete aşırıyorduk (paramız bitmişti), sonra bulabildiğimiz en yakın Bandito Bölgesine kirişi kırıyorduk. Sonra oturup küçük ilanlar bölümünde pürdikkat "Sn. Kuark"a hitaben yazılmış ilan arıyorduk.

Bu teknik geçen hafta güney Meksika sınırını geçene kadar fena gitmedi.

Aslında yakalanışımız ve ardından hapsedilişimiz büyük ölçüde High Pockets'in hatasıydı, fakat Kosta Rika'daki kız arkadaşından ayrılalı beri hafif bir köpek depresyonu geçirmekte olduğundan José'yle üstüne fazla varmadık.

Her neyse, bir öğleden sonra karşımıza Motozintla adındaki küçük bir sınır kasabası çıktı. José'yle bir ağaca tırmanıp yerleştik, karanlığı beklemeye başladık, bir gözümüz de alışmadık bir faaliyet var mı diye *pueblodaydı*. High Pockets ağaçlara tırmanmada pek hünerli değildir, ben de ona aşağıda kalmasını ve ortalıkta görünmemesini söyledim.

Bir ara uyukladım herhalde çünkü bir de baktım José kolumu çekiştirip beni uyandırmak için telaşla bir şeyler fısıldıyor.

Canının sıkıldığı her halinden belliydi, gösterdiği yöne bakar bakmaz nedenini anladım: Bir müfreze dolusu *federale* Motozintla'nın ana meydanı etrafında High Pockets'i kovalıyordu.

“Hassiktir,” dedim. High Pockets daireler çizerek hızla koşuyordu, dili gülünç bir şekilde sol böğrüne çarpıyordu. Onun şaşırtmacalı zikzak koşuşundan etkilenmiştim fakat sonunda yoruldu ve iki *federale* tarafından bir battaniyeyle yakalandı. Üzerine bir ağ gibi atıldılar, atlayıp yere yapıştırdılar, ön ve arka ayaklarına kelepçe taktılar, sonra da at arabasıyla kodese götürdüler.

José'ye baktım. High Pockets'e kötü davranıldığını görmek onu tam Bañdito Tepe Atmasının eşiğine getirmişti. Thompson'ına mermiyi sürdü, omzuna attı ve ağaçtan aşağıya indi. Yere atladığını duydum, sonra da küfretti. Aşağıya bakınca hemen nedenini anladım: Bir *federale* müfrezesi daha ağacı kuşatmış ve ikimizi kısıkvrak yakalamıştı.

“Hassiktir,” dedim. Bu sırada üzerinde oturduğum dal kırıldı. Sir Isaac Newton'a ve düşen kütlelerle ilgili denklemlerine çok kısa bir saygı sunuşundan sonra yere çakılıp bilincimi kaybettim.^{78}

Kendime geldiğimde José beni sırtında kasabaya taşıyordu. Kasaba sakinlerinin çoğu *federale*lerin bizi hapishaneye götürüşünü seyretmek için toplanmıştı. Biz içeri girerken üstümüzde bir uçak sesi duydum, motorları çok kötü çalışıyordu.^{79}

Bizi küçük, sevimsiz bir odaya alıp oturmamızı söylediler.

José beni yere indirip odanın ortasına konmuş iki sandalyeden birine oturttu. Üç tane tepeden tırnağa silahlı *federale* José'yle beni sandalyelere bağladı.

José'nin küfrettiğini duydum yine. Gözlerim odaklanma yetilerine yeniden kavuşunca neye tepesinin attığını anladım: High Pockets su sızdıran bir boruya bağlanmıştı, çenesi bir bandanayla sıkıca bağlıydı. İnlemeye çalışıyordu ama çıkan tek ses burun deliklerinden gelen nazal bir cıyıklama sesiydi.

Apoletleri ve göğsünden sarkan yaklaşık bir kilo madalyasıyla şişman, kir pas içindeki bir albay eğilip bana sırıttı. Gözümü korkutmaya çalışıyordu, ama sadece nefesindeki salsa ve tekila kokusundan gözlerimi sulandırmayı başardı.

Bizi yakalamayı nasıl becerdiğini sorarak sessizliği bozdum.

Sorum istenilen etkiyi yarattı: Doğruldu, ileri geri adımlamaya başladı, böylece o osuruk nefesini yüzümden çekmiş oldu.

Yaptığı açıklamadan yola çıkarak neler olduğunu üç aşağı beş yukarı tahmin ettim. Söylediğim gibi, High Pockets'in köpek hüznü vardı. Kosta Rika'daki Dişi Bandito İti'ni o kadar özlemiş ki ağacın altında yatıp uzanması emrime uymamış, kasabaya yollanmıştı, muhtemelen kaybettiği sevgilisinin yerine başkasını bulmak için.

Yerel polisin yanında köpek kışları koklarken tespit edilmiş, adam High Pockets'in Güney ve Orta Amerika'nın her yanına dağıtılmış resimlerinden onu tanımış. Hemen *federale*leri aramış.

Albay Pis Koku Bombası sonra övünerek, High Pockets'in bölgede olduğundan yola çıkarak José'yle benim de orada olacağımızı tahmin ettiğini söyledi.

Bu parlak çıkarsamaya iltifat ederken sesimdeki iğneleyici tonu fark etmedi.

Başını öne sallayıp konuşmaya devam etti. Bizi bulmaları için adamlarını ormana saldığını anlattı. Eğer High Pockets o kendine özgü köftelerinden birini hemen altımıza bırakmamış olsaydı muhtemelen asla başaramazlardı (ta yukarılardaydık ve ağaca iyi gizlenmiştik).

High Pockets'e baktım. Bana özür diler gibi bakıyordu. İşleri bok ettiğini biliyordu.

“Dert etme,” dedim İngilizce.

High Pockets karşılık olarak inlemeye çalıştı ama yine pek bir ses çıkmadı.

Albay Burrito Nefesli kiminle konuştuğumu ve ne dediğimi bilmek istedi.

High Pockets'le konuştuğumu ve bunu dert etmemesini söylediğimi söyleyince bir lastik hortum çıkarıp gözümün önünde sallamaya başladı, bu arada küfür ediyordu, bana, Johnny Carson'a, pesonun değer kaybına, şişman, tembel karısına ve her nedense Pasifik Okyanusu'na.

Bu sırada, José “Sür, Sür, Sür Kayığını” şarkısını söylemeye başladı. Albay Tarantula Bademciği tiradını yarıda kesip gözlerini kısarak ona baktı.

Sırıtmamak için kendimi zor tuttum. José'nin ne yaptığını biliyordum: O-Zone'daki Bandito Dostunu ortaya çıkartmaya çalışıyordu, eğer bizi bu beladan kurtaracak biri varsa o da bir Kuantum Banditosudur diye tahmin ediyordu.

Ü *ç federale* José'ye susması için bağırdı, ama o Burada ve Şimdi'den gelen tehditlerle ilgilenmesi için Gerçekliğin Alternatif Dallarını taramakla meşguldü.

Albay Hendek Ağız adamlarından birine José'nin ağzına muz tıkatı. Ağzınız bir muzla doluyken bir melodiyi seslendirmek güçtür, fakat José otomatik pilotta devam ediyordu. “Sür, Sür, Sür Kayığını” şimdi daha çok “Ü, Ü, Ü A-1-1.” gibi çıkıyordu.

José'nin de High Pockets'in de sorgulanacak durumda olmadıkları açıldı, bunun üzerine Albay Menendez (sonunda kendini tanıttı) bütün dikkatini Ben Kulunuza yöneltti.

Soruları sanki bir AK-47'nin tam otomatikte takılması gibi ezbere soruyordu: Meksika'ya kime suikast etmek için gelmiştik? Yanımızda kaç terörist getirmiştik? İşe kaç Kübalı karışmıştı? Kremlin'le nasıl iletişim kuruyorduk? Kaç nükleer silahımız vardı ve neredeydi?

Bu noktada Albay Menendez'in sözünü kesip eğer çenesini kapatırsa her şeyi itiraf edeceğimi söyledim.

Memnuniyetle homurdandı, adamlarından birine bizim anlatıldığı kadar zorlu olmadığımızı söyledi, sonra devam etmemi istedi.

Baştan başladım, José'nin Tina'nın ailesini soymasından. Tina'nın nemfomanisi kavramını ve bunun hepimizin Uzay-Zaman Koordinatlarımızla nasıl ilintili olduğunu anlattım (Albay Menendez'in kendisinin de artık sonsuza dek Tina'ya, nemfomanisine, saklı diyaframına, Tom ve Gary'yi aldatışına bağlandığını da söylemeden geçmedim), ayrıca bütün bu olup bitenlerin altında herkesten çok Tina'nın babasının yattığını açıkladım.

Sonra Gerçekliğin Temel Doğası üzerine verdiğim en meşakkatli derslerden birine başladım.^[80]

“*Silencio!*” diye gürledi Albay Menendez Schrödinger’in Banditosu lafı geçince. Adamlarına bizi dışarı çıkartıp vurma emri verdi.

On dakika sonra avludaki bir kazığa bağlıydım. High Pockets sağımdaki başka bir kazığa bağlanmıştı, José de soluma. Muz hâlâ ağzından sarkıyorken o “Sür, Sür, Sür Kayığını” mantrasına devam ediyordu.

Önümüzde on, on iki asker silahları hazır dizilmişlerdi. İnfaz mangasının Yüzbaşı bir sigara isteyip istemediğimi sordu. Ona hayır dedim, yeni bıraktım da, yine de teşekkürler. Gözümün bağlanmasını isteyip istemediğimi sordu. Hayır dedim, benimkini José’ye verin. Adam José’ye baktı, sonra José’ye lazım olduğunu sanmadığını, çünkü gözlerinin kapalı olduğunu söyledi.

Ardından kısa bir tartışma oldu. Konuşmamız Albay Menendez tarafından kesildi. Hapishanenin içinden bas bas bağırarak acele edip işi bitirmelerini ve ortadaki kaçığı (beni) genel ilke gereği birkaç tur fazladan kurşuna dizmeyi unutmamasını söylüyordu.

Ben de karşılık olarak onun birkaç Alternatif Gerçeklik Dalında muhtemelen pek bir halt olmadığını bağırdım.

Sonra infaz mangasındaki adamların horozlarını kaldırıp High Pockets’e nişan aldıklarını fark ettim.

“Bir saniye beklesene be!” diye İspanyolca bağırdım. “Hani *onun* gözbağı?”

Bir tartışma daha başladı, fakat Yüzbaşı sonunda geri adım atıp José’nin de High Pockets’in de gözlerini bağlattı.

“Böyle daha iyi,” diye homurdandım. Soluma baktım. José muhtemelen seyahatlerinden dönüyordu. Ağzındaki muzı tükürüp attı ve bana neden hiçbir şey göremediğini sordu. Gözlerinin bağlı olduğunu söylediğimde, “Aaa,” diye bilgece başını öne salladı, sonra neler olup bittiğini sordu.

Hepimizin kurşuna dizilmek üzere olduğunu söyleyince tepesi attı.

Zamanlama harikaydı. José tam Tam Tekmil Bandito Tepe Atması ile püskürecekken üç ya da dört patlama oldu, hapishanenin büyük kısmı yıkıldı. Albay Menendez’in Gerçekliğin bu Dalında bulunan Basımının pencereden uçup yere bir çuval kapı tokmağı gibi düşüşünü göz ucuyla yakaladım.

Çevredeki ormandan gelen otomatik silah ateşi infaz mangasını dağıttı, çoğu yola yüzüstü kapaklanıp ne ateşe karşılık verdi ne de arkaya baktı.

Bu arada José bağlarından kurtulmuş ve High Pockets’i çözmüştü, şimdi de beni kurtarıyordu.

José High Pockets’in gözbağını ve ağızlığını çıkarmayı unutmuştu, o yüzden birkaç dakika peşinden koşup lanet şeyleri çıkarmamız gerekti. Sonra kaostan fırlayıp hapishaneden geriye ne kalmışsa oraya koştuk, silahlarımızı ve José’nin sombrerosunu kapıp ormana kaçtık.

Son beş gündür, yoksa gecedir mi desem, yolumuza kuzeye doğru devam ediyoruz, Motozintla fiyaskosu bizi yıldıramadı. Artık sadece karanlık çöktükten sonra yolculuk ediyorduk, en hafif deyimiyle bitkin düşüyorduk. Gece yağmur ormanları içinde yolunuzu bulmak çok ustalık

isteyen bir iş, fakat José de ben de yüzlerimizi gündüz gösteremeyecek kadar herkesçe tanındığımızda hemfikirdik.

Sadece José'nin tanıdığı ya da başka Güvenilir Banditolarca tavsiye edilen Banditolarla temas kurmaya özen gösteriyorduk. Başımıza konan ödül artık 500.000 doları geçmişti, o yüzden Hain Banditolara karşı sürekli tetikte olmamız şarttı. José'nin Bandito Bağlantıları sayesinde Sausalito'ya yaptığımız mesaj yayılım ateşimizi sürdürdük, fakat *Trib*'in bir iki sayısını almak tehlikeli olduğu için kaçırmıştık. Bilebildiğimiz kadarıyla Tina'nın babası bizimle ilgilenmeyi hâlâ reddediyor, en azından doğrudan.

José'yi, beni ve High Pockets'i bir şey rahatsız edip duruyordu. Hepimiz takip edildiğimize dair tuhaf bir şey hissediyorduk. Bildik Kızılderili anlamında peşimizden gelen yoktu; böyle bir halt edecek olanı haftalar önce havaya uçururduk. José, Bandito Altıncı Hissiyle ilk hissedendi, sonra High Pockets, sonra ben. Tıpkı, sanki biri çok hassas dokunaçlar göndermiş de hareketlerimizi ölçmeye çalışıyor gibi. Bir hükümetin işi olduğunu da düşünmüyoruz. Kurşun yağmuru ve napalmdır onların tarzı. Hayır, garip bir güç, muhtemelen uğursuz bir güç her nedense bizi dikkatle inceliyordu. Bekliyor. Neyi bekliyor? Hiçbir somut fikrimiz yok, ama José de ben de bunun Tina'nın babasıyla ilgili olduğundan şüpheleniyoruz.

*Entropi kavramına göre herhangi bir şey meydana geldiğinde
evreni daha düzensiz bir yer haline getirir.*

-Michael Talbot

XVIII

Merhaba Ramon, Hoşça Kal Ramon

Uçağına ciddi hasar verme ve yolcularını yaralama eğilimi dışında Ramon kırsaldaki Meksika standartlarına göre efendi bir pilot olarak görülürdü. Kendi işinin sahibiydi, çabucak üç gringoyu gösterdi. Kimseye borcu yoktu. “Yoktu, lanet olası, yoktu işte.” Sonra onlara bir bira ısmarlattı.

Bu tipleri daha önce de görmüştü. Her taraflarından CIA akıyordu. Kiraladıkları arabanın plakasından büyük gringonun gülünç kıyafetine kadar, arabayla Meksiko’dan yeni çıkmış oldukları açıldı ve tam yolma zamanıydı. Küçük gringo, Texaslıymış gibi görünen, herhalde para onunla konuşuluyordu çünkü büyük gringo sarhoş ve hasmaneydi. Üçüncü gringo gizli uyuşturucu ajanı, diye düşündü Ramon. Uzun kıvılcık saçlı, at kuyruklu, sürekli sigaralık içiyor, saçma sapan konuşuyor. Ya köpek. Bu hükümet gringoları yanlarına bu köpeği niye almışlardı ki? Önemli değil, diye düşündü Ramon. Bu aptal *Nortes* hep böyledir. Daima bir şey ararlar. Eğer bir gringo, bir *Colombiano* ve ormanda gezinen başka bir köpek bulmak isterlerse, onlara pahalıya patlar. *Muchos pesos. Muchos.*

Ramon bunları aklından geçirirken Robert tekila şişesini Ramon’un kafasında parçaladı.

Ramon ayıldı, eli, kolu, ağzı bağlıydı, kendi hangarındaydı, eski iki motorlu Beechcraft’ı kayıptı. Bir daha da görmedi.^[81]

Siz orada oturup bu kitabı okurken, bedeninizden atomaltı parçacıkları geçiyor, dakikada birkaç tane.

-James S. Trefil

XIX

Bronx Banditoları

José, High Pockets ve ben şimdi ABD sınırının bir iki kilometre güneyindeyiz ve saklanacak Bandito Bölgemiz kalmadı artık. Aslında rastladığımız son birkaç Bandito José’nin Bandito Duyarlılığını incitti. Doğrusunu söylemek gerekirse, her ne kadar kendimi bu meselelerin

üzerinde sanıyordumsa da, onu anlayabiliyorum. Karşılaştığımız son sözde Tam Tekmil Bandito güya José'nin uzaktan bir kuzeniydi, ama José bunun doğru olamayacağını iddia ediyor. Adam J. C. Penney ayakkabıları giyiyor ve zamanının büyük kısmını, Bandito İşlerine bakacağı yerde, Sony Walkmanında Herb Alpert'in kasetlerini dinlemekle geçiriyor. Ben daha önce José'ye, kuzeye, uygarlığa doğru gittikçe bu tür şeylere karşı hazırlıklı olması gerektiğini söylemiştim, ama bu Yapmacık Banditoya o kadar canı sıkıldı ki o gece ormanda kamp kurduk.

Bugüne kadar gördüğüm en bayağı, en berbat görünümlü bu Banditolara Yeni Fizik ya da Kozmoloji konularını açmaya bile tenezzül etmedik. Güney Bronx'dan Porto Rikolu bir çeteye benziyorlardı aslına bakarsanız.

Bu arada: Dün kendilerini gösterdiler. Bizi takip edenler, tabii. Eski çift motorlu bir Beechcraft'taydılar ve bizim geldiğimiz yön olan güneyden birdenbire çıktılar ortaya. Uçak, ağaç tepesi seviyesindeydi ve çok garip uçuyordu. José, High Pockets ve ben yere yapıştık, José Pepe'yi sıkıca yakalayıp korudu. Kafamızın yaklaşık beş metre üzerinden geçtiler, üzerimize pervanenin parçaladığı bitkiler yağdırıp devam ettiler.

Eski uçağın motor sesi giderek duyulmaz oldu, sonra ses yavaş yavaş artmaya başladı. Geri geliyorlardı. José bu sefer hazırды. Tekrar başımızın üstünden geçerlerken Thompson'ıyla ateş açtı. İniş takımında bir dizi misket büyüklüğünde delik açıldığım gördüm. Bu sefer geri gelmediler, ama hâlâ orada bir yerlerdeler. José şimdi onların ödül avcıları olduğunu düşünüyor, ama ben baştaki sezgime sadık kalarak onların bir şekilde Tina'nın babasıyla ilgili olduğunu düşünüyorum.

Birkaç hafta önce, José'ye psikolojik açıdan büyük bir rahatlık veren bir şey meydana geldi, halbuki ben zaten baştan beri söylüyordum. İşte: Tina'nın babası temasa geçti. *International Herald Tribune*'da bulduğumuz ilan şu:

“SN. KUARK: ÖYLE GÖRÜLÜYOR Kİ, PEK ÇOK ORTAK YANIMIZ VAR.”

Bu ilk mesajından sonra çenesini bir türlü tutamadı. Geçen hafta:

“SN. KUARK: MİSAFİR ODAMIZ SİZİ BEKLİYOR.”

Ve böyle şeyler.

José şu an uyuyor, High Pockets ve küçük merkebimiz Pepe gibi. Kamp ateşi sönüyor, gökyüzü açık ve net, ama beni uyku tutmuyor, oysa esasen kendimle barışık bir haldeyim.

Belki de Tina'nın babasıyla yapacağımız hesaplaşma beni huzursuz etmiştir. José'nin aklını kurcaladığını biliyorum. Tina'nın babasının soygun olayı için ona kızacağından korkuyor.

Tina'nın babası bütün gerçeklerden haberdar edilir edilmez soygunun, hepimizi bireysel Uzay-Zaman Koordinatlarımıza ve Dünya Görüşlerimize götüren tesadüfler zinciri içindeki gerekli –yok, kaçınılmaz– bir olay olarak görüleceğine José'yi temin ettim.

Ne var ki, Tina'nın babasına karşı olan tutumumda zaman zaman kuşkuya kapıldığım oldu, onunla olan ilişkimin biraz garip olduğunu düşünmedim değil. Onunla karşılaşmam neden o kadar önemli? Onu neden ruhani babam olarak görüyorum. Neden onun onayına ihtiyacım

var?

Tina'nın babası tabii ki gönderdiğim (ya da çeşitli Bandito Bölgelerinden gönderttiğim) yüzlerce şifreli mesajın bir açıklamasını isteyecektir.^{82}

Yakın zamanda *Trib*'deki mesajlarından yola çıkarak Tina'nın babasının dört gözle beklediğini varsayıyorum. Umarım hazırdır. Umarım hazırım. Umarım José hazırdır. Umarım Gary, Tom ve Tina hazırdırlar. Üzerime müthiş bir sorumluluk aldım.

Yerçekimi kuvveti diye bir şey yoktur. Daha ziyade, bir gök cismi, çevresinde bulunduğu şeye sadece dikkat kesilir.

-Albert Einstein

XX

Yüce ve Kudretli

Jim keçeden yapılma bir Güney ve Orta Amerika haritasını yardımcı pilot koltuğunun tam arkasındaki uçak bölmesine bantladı. Haritaya gömülü düzinelerce küçük tarih etiketli iğne vardı. İğneler şaşmaz bir şekil çiziyordu: Kolombiya'da Sierra Nevadas Dağları'ndan başlıyor, sonra ağır ağır kuzeye tırmanarak Panama, Kosta Rika, Nikaragua ve oradan Meksika'ya geçiyordu. Son iğnenin tarihi bir iki gün öncesine aitti.

Jim gözlerini kısıp haritaya baktı, sonra kurşunkalemle hayali bir hat çizdi. "Muhtemelen buradaki sırtı takip edecekler. José yüksek yerlerde dolaşmayı sever."

Robert meskalden koca bir fırt çekti. "Flash çocuğum, çalıştır şu keratayı dostum." Geçirdi, sonra acı acı yellendi. Tekila, tortila ve salsadan oluşan beslenme alışkanlığı başına ciddi bir "ateş halkaları" vakası açmıştı.

Flash esrar dumanından gözlerini kısarak aşına olmadığı alet paneline baktı. Sağ kolu alçıdaydı, Nazi selamı verir gibi kırk beş derecelik bir açıyla yukarı dikilmişti, o yüzden sol eliyle uzanıp düğmelerin aşağı yukarı konumlarında farklı bir kombinasyon denedi, sonra kontağa bir daha bastı.

Hiçbir şey olmadı. Daha önce hiç Beech-18 kullanmamıştı ve çalıştırma düzeninden emin değildi. Bütün düğme etiketleri uzun zaman önce silinmişti, ama Flash o tür şeylere alıştı. Kendine özgü yarı-rastgele düğme işlevi değerlendirme yöntemini kullanarak başka bir kombinasyon denedi. Sol motor döndü ve çalışmaya başladı.

"Tamam, Aileron." Kırmızı başlıklı bir aç-kapa düğmesini gösterdi. "Bu sol tarafın manyetosu."

Yardımcı pilotun koltuğunda oturan Aileron inledi.

"Bu da sağ tarafın manyetosu olmalı." Flash düğme sistemini kısa vadeli bellek bankasına kazıyordu. 60'lar onun uzun vadeli bellek işlevlerini kısa devre etmişti, ama zaten uzun vade belleğin ne olduğunu hatırlamadığı için eksikliğini hiç hissetmiyordu.

Sağ motor çalıştı. Flash Jim ve Robert'a "başparmaklar havada" yaptı. Jim yardımcı pilot koltuğundaki Aileron'u kaldırdı ve gürleyen motor seslerini bastırarak "Ne kadar yakıtımız var?" diye bağırdı.

"Biliyosam ne oluyum!" diye geri bağırdı Flash. "Onu dert etme!"

"Başlarını tekrar belaya sokmadan o iki manyağı bulmamız lazım."

Flash güçlü bir şekilde başıyla onayladı. "Ağaç tepesi seviyesi." İki motora da tam gaz verdi.

Bir saat sonra, Jim'in José'nin kuzey yolculuğu için tercih edeceğini hesapladığı sırt boyunca uçuyordu. Flash yağmur ormanının en üst tabakasını büyük ikiz pervaneleri dev bir çim makinesi gibi kullanarak biçiyordu. Arada bir kokpitin açık yan pencerelerinden dallar ve döküntü yığınları uçuşuyordu.

Robert meskali Flash'e kadar uzattı. Flash cigaralığı tekrar Robert'a uzattı. Jim yetmişlik bir Cuervo Gold'la ilgileniyordu.

İki pervane de ağaçların arasını yarıp geçmekten dolayı hafif bükülmüşlerdi ve uçağın eski iskeleti kötü titreşiyordu. Flash birkaç hafta önce "Loaded Star"ı tam da bu şekilde yok etmişti. Her zamanki gibi Aileron'la ikisi enkazdan yürüyüp çıktılar, Flash'in bir kolu kırıldı, Aileron'm kuyruğu fena büküldü.^[83]

"Gördünüz mü?" Jim yanındaki pencereden arkaya bakmaya çalışıyordu. "Bir şey gördüm. Galiba onlardı."

"Şişeyi ver," dedi Robert, el yordamıyla meskali arayarak. Ekose ceketinden bir el bombası çıkarıp dili dolaşarak konuştu, "Geri dön. İşa-işaret olsun diye bunu üzerlerine atcaam." Korkunç bir şekilde geçirdi, kokpit tekila-ve-salsa sinir gazıyla doldu.

"Hassiktir ya!" diye bağırdı Jim. Flash'le ikisi boğulmamak için kafalarını yan pencerelerden dışarı çıkardılar. Aileron dehşetten uçağın arkasına fırladı.

Flash geniş bir U-dönüşü yaparak ormandan geçtiği yolu tekrar takip etmeye başladı.

Kokpit Robert'ın midevi saldırısından henüz kendine gelmişti ki, José'nin 45'lik mermileriyle yaptığı yaylım ateşi uçağı burundan kuyruğa biçti.

Kimseye isabet etmemişti ama çocuklar *taktik değiştirme* yönünde karar aldılar. Kurtarma görevlerinin *yumuşatılmasına* karar verdiler. *Farklı bir yön* izleyeceklerdi. Her tür kibarlıktan geçilmişti, fakat meselenin aslı şuydu ki, José ve koca hafif makineli herkesi germişti, Robert dahil. Kendilerini "dost kuvvet" olarak tanıtabilecekleri zamana kadar hiç ortalıkta görünmeyeceklerdi. B planına güveneceklerdi, zaten uygulanmaya başlamıştı da.^[84]

*Bütün gözlemciler için eşit olarak akan bir zaman yoktur.
"Şimdi", "yakında", "daha sonra" ve "eşzamanlı"
gözlemcinin referans çerçevesine görelidir.*

-Albert Einstein

XXI

Kör Banditolar

Bir sürü şey oldu... Bir dakika –bunu sevdim. *Bir sürü şey oldu.* Pek bir Atomaltı kavramı. “Bir sürü şey oldu”yu ne kadar hızlı tekrarlıyorsanız tekrarlayın, yine de bu ifadeyi geçersiz kılacak kadar hızlı söylememişsinizdir.^[85]

Tabii, Kozmolojik Eğilimleri olan bazı bilim insanları buna itiraz edebilir. Diyebilirler ki, söz gelimi, “bir sürü şey o oldu”nun tekrarları arasında ne kadar uzun beklerseniz *bekleyin*, pek bir şey olmamıştır. Büyük planda pek bir şeyin olduğu yoktur. Bu iki kavram –“bir sürü şey oldu” ve “pek bir şey olmadı”– bakış açılarındaki ciddi bir farkı yansıtıyor gibi görünebilir. Ama ille de öyle olması gerekmiyor. Ne gördüğünüz, neye baktığınız kadar, nerede durduğunuza da bağlıdır.

Kozmologlar olanları daha geniş açıdan görebilmek için geri geri gidiyor gibiler; oysa biz Atomaltı Heveslilerinin, Gerçekliğin Temeline daha yakından bakmaya çalışmaktan şaşı olan gözleri ve bulaştırdıkları burunlarıyla başları dertte.

Eğer bir Kozmolog benim gibi Atomaltı Türünden bir Adamla beyinlerin buluşmasına razı olursa, muhtemelen ortada bir yerlerde buluşuruz, iki Dünya Görüşümüzün Alacakaranlık Kuşağında. O Alacakaranlık Kuşağı (bize) Sizlerin Hepinizin Bildiği Dünya gibi olurdu. Muzların, Banditoların, Contrabandistaların ve Uyuşturucu Krallarının dünyası.

Her neyse, yaklaşık bir hafta önce José, High Pockets ve ben Tijuana’nın hemen dışındaki kocaman bir kanalizasyon borusunun içinde yanımızda birkaç düzine Meksika tarım işçisiyle oturuyorduk. Onlar da kaçak olarak Amerika’ya girecekti. Sınırın ötesine son sürat fırlamadan önce birkaç saat zaman öldürmemiz gerekiyordu, o yüzden José fakir işçilere sefil varlıklarını doğru perspektife oturtsunlar diye kısa bir ders vermeyi düşündü.

Hepimiz yol arkadaşı olduğumuzdan, José yolculuk kavramını incelemeyi düşündü. Önce gerçekliğin bir Uzay-Zaman Süreklisi olduğunu ve ABD sınırını fırlayıp geçmenin uzaydaki yolculuğa bir örnek olduğunu açıkladı. Neden olmasın, uzay ve zaman aynı tek bir şeyin yanları olduğuna göre zamanda yolculuk ihtimalini bir düşünün.

José’yi, elinde yarım litrelik meskal ve Thompson hafif makineliyle kanalizasyon borusunun ağzında dikilip Zaman Yolculuğu hakkında konuşup dururken gören işçilerin bir kısmı gerildi. Birkaçı belli etmeden uzaklaşmaya çalıştı, ama High Pockets José’nin yanında oturuyordu ve gösterdiği köpek dişleri ve derinden gelen tehditkâr hırlamasıyla bu tür bir davranıştan insanı caydırıyordu.

José meskalden bir fırt çekti, sonra da asıl konuya geldi. Makrokozmetik Dünyada zaman içinde hareket sadece tek yönde ilerler, diye izah etti, geçmişten şimdiki zamana, sonra da gelecek

zamana.

Manidar bir duraksama bir geğirmeyle noktalandı.

Bu aldatıcı bir sonuçtur, diye açıkladı, sonra derin bir bakış açısıyla Einstein'ın Özel Görelilik Kuramına girdi. Evrende hiçbir şey mutlak değildir, diye ileri sürdü, ışık hızı dışında. Dahası, bir varlık o hıza yaklaşırken (koordinat sistemine göreli olarak) bazı tuhaf şeyler kendisini göstermeye başlar, zamanın genişmesi gibi.

Bu sırada yağmur yağmaya başladı. José dışında hepimiz sağanaktan korunur durumdaydık, o kanalizasyon borusu önünde volta atıyor, elindeki meskal şişesiyle el kol hareketleri yapıyordu, Einstein'ın çalışmalarını ele alırken işçiler gözlerini faltaşı gibi açmış ona bakıyorlardı.

Zaman genişmesine dair elimizdeki en iyi kanıtlardan biri, diye devam etti José, muonların davranışlarıdır, bunlar belli kozmik ışınlar üst atmosfer tabakamızı bombardıman ettiğinde oluşurlar. Çok hızlı Atomaltı Parçacıklarıdır. Bazıları ışık hızının yüzde 99 katı hızıyla yolculuk ederler. Aynı zamanda çok da kısa ömürlüdürler, o kadar kısa ömürlüdürler ki hiçbirinin başka Atomaltı Parçacıklarına dönüşmeden dünya yüzeyine ulaşması beklenmemelidir. Ama aslında çoğu ulaşır.

José meskalini bitirdi ve şişeyi omzunun arkasından attı. O zamana kadar yağmur manyak gibi yağmaya başlamıştı ve sombrerosundan levhalar halinde sular iniyordu. Sesini yükseltmek zorunda kaldı. José biz gözlemcilere bağıra bağıra, muonların zaman genişmesi sonucu, hareketsiz hallerinden yedi kat daha uzun *yaşadıklarım* söyledi. Devamla, bunun üç aşağı beş yukarı bütün Atomaltı Varlıkları, bütün Kozmik Banditolar için de geçerli olduğunu söyledi.

Şiddetli bir gök gürlemesi oldu.

Sağanağın şiddeti daha da arttı.

José bir şimşek çakışıyla gölge oyunundaki gibi aydınlandı.

Yukarıdaki özel efektler işçileri iyice tedirgin etti. Birkaçı istavroz çıkardı, bazısı da “el Diablo” diye mırıldanıp José’yi işaret etti.

José nihayet sadede geldi, işçilerin anlayacağı dilden. Neden çok sıkı korunan bir sınırı geçmekle uğraşalım ki, diye ileri sürdü, burası daha birkaç yıl, diyelim yüz yıl öncesine kadar tamamen korunmasız bir yerken? Eğer kara delik gibi inanılmaz derecede güçlü bir yerçekimi alanı bulabilirsek, diye gürültüyü bastırarak bağırdı José, Uzay-Zaman'ın dokusunu bozup kendimizi daha ılımlı bir koordinatta bulabiliriz, sınırı atlar, Sausalito'ya giden bir posta arabasına biner sonra vın diye bu Koordinat Sistemine geliriz, böylece sizler de muz^[86] falan toplarsınız, geri kalanımız da ince mevzu Tina'nın babası meselesine bakarız!

İtiraf etmeliyim okkalı bir konuşmaydı, ama José kaptırmış gidiyordu. Hemen ta başa döndü, Tina'nın ailesini soyduğu güne.^[87] Tam Tina'nın nemfomanisi kavramını inceliyordu ki kanalizasyon borusundan bir gürleme duydum. Belli ki birisi bir bent kapağı açmıştı. Bakmak için dönerken, akan molozlar çarptı ve bilincimi yitirdim.

Kendime geldiğimde gündüzdü ve kafam biraz bulanıktı. İlk izlenimime göre bir limuzinin arkasında oturmuş, “Today” programını seyrediyordum, elimde de bir şampanya kadehi vardı.

Gözlerimi kapayıp^[88] şakaklarıma masaj yaptım. Bir kıkırdama duydum. Siktir, diye geçirdim içimden ve sağ gözümü açtım. Limo'nun arkasında oturduğum gibi bir de yanımda bikinili yeni yetme bir kız oturuyordu, onun da elinde bir kadeh şampanya vardı.

“Tina, sen misin?” diye mırıldandım, Tina’nın yoluyla benim yolumun normal bir şekilde kesiştiği gerçekliğin tuhaf bir Alternatif Dalında vücut bulduğumu sanıyordum. Belki de yeni evlenmiştik ya da okul partisine gidiyorduk. Ama Tina neden bikini giysindi ki? Limuzinler daha resmi kıyafet gerektirir gibi geliyordu. Öte yandan...

“Adım Tina değil. Marcy,” dedi kız ve yine kıkırdadı.

“Ya,” dedim. Düşünceli düşünceli bekledim. “Dinle, şey, Marcy, beni birkaç konuda bilgilendirebilir misin, neredeyiz ve nereye gidiyoruz, gibi? Dün zor bir gece geçirdim.”

“Tabii, yani, Newport’a felan gidiyoruz yani, takılmaya felan.”

“Takılmaya,” diye tekrarlardım. Hâlâ sersem gibiydim, o yüzden kafam açılsın diye bir yudum şampanya aldım.

“Arkadaşın yani gerçekten haşın,” dedi Marcy ve yine kıkırdadı.

“Arkadaşım mı?”

“E-vet, yani o müthiş şapkalı herif.”

Ön tarafa baktım. Limo sürücüsü sombrero giyiyordu.

Yanında dili dışarda sarkan tuhaf görünümlü bir köpek oturuyordu.

“José?” diye atıldım. Acaba ben hâlâ, kendisinden en son Meksika’da bir kanalizasyon borusunun içinde, bir grup işçiyle oturup José’nin Kuantum Kuramı ve Zaman Yolculuğu üzerine verdiği dersi dinlerken haber alınan kendimin Basımı mıydım?

Sürücü arkaya dönüp sırttı. José’ydi, pek tabii.

“*Cómo estás, hermano?*” diye sordu.

“No sé,” diye cevapladım.

High Pockets havladı, sonra bir hapşurma nöbetine tutuldu.

Rahat bir nefes alıp arkama yaslandım.

Sınırı nasıl geçtiğimizi ya da Limo’nun ve Marcy’nin nereden geldiğini hâlâ anlamış değilim ama Kaliforniya, Newport Beach’de birkaç güzel gün geçirdiğimizi iyi biliyorum.

Hâlâ züğürt olmamıza rağmen José sayesinde bize iyi bakılıyordu. Sombrerosunu sınırı geçmeden önce Meksika sensimilla goncalarıyla doldurmayı akıl etmiş. İlk gecenin büyük kısmını oradakilerle sıcak su havuzunda esrarlı sigara içerek, ertesi günün çoğunu da plajda gizlenerek geçirdik.

Çocuklar José'yi çok sevdiler. Hatta haydi-atla Bandito Vücut Sörfü tarzı ayakta alkışlandı. Suya, Fruit of the Loom şortu, çapraz omuz kayışı ve sombrerosuyla atladı, sonra dosdoğru Kama tabir ettikleri bir sörf noktasındaki mendireğe defalarca üç metrelik dalgalar yaratarak sörf yapmasıyla oradakileri kendinden geçirdi.

High Pockets'in ise sorunları vardı. O kanişleri sevmez (ben de), ama ortalık onlardan kaynıyordu. High Pockets plajda kestirirken küçük fırlamalardan yaklaşık yarım düzinesi birleşip üzerine saldırdı. Eğer okur High Pockets'in biraz ürkek olduğu fikrine kapılmışsa konuyu hemen burada düzeltelim.

High Pockets'in jaguarlardan, Gürültücü Banditolar, şiddetli geçiren ihtiyar Kızılderililerden, deli *federale*lerden ve topçu atışından gözü korkabilir, ama öteki köpekleri hiç sallamaz, özellikle, kuaförden çıkmış küçük saçlarında küçük kurdelesini olan köpekleri.

İt dövüşü kısa ve tek taraflıydı. Şu kadarını söyleyim ki Newport Beach'in köpek güzellik salonları (veterinerlerin hiç sözünü etmiyorum) o gün çok meşgul oldular.^[89]

Tina hakkında sezdirmeden araştırmalar yaptım, belki Sausalito'ya dönüşünde Newport'a doğru bir seks çıkartması yapmıştır diye, ama doğrusunu söyleyim mi, bu civarda konuşulan İngilizcenin türünü anlamakta güçlük çektim.

Söz gelimi, Tina'nın tüpsel olup olmadığını anlayamadım, zira tüpsellik kavramının ne anlama geldiği konusunda hiçbir fikrim yok.^[90]

Her neyse José, High Pockets ve ben son birkaç günü yolda geçirdik San Francisco'ya, Sausalito'ya açılan kapıya ulaştık.

Maddi açıdan kötü durumda olduğumuzdan şehirdeki alkolikler ve ateistler için açılmış bir misyoner derneğine yerleştik. Yiyecek bir şeyler alabilmek için Tanrı ve O'nun bizim için planladıkları konulu aptal bir ders dinlemeye mecbur bırakıldık.

High Pockets de herkes gibi dersler boyunca oturmasına rağmen ona yemek vermeyi reddettiler. Orayı idare eden moronlara bu konuda çıkıştım. Bu insanların tutumuna göre, High Pockets köpek olduğundan ruhu yoktur, o yüzden de iâşeye layık değildir.

Neyse ki, José Hispanik serseriye Kızılderili Kuantum Kuramını açıklıyordu da bu sözde misyonerin High Pockets hakkındaki görüşü kulağına çalınmadı.^[91] José adamı oracıkta vururdu.^[92] José'yle High Pockets, dil engeline rağmen çok sıkı fıkıydılar. (Önce de sözünü ettiğim gibi, High Pockets İspanyolca bilmiyor.)

High Pockets, benim yıllarca zor yoldan öğrendiğim bir gerçeği iyi bilir: Hayatında sadece bir dostun ve müttefikin olacaksa, bir Banditoyu seç.

Ne yazık ki, Hakiki Banditoları bulmak gittikçe zorlaşıyor, uygarlığın vahşi bölgelere nüfuz etmesi gibi şeylerden. Hakiki Bandito "ilerleme" denen şeyden ve şehirlerin pis bolluğundan iğrenir. Size söyleyeceği gibi, bir şehir tek bir işe yarar: çiftleşmeye. Şehre yılda bir ya da iki defa gelecektir, yırtıcı hayvan gibi etrafta dolanacaktır, mümkün olduğunca çok çiftleşecektir, sonra kendi doğal yaşama alanına, ormana çekilecektir, genellikle arkasında soluğu kesilmiş etkileyici sayıda dişiler bırakarak.

Tabii, burada üzerimize aldığımız görevin derin niteliği böyle bir davranışa engel oluyor. José'yle ben, bedensel konuları düşünemeyecek kadar Tina'nın babasına yaklaştığımız kanaatindeyiz.

Son mesajımızı bütün gruba (Tina, Tom ve Gary'yi unutmayalım) iki gün önce gönderdik ve deyim yerindeyse Atomaltı Avı'na doğru hareket etmeden önce bir cevap bekliyoruz (*San Francisco Chronicle* gazetesinde). Bu sabah cevabımız geldi. İşte:

“SN. KUARK: AKŞAM YEMEĞİ. YARIN 8'DE.
GÜNDELİK KIYAFET.”

Yapılması gereken her şeyi yaptırmak için paraya ihtiyacımız vardı, o yüzden High Pockets'le ben Fisherman's Wharf'a gittik. Ben elimde bir teneke kupayla, gözümde güneş gözlükleri toprağa oturdum, High Pockets'le beraber (benim kör köpeğim olarak) dilenerek 20 dolar kadar topladık. José de kendi yolundan gitti, ömrü bol olsun, misyonerlikte 200 dolara yakın parayla buluştuk. Nasıl elde ettiğini bana söylemek istemedi, ama 45'liğini ayırmasından ve temizlemesinden şüphelendim.

Uzun bir tartışmadan sonra, José'yle Gary'yi aramaya anlaştık, çünkü San Francisco'da oturuyordu. Gelecek çok belirsiz görünüyordu ve bu da saygımızı sunmak için son şansımız olabilir diye düşündük. Ne yazık ki, Gary'yi ziyaretimiz tam planlandığı gibi gitmedi.

Gary'nin adresi Noe Valley denen bir bölgede. Gary'nin evini bulmadan önce bir keresinde kaybolduk (José'nin hatası) ve başka sefer de bir otobüsten dışarı atıldık (High Pockets'in hatası). İki saatlik dikizlemeden sonra Gary çıktı (o olduğunu *biliyordum*), sokağından yokuş aşağı yürüyerek indi ve bir otobüse bindi. High Pockets, José ve ben gizlice peşine takıldık.

Otobüsten inişi epey ani oldu, öyle ki üçümüz ta arkada kapı kapanmadan yetişmek için deliler gibi itişip kakıştık. Kıl payı başardık.

Semte şöyle bir baktım, sinirlerim gerilmeye başladı. Gary ağır ağır yanıma gelip ateş istedi. Kibrit arıyormuş gibi yaparken yakından baktım. Yirmi, yirmi bir yaşlarındaydı, kısa sarı saçlı ve ince yapılydı. Üzerinde dar, markalı kot pantolon, leylak tişört, siyah kovboy çizmeleri ve onlarla uyumlu deri bileklikler vardı. Bildiniz, Gary ateşli bir eşcinseldi.

Bu iyiye işaret değildi. Tina ve onun ikiyüzlülüğünün kendisini eşcinselliğe itip itmediğini sormak için kafamda bir not tuttum. Gary'nin hayat tarzındaki köklü değişimden benim sorumlu olup olmadığımı öğrenmemin hayati önemi vardı. Güney Amerika'dan gönderdiğim mesajlar mı onun cinsel açıdan azıtmasına yol açmıştı? Öğrenmem gereken çok şey vardı.

Gary José'ye bir göz atlı, sonra da bana. Gülümsedi. “Siz kasabada yeni inisiniz?”

"Evet ya," dedim, sonra soruyu José'ye tercüme ettim.

“*Si, si*” dedi José.

"Gelin. Size etrafı tanıtayım."

Bizi sokaktan yukarı çıkardı, ortalık eşcinsel kaynıyordu. José, o hayret verici çocuksu Dünya Görüşüyle Gary bizi Crisco Disco West adındaki bir deri giysili gaylerin barına götürene kadar bir tuhaflık sezmedi.

José anında büyük heyecan yarattı. Üzerinde tabii ki sombrerosu ve 45'lik mermilerle dolu çapraz omuz kayışıyla hâlâ tamtakım hamderi-ve-güderi Bandito Kıyafeti vardı.

"Muhteşem!"

"İnanılmaz!"

"Bayılacağım!"

"Sapına kadar maço!"

Ve böyle şeyler.

Önce José bunlardan hiçbir şey anlamadı. Sadece gülümseyip başıyla selam verdi. Bardaki hemen herkesin üzerinde çivi başlarıyla süslü siyah deri ve zincirler vardı, o yüzden José dikkatli oluyordu. Gary bize bira aldı. José ona teşekkür etti, sonra bana San Francisco'da herkesin bu adamlar kadar sert olup olmadığını sordu.

"Hispanik o!"

"Konuştuğunu duydun mu?!"

"Hayvanın teki!"

Ve böyle şeyler.

High Pockets bir hapşurma nöbetiyle gürlledi, muhtemelen keskin parfüm ve deri kokusundan.

Gittikçe sinirleniyordum. Gary'yle bazı hayati meseleleri konuşmak istiyordum, ama José'nin neler olup bittiğini anlar anlamaz ciddi bir sorun çıkacağını biliyordum. Birinci sınıf bir sorun.

Çok beklemem gerekmedi. Eşcinsellerden biri José'den ateş isleyerek başka bir eşcinseli kıskandırmış oldu, bu da o eşcinselin erkek arkadaşının canını sıktı, bu da Eşcinsel Zincirleme Tepkimeyi başlatıp bardaki herkesin canını sıktı.

Bu noktada Gary başını José'nin heybetli göğsüne dayayıp, "Beni eve götür" diye fısıldadı.

High Pockets'le ben olacakları görüp sipere yattık.

"*Maricón!*" diye bağırdı José, fakat bir kelimedenden çok sis düdüğü gibi bir ses çıktı.

Sonra tabancasını çekip Crisco Disco West'e ateş açmaya başladı.

Kaç el ateş ettiğini saydım. Şarjörde daima bir tane bıraktığını biliyordum, o yüzden dokuza kadar bekledim. José'nin küfredip kayışından yeniden kurşun doldurmaya çalıştığını duydum. High Pockets'le ayağa fırlayıp hasarı gözden geçirdik. Johé henüz kimseyi vurmamıştı. Sadece kızgınlığını dışa vurduğunu biliyordum ama polisin çok anlayışlı olacağından kuşku vardı.

Onu yakalayıp dışarıya sürümeye yeltendim, yapacak önemli işlerimiz olduğunu söyleyerek akıllı olmasını rica ettim. Tina'nın babasından bahsetmek olayı çözdü. Sokağın karşısında beklemekte olan otobüse fırladık. Her yerde çıglık çığlığa eşcinseller vardı, çevreye gerçeküstü, neredeyse Atomaltı bir görünüm kazandırıyorlardı.^[93]

José topallıyor gibiydi, otobüse binince yaralanma var mı diye bacaklarını kontrol ettim. Gary José'nin sağ bacağına sarılmıştı, can havliyle ona tutunuyor ve José onu terk ederse kendisini

öldüreceğini söyleyerek sızlanıyordu.

José pısırsık herifin acısına son vermek niyetini bariz bir şekilde göstererek 45'liğine uzandı, ama ben Gary'nin kolunu arkaya bükerek José den söküp otobüsten dışarı attım.

"K'pek yassak," dedi şoför, High Pockets'i kastederek. Gary ayağa kalkıp sendeleyerek bize doğru geliyordu. Sirenler cıyak cıyak ötüyordu, eşcinseller cığlık cığlığıydı.

"Kör köpeği," dedim şoföre. Paraya ihtiyacım olduğunda bu kavram işe yaramıştı. Şoför bere takmış, güler yüzlü bir siyah adamdı. Gözleri şüpheyle daraldı.

"Sen kör değ'sin."

"Arkadaşım kör," dedim, başımla José'yi işaret ederek.

"Yo, değil. Meksik'lı."

Gary otobüse bindi, gözleri tutkuyla yanıyordu. Midesine hızlı bir tekme indirdim, böylece hayatını kurtardım (José silahına davranmıştı) ve onu büyüyen Eşcinsel Ayaklanmasına uçarak geri gönderdim.

Kendi 9 mm'liğimi çekip otobüs şoförünün başına dayadım. "Ne yazık ki bu araca el koyuyorum."

"T'mam."

"Devam et."

"Ner'ye?"

"Sausalito'ya."

Einstein'ın Birleşik Alan Kuramı, makrokozmozik âlemlerle atomaltı âlemini birleştirmeye yönelik bir girişimdi... Bu, Einstein'ın ömür boyu süren, görünüşte düzensiz ve kaos içindeki evrende bir düzen bulma ihtiyacının zirveye çıkışıydı... Fizikçilerin çoğu onun bu girişiminin çok feci şekilde başarısızlığa uğradığında hemfikirdir.

-Gary Zukav

XXII

Sausalito Banditoları

José'yle benim Tina'nın babasıyla boy ölçüşmemizden bu yana iki aydan fazla zaman geçti, ama şu ana kadar kâğıda bir şey dökemeyecek kadar sarsılmış bir haldeydim. José, ömrü bol olsun, bana bakıp beni tekrar akıl sağlığıma kavuşturdu da şimdi hakikatle ve bütün olanlardan çıkan sonuçlarla yüz yüze gelebileceğimi hissetmeye başlıyorum.

Bu taslağı José'ye okuyalı çok olmadı, ikimiz de bunu tamamlamam gerektiğini düşünüyoruz. Şimdi bakınca, kendimle anlatılan olaylar arasında belli bir mesafeyle ve bir parça psikolojik perspektifle, bu hikâyenin bariz bir şekilde Kayıp Ruhlar için tam bir yol haritası olduğunu görüyorum. Ama bunun devamı sonra. Önce bıraktığım yerden, otobüsü kaçırmamızdan başlayarak Sausalito ve Berkeley'de yaşadıklarımızı anlatayım.

Kısa bir süre için durduk, José yolcuları topluca dışarı sürdü, bir yandan da binmeye çalışan çılgına dönmüş eşcinselleri geri itti. Tam polisler geldiğinde biz ayaklanmadan kaçmayı başarmıştık. Olası takipçileri sallamak için şoföre bazı kaçış manevraları yaptırdım. Hani o, kendisini eski çift motorlu Beechcraft olarak gösteren aynı gücün, idaresi altında değilse bile, sıkı gözetimi altında olduğumuz tuhaf hissi hâlâ içimdeydi. Ve de o güç, bir şekilde Tina'nın babasıyla bağlantılıydı (muhtemelen Atomaltı bir şekilde).

José'yle High Pockets, saf şeyler, başlarını bir pencereden dışarı çıkarıp keyifle temiz hava alarak bize doğru hızla yaklaşan Golden Gate Köprüsü'nün manzarasını, arkada Pasifik'te batan güneşi seyrediyorlardı. High Pockets'in dili sonuna kadar açıldı, neredeyse inanılmaz bir uzunluktaydı ve rüzgârdan çırpışıyor, arada bir aslan terbiyecisinin kırbacı gibi şaklıyordu. José bir kolunu High Pockets'in boynuna atmış, mutlu mutlu gülümsüyordu. Sanki harala gürele Bilinmeyene doğru giden bir çift eşkıya değillermiş de yaz kampı yolundaki çocuklarmış gibi görünüyorlardı.

"H'ngi sapak?" diye sordu şoför.

"Sausalito," dedim.

"İki t'ne Sausalito sap'kı var."

"Hassiktir!"

"Tesli'mol'n. Sizin yar'r'nıza."

Güldüm. "Bizi görür görmez vururlar."

"N'apt'nız ki yahu?"

"Aklına ne gelirse yapmışsızdır. Biz umutsuz adamlarız."

“Sausalito’da n’pca’nız?”

“Uzun hikâye.”

“H’ngi sapak? İşte ilki.” Güldü. “Vii-uuv. İlki geştiii.”

“İkinciden sap.”

“T’mam. Bu ar’da b’nim adım Rafer.”

“Selam, Rafer.”

“Vii-uuv. İşte gid’yor’z.”

Rafer otoyoldan çıktı ve benim direktiflerim doğrultusunda Sausalito’nun varoşlarında rastgele sürmeye başlarken biz de José’yle arkada yetmişlik bir tekilayı paylaşıp sonraki hamlemizi planladık.

Tina’nın babasıyla (ve herhalde bütün aileyle) olan akşam yemeği randevumuzdan önce geçirmemiz gereken yaklaşık yirmi dört saatlik bir zaman vardı, ben de daha önce hiç Bay Area’da bulunmamış olduğumdan Rafer’a eğlenmeyi seven iki kafadarın vakit geçirmesi için neler tavsiye edeceğini sordum.

“Acıktım,” dedi Rafer cevap olarak. Sonra anlaşıldı ki herkes acıkmıştı, bunun üzerine Rafer şehrin hemen dışındaki bir İtalyan aile restoranına çekti otobüsü. Otobüsü yoldan görülmeyecek biçimde binanın arkasına park etti.

“N’olur n’olmaz,” dedi beresini düzelterek.

“Ne olacak ki?” diye sordum.

“P’üsler felan gelirse ot’busu görm’sinler.” Rafer JosĖ’nin tekilasından teklifsiz bir fırt aldı. “Bel’diyenin mal’nı çaldınız, eleman’nı kaçırdınız.”

“Doğru,” dedim. Unutmuştum. Gerçeklikle olan bağımı koparmaya başladığım aklıma gelmeliydi, ama Rafer iyi bir örnek teşkil etmiyordu. Zihnen kendini bizim teşkilatın içinde görüyor ve sanki yıllardır ortak suçlar işliyormuşuz gibi davranıyordu.

“Biraz is’traht ihti’yacnz var gibi,” dedi bana yemeğe otururken. “Bi sür’dir düş’nüyo’dum da.”

“Peki.” dedim.

Yemekten sonra Rafer’la José otobüsün plakalarını ve üzerindeki numaraları değiştirdiler böylece geceyi rahat geçirecektik. Bir kasa Cuervo Gold aldık, Guajira goncalarından sarıp vurduk yola.

Yemek sırasında Rafer’ı bizim, yasalarla, Atomaltı Fenomenleriyle ve Tina’nın babasıyla olan durumumuz hakkında bilgilendirmiştım. Rafer katılmak istedi.

José’yle meseleyi tartıştık (İspanyolca) ve anlaştık, ne de olsa Rafer bölgeyi tanıyordu ve de dört tekeri vardı. Heves seviyesi kabul edilir ölçüdeydi ve köpekleri seviyordu. Eksi tarafıysa, Yeni Fiziğin en basit yanlarını bile kavrayamıyor gibiydi. Fakat gece daha yeni başlıyordu ve Rafer da kısa sürede José’yle bana hitap eden bir fikirle çıktı ortaya.

Rafer'ın saldırı planını hayal meyal hatırlıyorum. Önce esrarları çekecek, tekilaları götürecektik. Sonra Tina'nın ailesinin evini bulup otobüsle önünden birkaç defa geçecektik. Rafer'ın planının son aşaması olağanüstüydü. Tom'u bulup bir şekilde bir kaos ve sefahat gecesi yaşamak için bize katılmaya ikna edecektik. Haliyle, uygun zaman gelene kadar kim olduğumuzdan söz etmeyecektik. Bu arada Tom bilmeden Büyük Yapboz'un bir sürü parçasını tamamlayacaktı.

Çok sağlam bir plana benziyordu, ama ne yazık ki işler tam planlandığı gibi gitmedi.

Esrar içme ve tekila yuvarlama kısmı aksamadan gayet iyi gitti; sonra Tina'nın ailesinin evini bulmaya teşebbüs ettik, direksiyonda Rafer'la. El göz koordinasyonu ve genel olarak direksiyon hâkimiyeti ciddi biçimde sorunluydu. Hâlâ '64 model Impala'sını sürdüğünü sanıyordu, oysa on sekiz metrelik belediye otobüsünü kullanıyordu ki son derece farklı işleme tarzı vardı.

Rafer Sausalito'yu gayet iyi bildiğini iddia etmişti, ama ben Golden Gate Köprüsü üzerinde tekrar San Francisco'nun yolunu tuttuğumuzu fark edince anlaşıldı ki belleği onu kritik bir kavşakta yanıltmıştı. Bunu belirttiğimde Rafer "Vii-uuv" deyip cakalı bir U dönüşü yaparak bizi tekrar Sausalito'ya attı.

Tina'nın ailesinin evine yapacağımız taciz ateşini iptal edip hedefin ucuna Tom'un evini koymaya karar verdik. Rafer'a adresi verdim.

Gözlerini kısıp adrese baktı ve beresini düzeltti. "Tek'kell'en kitcek."

Rafer "tekilandan içek" demeye çalışıyordu. José ona şişeyi uzattı. "Vii-uuv" dedi Rafer sıkı bir yudum aldıktan sonra. Bu ifade ("Vii-uuv") belli ki çok esnekti ve José'nin "Aaaaa"larından birine denkti, o da hemen her anlama gelebilirdi.

Her neyse, on dakika sonra Sausalito Koyu'na bakan bir apartmanın önüne park ettik. Rafer kornayı beş altı defa çaldı. Sakin, orta sınıf sokağının, aşağısından yukarısından ışıklar yandı.

"Aman, yapma," dedim. "Burada incelikli davranmamız gerek."

"Tek'kell'en kitcek," dedi Rafer.

"Şişe elinde," dedim.

"Vii-uuv," dedi Rafer.

"Tom'u oradan nasıl çıkaracağız?" diye sordum ortaya.

"Gid'p herfi dışarı dav't edcez," diye akıl yürüttü Rafer. "Yok faln derse, bi güzl sopa atp teybini çallım."

Planı José'ye tercüme ettim. Başını öne sallayarak kabul etti. "*Si, si.*"

Apartmandaki numaralandırma sistemi tamamen gelişigüzel. (Bu yere Atomaltı Karargâhı adı verilmeliymiş.) Tom'un yerini bulmak yaklaşık yirmi dakika sürdü.

"Bir dakika," dedim. Tom'un perdeleri çekili pencerelerinde kendimizin bir görüntüsünü

yakaladım. Deyim yerindeyse şipşak bir grup portresi.

İyi görünsünler diye herkesi geri çektim: Rafer, otobüs şoförü üniforması, beresi ve tekila şişesiyle sağımızdaydı. Sırada High Pockets vardı, floresan dili yere sarkıyordu. Sonra ben. Biraz tuhaf görünüyordum; gözlerdendir, diye düşündüm.^[94] José solda, grubun sonundaydı, görünüşü de... ne diyeyim, Tam Tekmil Banditoya benziyordu. Tom kapısını açıp da bizi basamaklarda görünce ne düşünecek merak ediyordum. Bunu öğrenmenin tek yolu vardı, o yüzden kapıyı yumruklayıp yukarıda sözü edilen grup portresindeki yerime geri çekildim.

Evde kimse yoktu. Nedense bu senaryoya hazırlıklı değildim.

Rafer, ömrü bol olsun, komutayı hemen ele aldı. Yaklaşık dört saniye içinde Tom'un giriş kapısının kilidini halletti. İçeri dalıp kapıyı kilitledik.

Tom'un dairesinden etkilenmişim. Çoğunlukla masif ahşapla (tamamı sağlam, öyle saçma sapan şeyler değil) döşeliydi, aynı zamanda makul miktarda sağlıklı çiçek de vardı. Resimler ve sanat eserleri Tom'un normal erkek Dünya Görüşüne sahip olduğunu gösteriyordu. Gary'de olduğu gibi Tom'da da korkunç psikolojik bir saptırmaya sebep olduysam diye endişelenmişim, ama dairesi benim Güney ve Orta Amerika'dan yağdırdığım yazıları nispeten yarasız beresiz atlattığını gösteriyordu.

"Vii-uuv" deyip duruyordu Rafer, Tom'un özel eşyalarının envanterini çıkardıkça. "İyki ortobusumuz var. Hela dışında heps'ni alırız." Tekiladan bir fırt çekti. "Birki salak bulursam beki onu da alırız."

José'yle High Pockets buzdolabını yağmalıyorlardı. "*Quieres comer?*" diye sordu José. Ona hayır, dedim, aç değildim. Tekila şişesini bana attı, ben de oturup gevsemeye çalıştım. Televizyonu uzaktan kumandayla açtım ve düşüncelerimi toplamaya çabaladım. José'yle High Pockets bana kanepede katıldılar ve midelerini artık yemekler ve uydurma sandviçlerle şişirmeye başladılar.

"Aaa" dedi José.

"Vii-uuv" diye yatak odasından ona katıldı Rafer.

Bu sırada giriş kapısı savrulup açıldı ve Tom içeriye süzüldü, elinde bakkaldan yaptığı alışveriş torbası vardı. Mutfığa giderken yarı yolda sorunları olduğunu fark etti. Kanepeye baktı ve üzerine 45'lik otomatiği doğrultmuş bir Bandito, dişlerini gösteren ve alt çenesinden sarkan bir dilim salamla tuhaf görünüşlü bir köpek ve 9 mm'lik tabancam ve Atomaltı Kaş Çatışımı beni gördü. Mutfığa doğru baktı ve elinde et satırı tutan ruh hastası bir belediye otobüs şoförü gördü.

Tom'un suratının halinden şehirde çocuklarla geçecek geceyi aklımızdan çıkarmamız gerektiğini anladım. Her birimize tekrar baktı ve bende karar kıldı.

"Sensin, değil mi?" diye kekeledi. "Güney Amerikalı kaçık."

"Evet," dedim.

“Aman tanrım.”

“Otur.”

“Tabii, efendim.” Tom torbayı yere bıraktı ve yemek masasındaki sandalyelerden birine kaskatı oturdu. José, Rafer, High Pockets ve ben ona masada katıldık.

“Beki bağl’sak mı?” diye fikir verdi Rafer.

“Henüz değil,” dedim. Melekelerime yeniden kavuşuyordum. “Tom,” dedim yavaşça, “gözden geçirmemiz gereken bazı şeyler var, sence de öyle değil mi?”

Tom’un kafası karıştı. “İı, ben... ben bilmiyorum.”

José 45’liğinin horozunu kaldırdı Tom’un kafasına dayadı.

“Nereden başlıyoruz?” dedi Tom çabucak.

“Tina’dan başlayalım, tamam mı?”

Tom dört saatlik yoğun bir sorgulamanın ardından çöktü. Gömleği ve iş takımıyla sıırıslıkam terlemişti ve şiddetli şekilde eli ayağı titriyordu. José bir süre uzansın diye yatak odasına götürdü. Fakat Tom akabinde derin bir varoluşsal komaya girdi ve gecenin kalan kısmında sorgulamaya müsait değildi.

Korkularım temelsiz değilmiş. Tom’u da Gary gibi psikolojik olarak derinden sarsmıştım. Tom ilk mesajımı (Tina’nın ihanetini açıklayan) nispeten rahat karşılamış, sadece hafiften notun kökenini merak etmiş.

Tom, göndermiş olduğum öteki yüzlerce mesajı açmadan attığını ileri sürdü, ama galiba acı anıları bastırıyor. Sanırım her mesajı okudu, ezberlemiştir de, sonra onların biriken etkisi Tom’a hayatının müthiş boşluğunu gösterince onları inkar etti. Ben ve çetemin acı gerçekliğiyle yüz yüze gelince her şey aniden kâbus gibi indi –işte koma.

Tom otuzlu yaşların başlarında bir sigorta acentesiydi ve kendisini şehrin sosyal, sanatsal etkinliklerini takip eden biri olarak görüyordu. Seçkin bir Porsche’si vardı ve raketbol oynuyordu. Yöredeki kır sporları kulübüne üyeydi ve usta bir tenisçiydi. 80’li yılların başlarında bir golf turnuvası kazanmıştı.

Tina’yla bir kır sporları etkinliğinde tanışmış ve o gece 12. delikteki bir kumlu çukurda onu becermiş. Kız ertesi gün anne babasıyla Karayip tatili için yola çıkmış. Tom onu bir daha görmemiş ve doğru dürüst de hatırlamıyor. Bu itirafı José’ye tercüme edince, o “Aaa”larından birini çekti. Tam olarak ne demek istediğini biliyordum. Buradaki “Aaa”nın anlamı şudur: Tom bizim Atomaltı Sirkimizde habersiz bir soytarıydı. Mantıken baktığımızda, Tom kendisini içinde bulunduğu garip durumda olmayı hak etmiyordu. Tina 12. deliğe giden yoldaki kumlu çukurda tesadüfen yaşanan bir maceraydı, başka bir şey değil. Fakat, bu ciddiyetsiz randevu yeri Tom’a pahalıya patlamıştı. Dünya Görüşünü bir güzel ötmeye mecbur bırakıldı.

Eğer komadan olur da çıkarsa, eski gerçeklik algılayışının ıskartaya atılması gerekir. Acınacak derecede eskilerde kalmış.

José'yle ben, Tom'un yatak odasında bütün bunların içerdiği anlamları tartışıyorduk, José, Tom'un ateşli alnını siliyordu, o sırada Rafer'in oturma odasından "Vii-uuv!" diye bağırdığını duyduk. Silahlarımızı kontrol edip belaya hazır bir şekilde kendimizi oraya attık.

Rafer'a feryat ettiren televizyonmuş. José bile şaşkına döndü. Haberde Tom'un evinin dışındaki Rafer'in otobüsünü saran bir SWAT timini gösteriyordu. Titrek, mini bir el kamerasıyla yapılan çekim canlı yayındı. Tom'un ön penceresinden dışarı bir göz attım. Evvet, gerçek hayatta da oradaydılar.

Spiker kaçırma olayıyla ilgili bilgiler aktarıyordu ve Rafer'm omuzdan yukarı bir resmini gösterdi.

"Vii-uuv" dedi Rafer. Ekrandaki herkes Rafer'in can güvenliğinden endişe ediyordu.

José'nin, High Pockets'in ve benim kafa resimlerimizi verdiler, resimler ekrandayken ses bizleri kana susamış teröristler diye suçluyordu.

"Aaa," dedi José yine.

Birkaç federal ajanla röportaj yaptılar. Otobüsü neden kaçırdığımız hakkında her birinin farklı teorileri vardı. Hiçbiri Atomaltı Hakikatinin yanına bile uğramadı.

O gece ortalarda görünmemek zorunda kaldık. Nihayet Federaller Rafer'in otobüsünü San Francisco'daki FBI Adli Tıp Laboratuvarına çektiler, herhalde ipucu, kanıt vs. incelemeleri yapmak için.^[95]

Federallere hakkını vermem gerekir. Öğreniyorlardı. Otobüste bıraktıklarımız sadece yarı kasa tekila ve boş bir kutu Büyük Köpekler için Milk Bone Flavor Snacks'ti. Bu zayıf ipuçlarından bizlerin kim olduğunu tahmin etmişlerdi. Muhtemelen Crisco Disco West'den birkaç eşcinselle de görüşmüşlerdi. Belki de Gary'yle konuştular. Kim bilir? İlginç bir fikir olurdu. İbneliğe düşüşünden bizim, yani José'yle benim sorumlu olduğumuzu hiç bilmedi. Öğrenseydi ne tür bir sinir krizi geçirirdi Tanrı bilir. José'ye duyduğu karşılıksız aşk zaten karışık olan bir durumu kesinlikle zorlaştırırdı.

Her neyse, José, Rafer, High Pockets ve ben ertesi gün öğlen saatlerinde toplantıya oturduk. José bütün gece boyunca uyumayıp hâlâ komada olan Tom'a baktığı için yorgundu.

Yeni bir şişe tekila açıp sonraki hareketimizi planlamaya başladık. Anladığımız kadarıyla federaller komşulardan birkaçını sorguladıktan sonra sabah erkenden çekip gitmişlerdi.

Tina'nın babasıyla yemek randevumuza daha sekiz saat vardı ve herkes faydalı bir şeyler yapmak istiyordu. Rafer bir banka ya da zırhlı araç işi götürmek istiyordu. José, yemekte gündeme gelirse diye benimle Kuantum Kuramını gözden geçirmek istiyordu. Benim de zihnimi açmak ve düşüncelerimi toparlamak için temiz havaya ihtiyacım vardı. Bir uzlaşmaya vardık. İşte: Bir araba çalacaktık (böylece Rafer'ı mutlu edecektik) ve Berkeley'deki Kaliforniya Üniversitesi'ne gidecektik (benim için temiz hava). Tom, Tina'nın ailesiyle ilgili hayati bir ayrıntıyı hatırlamıştı. Tina'nın babası Kaliforniya Üniversitesi Berkeley'de Tam Tekmil Profesördü. Onu bulup derslerinden birini dinleyecektik. José de ders çalışmak istediği

için bu basit plan herkesi memnun etti. High Pockets de bacağını ağaçlara, çalılara kaldırmanın tadını çıkaracaktı.

Binanın otoparkına doğal bir tavırla yürüdüm, uygun bir arabaya bakıyordum. Neredeyse herkes isteydi, ama birkaç uyuşturucu satıcısı evdeydi.^[96] Sorun şuydu ki, bu tiplerin çoğunun bir sürü parası vardır ve bir sürü cakası, o yüzden spor arabaları tercih ediyorlar. Biz dört kikiydik, onun için de bize bir binek otosu lazımdı, muhtemelen dört kapılı olanından (araçtan dışarı fırlamak için daha uygun). Nihayet köşeye gizlenmiş bir Mercedes 280 SEL buldum. Raler'ın kilidi-halletme-içeri-girme ve düz kontak yapmadaki uzmanlığı, bu işi ona kazandırdı.

José, Tom'un durumuna endişeleniyordu, ama yapabileceğimiz pek bir şey yoktu. Planımıza göre onu mümkün olduğunca rahat ettirip semtten kazasız belasız ayrılır ayrılmaz da kurtarma ekibini çağıracaktık. Tom'ın alnına bir not yazıp bantladım: Notta, Tom'un ihtiyacı olan şeyin tıbbi ya da psikiyatrik tedavi olmadığını, Gerçekliğin Temel Doğası'nı ona kavratabilecek sade bir Atomaltı Fizikçisi olduğunu söyledim, böylece Tom'un sorunlarını doğru perspektifi içine oturtabilirdi. Eminim bir gün bu tür bir terapi sıradan bir şey olacak. Bohr'un, Lorenz'in ve Planck'ın öğretileri çok geçmeden Freud'un, Jung'un ve Fromm'un saçmalıklarının yerini alacak. Bunda hiç şüphe yok.

Berkeley fizik bölümü mimari açıdan bir hayal kırıklığıydı, ne Atomaltı ne de Makrokozmetik bir görünüme sahipti. Sadece eski bir binaya benziyordu. José bunu önemli bulmadı, sanırım haklı da, ama ben Atomaltı Öğreniminin bir ana merkezine bu kadar yaklaşıncaya (Tina'nın babasından hiç söz etmiyorum) bir tür déjà vu yaşayacağımı umuyordum. Hayat bu tür hayal kırıklıklarıyla dolu.

José, Rafer ve High Pockets'i dışarıda bırakıp (doğal görünmelerini söyledim) binanın içinde keşif yaptım. İçimizde öğrenciye, ola ki, en benzeyen bendim ve Federallerin bölgedeki bütün Atomaltı Uğraklarında pusular kurmuş olabileceklerinden endişeliydim bir parça. Bina temiz görünüyordu, ders çizelgesini araştırdım. Tina'nın babasının o sırada ana derslikte yüksek lisans öğrencilerine Teorik Fizik dersi verdiğini öğrenince sevindim.

Dördümüz mümkün olduğunca dikkati çekmeden salona girdik. Neyse ki kocaman bir amfiydi ve sadece yarısı doluydu, bu sayede arka sıralara dikkat çekmeden sıvıştık.

Arkası epey karanlıktı, ama José'yle ben Tina'nın babasının onu Kolombiya'daki soygundan tanıyabileceğinden de korktuğumuzdan José koltuğunda aşağıya kaydı ve sombrerosunun ucunu gözlerinin önüne indirdi. Ben Rafer'la José'nin arasına oturdum, orada dersin José için anında çevirisini yapıp Rafer'dan gelecek saf soruları cevaplayabilirdim. High Pockets koridora yayıldı, kestiriyor gibiydi.

Tina'nın babası uzun, sırık gibi, kemikli bir adamdı, belirgin kır saçları vardı. Atomaltı Türünden Adam timsaliydi. Her an bir pipo yakacağından, ardından derin bir söz edeceğinden emindiniz. Adamı huşu içinde dinliyordum. Dersi derin kavrayış ve manidar duraksamalarla doluydu. Rafer, ömrü bol olsun, dumura uğradı. Tina'nın babası Moleküllerden Atoma, sonra kaçınılmaz biçimde Atomaltına inerken gözlerini faltaşı gibi açıp sessiz oturdu.

“Ve atomaltı seviyesine inince...” Tina’nın babasının sesi ürkütücü şekilde yankılandı, “ne buluyoruz? Hiçbir şey!”

Manidar duraksama.

“Vii-uuv” diye fısıldadı Rafer.

“Aaa” diye karşılık verdi José ben tercüme edince. Bu tabii ki José ve benim için basmakalıp şeydi, ama Tina’nın babasından duymak tüylerimizi diken diken etti.

“Doğru. Hiçbir şey.” Sesi çok yumuşaktı, çok teatral. “Atomaltı parçacıkları, yaşananları açıklamak için insan zihninin inşa ettiği *kavramlardan* ibarettir. ‘Gerçeklikte bulunmazlar’ fakat istatistiki *varolma eğilimi gösterirler...* Başka şeylerin yanı sıra fizikçi için sorun, onların hareketlerini, davranışlarını açıklamanın ya da tahmin etmenin, imkânsız değilse bile, zor olmasıdır. Bunlar çok şaşırtıcı fenomenlerdir. Klasik bir fizikçi için onların davranışı iğrençtir. Kabul edilemezdir, hatta. Bir doz Kuantum Kuramını...”

Kuantum Kuramı lafını duyunca boğazımdan istem dışı kısa, ilkel bir çığlık çıktı, dersi böldü. Tina’nın babası durup gözlerini kısarak yukarıya bizim bulunduğumuz yöne baktı. José koltuğundan daha da aşağıya kaydı. High Pockets uyanıp hapşurmaya başladı –şüphesiz yakalandığı en kötü hapşuruk nöbetiydi. Hapşuruklan kısa ve hemen arka arkayaydı, saniyede üç tane diye tahmin ettim, çok da yüksek sesliydi. Salondaki herkes dönüp bize baktı.

“Hassiktir,” dedim. High Pockets’in nöbeti için bilinen bir tedavi yok, o yüzden genellikle hapşurup bitirmesini beklerim, ama şimdi acil bir durum vardı. Rafer’in bacakları üzerinden uzanıp High Pockets’in tasmaından yakaladım. Öteki elimle burnunu kapadım. Çırpınıp hapşurmaya devam etti, fakat hapşurduğu deliği kapattığım için bir şey çıkmadı. Bu anlaşılan bir tür köpek adrenalin tepkimesini tetikledi. Beni Rafer’in üzerinden koridora çekip aşağıya kürsüye doğru sürüklemeye başladı.

Elim High Pockets’in tasmaına takılmıştı, burnunu bırakıp elimi kurtarmaya çalıştım. Bu birkaç korkunç hapşuruğun çıkmasına neden olunca (basınç birikimi olmuştu), High Pockets durup sakinleşmek zorunda kaldı. Elimi çekip tasmadan kurtardım, ama bu arada ne yazık ki dengemi kaybettim. Sırtüstü düşüp kürsüye doğru yuvarlanmaya devam ettim. Ve Tina’nın babasına doğru. Bu rahatsız edici bir şeydi. İlk karşılaşmamızın Yerçekimi Kuramı tarafından çabuklaştırılmasını istemiyordum, o yüzden kollarımı rastgele sağa sola atıp inişi durduracak bir şeyler aradım. Sonunda bunu birinin bacağı olarak buldum.

Pat diye durdum, etrafa bakındım, sersemlemiştim. Oda etrafımda dönmeye başladı. Yakınımdaki biri çığlık atıyordu.

High Pockets hâlâ hapşuruyordu.

José’nin İspanyolca gitmemiz gerektiğini bağırdığını duyuyordum. Bu sırada bilincimi yitirmiş olmalıyım çünkü sonra hatırladığım şey çalıntı Mercedes’imizin arkasında ayıldığımdı. Saatte yüz altmıştan fazla yapıyorduk ve her yerde polis sirenleri bağıırıyordu.

Rafer Berkeley içinde polisleri oradan oraya peşinden koşturdu, sonra kırsal, dolambaçlı bir

asfalt yolda kuzeye yöneldi. Keskin bir virajda kusursuz bir dört tekerli savruluş icra ettikten sonra bizi bıraktı. Polisleri atlatacağını, başka bir araba çalıp akşam yemeği randevumuzdan önce vakitli geri döneceğini söyledi. Biz korulukta saklanıp bekledik.

Saat altı buçukta yeni bir Coupe de Ville ile çıkıp geldi. Sıfır kilometre. Berkeley’de merkezde bir galeriden araklamış. Galerinin ön vitrininden çıktığı için her tarafı çiziklerle doluydu ama yine de etkileyici bir araktı. Dönüşünü birkaç cigaralık içip hatırı sayılır miktarda tekila içerek kutladık.

Tom’un evinden ayrılalıberi bir şey yememiştik, o yüzden tekila ve esrar çok kafa yaptı ve çok acıktırdı. Tina’nın annesinin fazladan da bir şeyler pişirme sezisi olacağını umuyordum. Rafer’ı bırakın, High Pockets’ten ve José’den hiç söz etmemiştim. Rafer hakkında size bir şey söyleyim: O çocuk taştan yumuşak ne varsa yiyebilir.

Her neyse, saat yediye geldiğinde kafamız kıyak ve kayık, Sausalito’ya geri gitmek ve şu Tina’nın babası ince mevzuu için hazırдық.

Birkaç denemeden sonra otoyolda doğru sapaktan çıktık ve Tina’nın babasının evini aramaya koyulduk, ev Birdbath Lane’deydi. Beklenildiği gibi, Rafer’ın araba kullanma becerisi koruda tükettiklerimizden dolayı ciddi şekilde etkilenmişti. Epey bir süre Birdbath Lane’i denk getiremedi.

Yalpalayarak evlerinin garaj yoluna girip uyumakta olan beyaz bir İran kedisini ezdiğimizde saat sekizi biraz geçiyordu. Hayvan severler olarak José ve ben bu gelişmeye çok üzüldük, fakat Rafer ve High Pockets kedi ölümünü fark etmediler bile. Açlıktan çılgına dönmüşlerdi ve ızgara biftek kokusundan dolayı homurdanıp inliyorlardı. José yassılmış İran kedisini güderi yeleklerinden birine koydu (birkaç kat giyyordu) ve daha sonra gömmek üzere kaldırdı.

Ön verandaya vardığımızda hafiften titriyordum, o yüzden sinirlerimi yatıştırmak için çabucak birkaç fırt tekila çektim. José de tedirgindi, hiç öyle görmemiştim. Nedense onu öyle gergin görmek beni bir parça sakinleştirdi.

“Aç’n şu lannet kapı! Acıktık!” diye bağırdı Rafer ağzı diline dolaşarak. High Pockets havlamaya dönüşen iniltilerinden birini takdim etti

“Şşşş!” dedim.

“*Si,*” diye katıldı José. “*Silencio.*”

Derin bir nefes alıp kapı zilini üç kere çaldım.

Kapı savrulup açıldı. Tina’nın babası gözlerini kısıp bize baktı, ağzında yanmayan bir pipo vardı. (Biliyordum.) Beni ve rengârenk Bandito Hakikat Arayıcıları tayfamı görünce birkaç defa gözlerini kırptırdı. Tamamen nutku tutulmuş görünüyordu. Tam bir şok içinde ben de ona baktım: Tina’nın babasının etrafında ışık hızına yakın elektronlar dönüyordu. Başka herhangi birinin bu olayı fark edip etmediğini düşündüm bir an.

Birkaç saniye hiç kimse konuşmadı. Bir tür tuhaf Atomaltı Dikleşmesine karıştığımızı tahmin ediyordum. Sonra oldu. Konuştu. Temel Anlamı için kelimelerini taradım ama bir şey

bulamadım. Söylediği şeydu:

“Yardımcı olabilir miyim?”

Sonunda Temel Anlamı olmadığı aklıma geldi. Sadece kibarlık yapıyordu. Yaptığı şey... *medeni* olmaıtı.

Aylardır tuhaf mesajlar gönderdiğim adam işte buradaydı, potansiyel olarak Dünya-Görüşü-Darmadağın-Eden mesajlar (Tom ve Gary’ye neler olduğunu hatırlayın). Bana cevap vermişti, *teşvik etmişti*, akşam yemeğine davet etmişti, Aman tanrım, *International Trib* ve *San Francisco Chronicle*’daki gizli ilanlar aracılığıyla.

Hayatımı tehlikeye atıp ölüme meydan okuyan yolculuklarla savaşların yıktığı Bandito Bölgelerinden ve yırtıcı hayvanlarla dolu vahşi ormanlardan geçerek bu adamı görmeye, bir ipucu için zekâsını yoklamaya ya da benim Bütün Olup Bitenlerin Anlamına ilişkin parçalanmış, kanayan vizyonumu yatıştıracak bulanık bile olsa bir metafor bulmaya gelmişim; Tina’nın babası, ağır boğuntu kurbanı bir adama gözlerini dikip söyleye söyleye “Yardımcı olabilir miyim?” diyordu.

“Evet amma koyuyum!” diye kükredim.

Acayip bir itiş kakış oldu. Tina’nın babası biz içeri girmeden kapıyı çarpıp sürgüledi. Hafiften sersemledim. İşler benim planladığım gibi gitmiyordu.

Atomaltı Parçacıkları etrafımdaki Sürekliğin arasından vınlayıp geçiyorlardı, bazıları çarpışıp yeni ve daha renkli Atomaltı Parçacıkları oluşturuyorlardı. Bazıları enerji salıyorlardı, başkaları bu enerjiyi emiyordu. Bir an bir tür denge hissettim. Bunların insanın anlama kapsamı ötesindeki bazı Atomaltı Davranış Kurallarına uyduklarını biliyordum. Absürd ahlâk ve mantık kurbanı insanın Dünya Görüşünü aşan Davranış Kuralları. Rastgeleliği ve kaosu *birleştirip* özde paradoksal bir felsefe-dışılık oluşturan Davranış Kuralları. Işık hızına yaklaşma yetileri ve bu sayede zaman yolcuğuyla oynaşmaları bende geçici bir kıskançlık yarattı.

José’ye baktım. Bir Bandito Tepe Atmasının geldiğini görünce sipere yattım, Rafer ve High Pockets’e de aynısını yapmaları için bağırdım.

“*Ay-iii-aa!*” Bu José’nin Bandito Çığlığıydı, onu insanüstü güç ve cesaret isteyen durumlara saklardı.

José kapıdan, X-ışınının molibdenden geçtiği gibi geçti. Sürgü koptu ve bir menteşe uçtu. Rafer, High Pockets ve ben içeri girdik. José kapıyı tekrar kasasına yerleştirip arkamızdan oturma odasına geldi.

Tina’nın babasının yanında Tina ve Tina’nın annesi yan yana dikiliyorlardı, birbirlerine çok benziyorlardı. Tina’nın babası Berkeley’de ders verirkenki gibi Atomaltı görünmüyordu. Sadece korkmuş görünüyordu.

Tina’nın annesi José’yi görünce oracıkta bayıldı.^[97] Tina çığlık attı, sonra büyük bir cam kül tablasını kaldırıp bana fırlattı, gayet düşünceli bir davranıştı. Onun, adeta, Nemfoman Dünya Görüşünü teşhir etmekten *benim* sorumlu olduğumu bir şekilde anlamıştı. Uçan kül

tablasından eğilip sakınınca daha şiddetli niyetlerle başka bir biblo kaptı, fakat Rafer kızı yakalayıp kontrol altına aldı. Tina bastırılmış öfkesi ve cinsel ketlenmişliğiyle o kadar çılgına dönmüştü ki Rafer onu bağlayıp ağzını tıkmak zorunda kaldı.^[98]

Sonra Rai'er ve High Pockets mutfağa fırladı, çok geçmeden hayvanat bahçesinde yemek saatiymiş gibi sesler gelmeye başladı. José 45'liğini Tina'nın babasının başına dayayıp yemek odasındaki masaya götürdü, oraya oturmasını işaret etti. Jesé tabancasını masaya koydu, sonra son tekila şişemize bir başlangıç yaptı, Tina'nın babasına bir fırt ikram etti. Adam karşılık veremeyecek kadar taş kesilmişti.

Onun karşısına oturdum ve başının etrafında küçük Atomaltı Arıları gibi vızıldayan elektronlara diktim gözümü.

"Ben Sn. Kuark." dedim.

"Param var," dedi soluk soluğa. "Lütfen aileme zarar vermeyin."

"Ben Sn. Kuark," diye sabırla tekrarladım. "Arkadaşlarım ve ben davetiniz üzerine buradayız."

"Bir-bir yanlışlık olmalı."

"Yanlışlık yok."

Pantolon cebimden bir tomar kâğıt çıkarıp düzeltmeye başladım. Yazdığı ilanları bir bir önüne koydum.

"Şey. Ben... Ben bu şeyler... hakkında bir şey bilmiyorum," dedi. José neler olup bittiğini öğrenmek istiyordu. Ona bilgi verirken Rafer'la High Pockets mutfaktan geldi, ikisinin de ağzında biftek kemiği vardı. Rafer'ın bir elinde bir avuç dolusu salata, ötekinde taze bir biftek. Tina'nın babasına seslendi. "Tek'kell'en. Tek'kell'en kitcek."

"Aman, Tanrım... Lütfen beni öldürmeyin," diye yalvardı, ama benim kafam başka yerde harıl harıl çalışmakla meşguldü.

"Mesajlarıma ne oldu?" diye sordum, her taraftan püsküren muhteşem Atomaltı Parçacık Gösterisini göz ardı etmeye çalışarak.

"Bir dakika," dedi Tina'nın babası, o an bir "A-ha!" deneyimi yaşayarak. "Güney Amerikalı kaçık sen misin?" Korkudan benzi attı. "Yani, ıı, Güney Amerikalı *kişi*?"

"Evet," dedim. "Benim."

Midem bulanmaya başlıyordu. Burada ciddi bir terslik vardı. "Aylar önce sizin söylediğiniz gibi *International Herald Tribüne*'a bir ilan verdim. Beni ve ailemi rahat bırakmanızı söyledim."

Bunu sanki beni sakinleştirecekmiş gibi söylüyordu. Aslına bakarsanız tüm yaptığı, yaşamakta olduğum Atomaltı Parçacığı Bombardımanının şiddetini artırmak oldu. Harap edici tiradına devam etti. "Postaneye üzerinde Güney Amerika pulu olan mektupları artık getirmemeleri direktifini verdim. Karımın canını sıkıyordu. En az altı aydır o, ııh, mesajlardan^[99] almıyorum. Üzgünüm eğer—"

“Susun, lütfen,” diye mırıldandım. “Düşünmem gerek.” Artık vücudumdan ter boşalıyordu.

“Tek’kell’en kitcek,” diye hırıldadı Rafer, sonra masadaki şişeden bir firt çekti.

“*Que paso?*” diye sordu José. Neler olduğunu anlattım. Yüzü bembeyaz kesildi. Bunu da daha önce görmemiştim. Sonra başka bir şeyi daha fark ettim: Elektronlar Tina’nın babasının başında olduğu gibi José’nin başının etrafında da dönüyorlardı. Bir elektron Tina’nın babasının başından José’nin başına atladı. Teoride, ikisinin de başının element özelliklerini değiştirirdi, ama bu düşüncenin izini sürdürecek durumda değildim. Bu yeni gelişmeler fazla can sıkıcıydı.

Çaresizlik içinde Rafer’a seslendim, anlamama yardımcı olacak bir şey söyleyebilir ümidindeydim. “O ilanları Tina’nın babası yazmadıysa kim yazdı?”

Cevap ön kapıya güm güm vurulması şeklinde geldi.

José tabancasının horozunu kaldırdı.

High Pockets hırladı.

Tina’nın babası inledi.

Rafer “Vii-uuv” dedi.

Ben birkaç milyon Atomaltı Parçacığı tarafından vuruldum.

Ön kapı hışımla açıldı, sonra kalan menteşesi de düşüp darmadağın yere devrildi.

Jim, Robert, Flash ve Aileron sendeleyerek içeri girdiler. Her zamanki kadar boktan durumdaydılar.

Htgh Pockets’le Aileron bir köpek kavuşmasının daha tadını çıkardılar. José o kadar şaşırmış ve sevinmişti ki Tina’nın babasını falan unuttu. Oturma odasına dalıp akşamın ikinci Bandito Çılgılığını attı.

Tina’nın annesi kısa bir süre bilincini yeniden kazandı, yeni konuklarına bir güzel baktı, sonra tekrar lay-lay-lom diyarına döndü.

Tina kanepeden bana kem gözlerle bakıyordu. Bağlı olmasına memnundum. Bir gün bütün bu olanları ona açıklamam gerekecekti.

Rafer, ömrü bol olsun, sızmıştı, başı masanın üzerindeydi, eli tekilaya doğru uzanıyordu.

Tina’nın babası şiddetli bir şekilde hızlı hızlı soluyordu. Bir şeyi doğru perspektifi içine oturtmada çok fena başarısızlığa uğramıştı. Ben daha iyisini yaparım, diye söz verdim kendime.

Gözlerimi kısıp Atomaltı Parçacık Sağanağından oturma odasına doğru baktım. Jim, Robert, Flash ve Aileron’un aniden ortaya çıkışlarına tepki veremeyecek kadar kafam bulanmıştı. Ama, başka bir bombanın daha bırakılmak üzere olduğunu fark ettim.

Robert’a baktım. Dikkatimi çeken ilk şey smokin giymiş olmasıydı. Bunu daha önce hiç

görmemiştim. Bir elinde el bombası, ötekinde bir şişe Grand Marnier vardı. Tutarlı konuşma melekesini yitirmişti ama yine de José'yle laflamaya çalışıyordu.

Flash High Pockets ve Aileron'la hoplayıp zıplıyordu. Kıyafetlerindeki leke ve deliklerin miktarı ve niteliği yüzünden onunla Jim'm ne giydiklerini bilemiyordum. Jim rengarenk Atomaltı Sisinden geçerek bana yaklaşıyordu. Titreşen bir Elektron Auranın arkasından bana gülümseyip karşıma oturdu.

"Selam, Dostum," dedi, "yoksa sana 'Sn. Kuark' mı demeliyim?"

"Hepsini siz yaptınız," diyebildim.

"Kulübeni senle José ayrıldıktan bir hafta kadar sonra bulduk. Etrafa bıraktığın notlardan ve ıvır zıvırdan buraya yola çıktığınızı tahmin ettik. Tedbirsizlik etmişsin, o şeyleri orada bırakarak. Özür dilerim."

Jim eğilip yere çıkardı. Tina'nın babasına bakıp omuz silkti. "Her neyse, buraya uçup postane yetkililerine rüşvet vererek Latin Amerika'dan gelen her mektubu bize getirmelerini söyledik. Sonra Meksika'ya vınlayıp posta mühürlerinden siz manyakları yol boyunca havadan takip ettik."

"Beech-18," diye vırakladım.

"Doğru. José az kaldı bizi lanet Thompson'ıyla yere indiriyordu."

Dünya Görüşümün belkemiğinin ayaklarımın altında unufak aldığını hissediyordum.

"Hiçbir şey işe yaramazsa siz manyaklarla bu adreste mutlaka buluşacağımızı biliyorduk. Biz *Trib*'deki ilanlarla bir bakıma sizin buraya gelmenize *rehberlik* ettik."

Bir inilti çıkardım. Atomaltı İniltisi, hani ola ki.

"Neydi o gerçeklik falan zırvası, ee... neyin temeliydi?"

"Zırva," diye tekrarladım düşünmeden.

"Seni ve sevgili José'yi öyle bırakamazdık, dostum. Siz bizim kardeşimizsiniz."

"*Flapgolbadvok!*" diye bağırdı Robert oturma odasından. Birkaç tane daha el bombası çıkarmıştı ve o klasik hokkabaz numarasını yapıyordu. José Robert'ın Grand Manier'ini fondipliyordu.

Kendimi Tina'nın ailesinin yemek salonu masasının ortasındaki meyve tabağına bakarken buldum. İki elma vardı, yanında bir portakal, bir şeftali ve radyoaktif bir muz. Bir radyoaktif muzun yarı ömrünün ne olduğunu hatırlamaya çalıştım, ama belleğimden bir sonuç alamadım.

Sonra bir an ihtiyar Kızılderili'yi, Señor Rodriguez'i, Albay Menendez'i, Tom ve Gary'yi düşündüm. Rafer'a bir göz attım, ömrü bol olsun, sonra Tina'ya, Tina'nın annesine ve nihayet, Tina'nın babasına. Tina'nın kız kardeşi Ruth'un nerede olduğunu ve aile toplandığında hep dışarıda mı bırakıldığını merak ettim. Aklımdan geçen düşünceye göre, son tahlilde, bütün bu olup bitenlerin altında muhtemelen Ruth vardı.

Kendimi çok yalnız hissettim.

Jim başparmağıyla sertçe Tina'nın babasını işaret etti. "*Bu* herif de ne sikim?" Jim başını iki yana salladı. "Size çeki düzen vermemiz gerekecek, benle Robert."

Jim masaya birkaç gram kok koydu ve şak diye bir sustalı açtı. Çizmeye başladı, sonra bana kalın, keskin bir sigara sardı. "Yak şu keratayı," dedi.

Flash High Pockets'le Aileron'u odanın etrafında kovalıyordu. Tina hana hain hain bakıyordu. Başımı çevirmek zorunda kaldım. Her ne düşünüyorduysa, muhtemelen haklıydı.

Rafer hâlâ sızmış bir haldeydi. Horlamaya başladı.

Tina'nın babası yalvaran gözlerle Jim'e bakıyordu. Adamdan artık tamamen sıtkım sıyrılmıştı. Elektronlar bile onu terk etmişti.

"*Grantalarav!*" diye bağırdı Robert ve mutfağa bir şey fırlattı.

José sendeleyerek yemek salonuna yürüdü, masanın üzerine yıkılıp sızdı.

"*Hiç* değilse José aklını başına alıyor," dedi Jim.

"Sıra sende." Meğer Robert'ın mutfağa attığı şey el bombasıymış. Bu sırada bomba patladı. Uçuşan parçalardan biri başıma çarptı, bilincimi kaybettim.

Epilog

Bazı açıklamalar yapmam gerektiğini hissediyorum.

Daha önce de söylediğim gibi Sausalito macerasından bu yana iki ay kadar bir zaman geçti ve ben onun yarattığı zihinsel travmadan yeni yeni kurtuldum. Pek çok şeyi doğru perspektifi içine oturtmayı başardıysam da hâlâ önümde uzun bir yol var.

Bu sözleri Kolombiya'da, Riohacha'daki villamızın verandasından yazıyorum. Manzara muhteşem ve hepimiz yine gülünç biçimde servet sahibiyiz.^{100}

Hâlâ kozmos öğrencisiyim, fakat o gece Sausalito'da varmak zorunda kaldığım sonuçlar benim atomaltı yelkenlerimi suya indirdi. (Dikkat ederseniz “atomaltı” 'nm baş harfini artık büyük yazmıyorum.) Her şeyi fazla ciddiye almıştım ve bu yüzden de daha büyük, daha az anlaşılabilir bir sirkteki soytarı olduğumu keşfedince yıkıldım. Kendimi herhangi bir şeyin yöneticisi olarak görmem kibrimin doruğu olmuştu. Sanırım sirkler büyüdükçe (ya da küçüldükçe) daha da az anlaşılır hale gelip, muhtemelen daha aptallaşılıyor, ta ki sadece Tanrı şakayı anlayıncaya kadar. Gerçekliğin temel doğasını anlamaya çalışmak bunun bir yönündeki örneği, insanın evrendeki yerini anlamaya çalışmak başka yöndeki bir örnek. Artık bu ikisini de yapmaya çalışmıyorum, ama bunları konuşmayı seviyorum çünkü kendimi zeki hissettiriyor.

Bu tutumun sonucu olarak bir soytarı olmaktan dolayı kendimi aptal gibi hissetmeyi bıraktım. Çoğu insanda beni eğlendiren bir şey soytarı oldukları fikrine içerlemeleridir.

Yeni fiziğe kafamı takmadan önce yaşadığım hayat, insanın durumunu yaratan bu sirk atmosferiyle uyum içindeki bir hayatın örneği idi. Bu, Robert ve Jim'in bilgeliğidir. Onlar hakiki Zen soytarılarıdır. Bende bunun ispatı var. İşte: Bunlardan herhangi birini onlara açıklasam bana gülerler.

Bilgeliliğin özü muhtemelen bu konuda düşünmemek. Rafer, ömrü bol olsun, bunu hep biliyordu. O da, bu arada, burada Riohacha'da bizimle ve gülünç biçimde servet sahibi. Suç faaliyetlerimizi planlamada paha biçilmez bir değer olduğunu kanıtladı, ayrıca işleri doğru perspektifine oturtmada tam bir usta. İşler tam planladığımız gibi gitmediğinde, stoik bir tebessümle, “Vii-uuv” diyor.

José “Aaa” diyor.

Ben genellikle, “Siktiğimin boku” gibi bir şey söylüyorum. Daha öğrenmem gereken bir sürü şey var.

Hepimizin tekrar Riohacha'ya nasıl geldiğini ve gülünç biçimde nasıl varlıklı olduğumuzu galiba açıklamam gerek. Size sadece belli başlı olayları anlatayım. İşte:

Jim'le Robert Miami'de federal ajanlar tarafından basıldıktan sonra ilk geceyi hapiste geçirmemişler. Robert elinde yıllardır önemli bir koz tutuyormuş ve bu kâğıdını o sırada oynamaya karar vermiş. Nixon ve onun dalkavuk tayfası için çalıştığı dönem Dışişleri Bakanlığı'ndan yürüttüğü bazı dokümanlar ve kasetler varmış. Bunların kopyalarını Robert'ın ölümü ya da tutuklanması halinde açılmak üzere çeşitli emanet kutularına zulalamış. Bugünlerde Washington'da herkes Robert'ın sağlığı ve mutluluğunu düşünüyor.

Zaten biraz şüphelendiğim gibi benim hayali terör faaliyetlerimi yetkililere gammazlayan Robert'la Jim'miş, farkında olmadan José'nin Kolombiya İmparatorluğunun kötü niyetli bir Rakip Uyuşturucu Kralı tarafından yağmalanmasına da sebep olmuşlardı. Bunu şaka olsun diye yapmışlardı elbette, ötesinde ne olacağını hiç düşünmeden. Uyanık okurun çoktan fark etmiş olacağı gibi, bu düşüncesiz eşek şakası, sayısız insanın hayatındaki sayısız tuhaf olaylara sebep olan zincirleme tepkimedeki kritik domino taşıydı. José'nin Tina'nın ailesini soyması ve onun ardından gelenler, (muhtemelen sonsuz sayıda) sadece bir örnek.^[101] Ne zaman herhangi bir şey hakkında söyleyecek herhangi bir şeyim olduğunu sanma cüretini göstersem geriye dönüp bunları düşünmeye meylediyorum.

Her neyse, Robert *Lear* jetimizi geri alıp arkadaki 890.000 doları onunla Jim'i yakalayan ajanlar arasında paylaşmayı önermiş. Bu standart işlemdir, ne polisler ne de düzenbazlar bunu rüşvet olarak düşünür. Daha çok, iyi oynanmış bir oyunun ödülüdür.

Robert ve Jim birkaç günü Miami'de Federaller ve Eduardo'yla partilerde geçirmişler. Kalan nakit paranın çoğunun da sonunu getirdikten sonra Cayman Adaları'na yollanıp orada iki milyonumuzun hangi bankada zulada olduğunu hatırlamayı başarmışlar. Parayı çektikten sonra José'yle beni aramaya koyulmuşlar. Tabii bu, Sausalito'daki o korkunç gece sona erdi.

Robert Tina'nın ailesinin evini havaya uçurduktan sonra (her nedense kimse ciddi şekilde yaralanmadı), Sausalito'dan kaçmayı başarıp yakındaki Novato'daki bir havaalanında Harry'yle *Lear*'ı bizi beklerken bulduk. (Bilincim hâlâ yerinde değildi, yani bu ikinci elden bir bilgi.)

Sonra Ne w York'a uçtuk ve tekrar George'u aradık. George başka bir ambara taşınmıştı, ama her zamanki işlerdeydi. Biz de şanslıydık. Mac-10 makinalı tabancalarda, AK-47'lerde ve bütün roketatarlarda özel indirim yapıyordu. Yaklaşık bir milyon değerinde silah satın aldık José'nin İmparatorluğunu yeniden ele geçirmek ve hakkı olan Tam Tekmil Uyuşturucu Kralı statüsüne onu yeniden kavuşturmak için Riohacha'ya topyekûn bir Bandito Saldırısı planına başladık.

Bu arada, Flash ve Aileron çocukların alınan malları taşımak için satın aldıkları DC-4'ü getirmeye Bahamalar'a uçmuştu.

Meğerse José'nin İmparatorluğunu yeniden ele geçirmek çocuk oyuncağıymış. Rakibi İğrenç bir Uyuşturucu Kralı çıkmış. Riohacha'daki herkes José'yi özlemiş, onu yaygın olarak Uysal Uyuşturucu Kralı olarak görüyorlarmış. Birkaç yüz Guajira'lı Kızılderili ve Hoşnutsuz Banditodan bir ordu kurup Riohacha'ya direnişle karşılaşmadan yürüdük. İğrenç Uyuşturucu Kralı hırsız gibi kaçtı ve bir daha kendisinden haber alınmadı.

Flash'le Aileron DC-4'le bizim için birkaç başarılı uçuş yaptı ve ben bizim küçük Esrar Donanmasının Amirali oldum.

İşler hemen hemen anormal bir hal aldı. José'yle ben, izlemek isteyen Banditolar için yeni fizik üzerine gayri resmi seminerler veriyoruz, ama dediğim gibi, artık o kadar ciddiye almıyoruz. Şunun şurasında atomaltı türünde bir hayat tarzını *yaşamak*, o konuda yarım yamalak gidip hiçbir şeyi halletmemekten daha iyi. Bana öyle geliyor ki çoğu sözde filozofun sorunu bu. Hiçbir şey *halletmiyorlar*.

Tina'nın babasına evlerinin yeniden inşasını karşılamak ve Tina'nın annesinin psikiyatrik tedavi giderlerini ödemek için hatırı sayılır miktarda para gönderdim. Tina'nın annesinin odası tesadüfen Marin County'deki özel bir akıl hastanesinde Tom'un odasıyla bitişik. Bunu biliyorum çünkü Tom'un faturalarını da ben karşılıyorum. Tina'nın ailesinden hiç kimse Tom'un hastanede olduğunu ya da oraya nasıl düştüğünü bilmiyor.

Zavallı Gary'ye bir mesaj yazıp her şeyi açıklayarak sebep olduğum her türlü rahatsızlıktan dolayı özür diledim. San Francisco'ya yaptığım ziyaret herhangi bir psikiyatrik ya da tıbbi bir sonuç doğurmuşsa *International Herald Tribune*'a "Sn. Kuark" a hitaben (neden olmasın?) bir ilan verip, doktorun ya da hastanenin adını ve faturanın tutarını yazmasını, benim bunu karşılayacağımı söyledim. Sonra José sevgilerini yolluyor dedim (yalan tabii) ve imzaladım. [\[102\]](#)

Eğer okur bu hikâyenin mutlu sonla bitmesini inanılmaz (ve muhtemelen gayri ahlâkî) buluyorsa, yalnız değil. Ben de şaşkına döndüm. Arkadaşlarımla ve benim suç maskaralıklarımızı, doğru ve iyi olan her şeyin bir sapkınlığı olarak görenler üzülmesinler. Sonumun berbat olma şansı çok yüksek. (Ölümümde Robert ya da yüksek patlayıcılara olan merakı rol alacak kanaatindeyim) Fakat okurun ya da benim bu olasılığa kafamızı takmamız bu arada bir şeyler ıskaladığımız anlamına gelir, ama ne olduğunu hiç bilemiyorum.

Buradaki mesajın tam olarak ne olduğunu bilmediğimi söylemeliyim herhalde, tabii o da varsa. Eğer oralarda birisinin bir teorisi varsa lütfen José'yle bana yukarıda anlatıldığı gibi *International Herald Tribune* aracılığıyla temas kursun. Sizden gelecek haberlere ilgi duyacağız.

Her şey konuşulup edilince, bütün bağırışmalar ve felsefe yapmalar ve ahlâk dersi vermeler bitince, bu hikâyenin de bir şeyin başka bir örneği olduğunu düşünüyorum.

Evreni anlamaya çalışmak insanı farstan trajedinin zarafetine yücelten yegane şeylerden biridir.

**-Stephen Weinberg,
1979 Fizik Nobel Ödülü sahibi.**

Yazarın notu

Yeni Basıma Önsözde de bahsedildiği gibi, son zamanlarda Orta Amerika'da iki yıl geçirdim. O zaman dikkatinizi verdiğinizi varsayarak, hatırlayacaksınız orada birkaç yıl önce ortadan kaybolmuş, bir ara suç ortağım da olmuş eski bir dostu arıyordum. Onu aradığım ve oradan oraya dolaştığım esnada bir sürü şey oldu.

Bütün olanlar hakkında bir kitap yazdım: arama, ıvır zıvır, yazık ettiğim genç yıllarım, aklınıza ne gelirse.^{103} *In Search of Captain Zero* kitabın adı. *Anı* kelimesi kitabın içinde ya da üzerinde hiçbir yerde görünmüyorsa da, aslında esas olarak ondan ibaret.

Bu kitaptan mümkün olduğu kadar farklı.^{104}

Bunu bu kitabı sevmediyseniz diye söylüyorum. Yani, eğer bu kitabı sevmediyseniz, *In Search of Captain Zero*'yu seveceğiniz neredeyse garanti. O kadar farklılar.

Ama: Bu kitabı sevmişseniz, *In Search of Captain Zero*'yu da seveceğiniz neredeyse garanti. Eğer çok akıllıca gelmiyorsa dert etmeyin. Bana güvenin yeter.

In Search of Captain Zero'nun bu kitaptan ya da muhtemelen okumuş olduğunuz başka kitaplardan ne kadar farklı olduğuna delil olarak Web sitem, www.aweisbecker.com'u ^{105} ziyaret edebilirsiniz. Bir sürü fotoğrafla kılavuzlu gezinti sizi bekliyor.

Aynı zamanda *hu* kitabın Web sitemde utanmaz derecede göklere çıkarıldığını da göreceksiniz. Yeni Basıma Önsözümü oraya da aldım, herhalde çoktan okumuşsunuzdur.

İşi garantiye almak için tekrar okumak isteyebilirsiniz.^{106}

YAZAR HAKKINDA

A.C. Weisbecker hakkında fazla bir şey bilinmiyor ve A.C. Weisbecker bunun böyle devam etmesini istiyor.[{107}](#)

- [1] Yeni Basıma Önsöz'deki olayların tümüne, hiç değilse kısmen, gerçek diye bakılmalıdır. Başka bir deyişle *kurmaca dışı* olarak.
- [2] Kariyerinizi çıkmaza sokan film stüdyosunun adını vermek istemiyorsunuz, ama West Coast'daki iş merkezlerinin önündeki çimli avluda çizgi film karakterleri bulunan ve yaratıcı tiplere özellikle de yazarlara karşı Hitler dönemi zalimliklerinden dolayı bazen Mousevitz ya da Duckenwald diye de anılan stüdyo.
- [3] Tabii fena halde başarısızlığa uğrayacaksınız.
- [4] Konuyla ilgili bir mesele: Şu anda okuru, karşısına çıkacak olan aşırı dipnota hazırlamaya çalışıyorsunuz.
- [5] Tabii fena halde başarısızlığa uğrayacaksınız, ama bu sefer şatafatlı olacak.
- [6] Yazınızda coğrafi yerlerin doğruluğu hakkında tam bir rahat tavır içerisindesiniz. Mesela *bandito* ve *burrito*'yla aliterasyon olsun diye B'yle başlayan bir Güney Amerika ülkesine ihtiyaç duyduğunuz için Bolivya'ya sahil hattı verdiniz, aliterasyonu sağladı ama bir de sahili oldu. Bolivya tabii ki tamamen karayla çevrilidir.
- [7] Akla *ipe sapa gelmez* deyimi geliyor.
- [8] *Farklı gerçeklik dalları* kavramının içerimlerini dikkate alınca, *kurmaca* kelimesinin her zamanki tanımına bundan böyle (aslında geçmişe dönük olarak da) kuşkuyla bakılmalıdır.
- [9] *Gerçekliğin bu dalında yanınızda oturan köpek* diye ifade etmek daha iyi olur.
- [10] *Kaderin cilvesi* deyimi yakın geliyor, özellikle de araya *garip* kelimesini koyarsanız.
- [11] Aklımza *zaman oku* deyimi geliyor.
- [12] Bir kere daha *ipe sapa gelmez* deyimi akla geliyor.
- [13] *Kozmik Haydutlar*'ın ne Bilimkurgu *ne de* Fantezi olmasından dolayı buraya uyarmış gibi görünecekti.
- [14] Biliyorum: Şimdiden bir sürü *esrarengiz* karakter var ve daha Önsözdeyiz.
- [15] Bu esrarengizlik muhabbetinin sebeplerinden biri hikâyenin sonunda benim kaleme aldığım Yazar Hakkında notuyla ilgili, bu Yeni Basımda da ona dokunmadım. Şimdi bir göz atmak isteyebilirsiniz. (Metnin son paragrafına bakmayın; her şeyi mahvedersiniz.) Döndünüz mü? Tamam. Kendimi *gizemli* yazarlarla *bilinmeyen* yazarları ayıran o ince çizginin bu tarafına yerleştirmeye çalışıyordum. *Esrarengiz* tam da hedefimdi: Nihayet bir şeyde başarılı olmuşum.
- [16] Bir esrarengiz karakter daha.
- [17] Ayrıca: Pynchon'la beni kimse aynı odada görmemiştir. Bana bu konuda güvenin.
- [18] Bu kelimeyi kullanma fırsatını uzun zamandır bekliyordum.
- [19] Bir *rastlantı* ya da *kaderin cilvesi* olmayacaktı, ister garip ister başka türlü olsun.
- [20] Eğer bütün bunları takip edemiyorsanız –ya da, düşündüm de, bütün bu dipnotlar sinirinize dokunuyorsa– kitabı bırakıp boşvermenizi öneririm –tabii, beni de. Bu şekilde yürütemeyiz. Eğer kitapçıya çabucak geri gidebilerseniz, belki paranızı da geri alabilirsiniz ya da en azından değiş tokuş yapabilirsiniz –kendini eğitme kitaplarından falan biriyle herhalde. (Eğer bu kitabı postayla, mesela Amazon.com'dan ya da –özellikle– benim Web sitemden satın aldıysanız, *hiç şansınız yok* cümlesi geliyor akla.)
- [21] Gerçekten bu cümleyi çok sevdim.
- [22] Uyuyan aslandı.
- [23] Ayrıca: Plandaki *rastgelelik* de bana cazip gelmişti.
- [24] Ne kadar çok dolaşmış olduğu önemli bir konu, buna daha sonra değineceğim. *Yakında*.
- [25] Bir keresinde biri bana *Kozmik Haydutlar*'ı kıyaslayabileceğim kitapların olup olmadığını sormuştu. Zekice bir cevap arayışı içindeyken sonunda şunu buldum: “Şu Rus romanı *Suç ve Ceza* gibi bir şey, tek farkı burada ceza yok.”

- [26] Alıntılıandırmayı çok isterdim ama 96'daki Orta Amerika araştırmama hazırlık için hayatımı sadeleştirirken Körfez Savaşı hayranlarımla mektuplarını taşıyan kutuyu mali kayıtlarım sanıp kazara atmıştım.
- [27] Açık olan başka bir şey de şuydu: Kitabın yazarı, şu Weisbecker denen adam, ben, tanrı gibi bir şahıs olarak algılanıyordu. Anlaşılan *her şeyi önceden tahmin etmiştim*.
- [28] Ve misilleme olarak deliler gibi, belki de rastgele, dünya kadar Patriot füzeleri ateşliyorlardı.
- [29] Bariz olanı tekrarlama pahasına: Her nasılsa, imzamanın parasal değeriyle eş zamanlı olarak benim aslında var olmadığım söylentisi de yayılmaya başlayacaktı.
- [30] Epey *kuşkulu* bir fırsat, gerçekten var olan yazarın var değilkenki ilerlemesine dayalı.
- [31] Aslında düşününce kitap *gerçekten* de bunun hakkında.
- [32] Bu arada, pek popüler olan “zamandaki nokta” deyimi gereksiz, ağdalı bir ifade. Gerçeklik uzay-zaman süreklisi olduğundan, *nokta* kelimesi "zaman* kelimesinin işini de görmektedir.
- [33] Ne yazık ki, işler Eduardo'nun planladığı gibi yürümedi. *Don Juan* battıktan yaklaşık iki hafta sonra, Eduardo Riohacha'daki öteki Uyuşturucu Krallarıyla başını büyük belaya soktu. Bir gece sarhoş olup Uyuşturucu Kralı bir arkadaşının karısıyla yatakta yakalandı. Bu, Uyuşturucu Kralları Davranış Kurallarına göre ciddi bir yamuktur. Eduardo kendini Riohacha'dan zor attı, sadece hafif yaralandı, Miami'ye kışı kıldı, orada bir apartmanla bir bankanın yönetiminde hisse satın aldı. Eduardo'nun zorunlu sürgünü José'yi Yardımcı Uyuşturucu Krallığından Tam Tekmil Uyuşturucu Krallığına yükseltti, zira José Eduardo'nun kuzeni ve sağ koluydu. Bu konumunu aşağı yukarı üç yıl korudu, ta ki yakınlarda yaşadığımız sorunlar (çok geçmeden öğreneceksiniz) hepimizi maddi ve yasal bir sıkıntıya sokana kadar. Bunun sonucu olarak José'nin rütbesi Tam Tekmil Banditoya indirildi, bu da Tam Tekmil Uyuşturucu Krallığından, hatta Yardımcı Uyuşturucu Krallığından birkaç kademe aşağıdadır.
- [34] Kızılderili bu ismiyle söylemedi, fakat açıkça bu fenomeni kastediyordu, yani dünyanın dönüşü ve bu dönüşün sıvı ve gaz maddeleri üzerindeki etkisiyle ilgili bir şeyler.
- [35] En büyük ironi, Kuantum Kuramının kurucularından biri olan Einstein'ın (o sırada bilmesede) onu bir türlü kabul edemeyişidir.
- [36] Bu dil sorununa “Belirsiz Atomaltı Partisipi Kavramı” diyorum. Asla kaçamayacağımız bir sorun.
- [37] Uyanık okur herhalde şunun farkındadır: Büyük Patlamadan önce hiçbir şey olmadığı için “büyük” sıfatı kuşkulu. Onunla kıyaslanabilecek Küçük Patlamalar olmadığını itiraf ediyorum, ama dediğim gibi burada dille mücadele ediyorum.
- [38] Bir anlamda ihtiyar Kızılderili haklıydı. Metafor olarak Yüce Ruh *sallanır*, ama bunu fark edemeyecek kadar tepem atmıştı.
- [39] Bu problem aslında “Schrödinger'in Kedisi” diye anılır, ama ben ihtiyar Kızılderili Banditoları daha iyi anlar diye düşündüm.
- [40] Eğer size saçma geliyorsa, okurlara eskiden saçma olan başka teori örnekleri vereyim:
- Dünya yuvarlaktır (Eratosthenes, M.Ö. 300)
- İnsanoğlu bir gün uçacak (L. da Vinci, 15. yüzyıl)
- Dünya evrenin merkezi değildir (N. Kopernik, 16. yüzyıl)
- Hareket görelidir (A. Einstein, 20. yüzyıl başları)
- Kızlar sadece eğlenmek ister (C. Lauper, 20. yüzyıl sonları)
- Bu liste uzar gider. Söylenmek istenen, “saçma”nın bizim mevcut görüşümüze göre anlaşılmasız görünmesidir. Ayr ıca şunu da ilave edeyim ki Kuantum Fiziğinin ilkeleri şu ana kadar yapılmış bütün deneylerden geçmiş ve başka şeylerin yanı sıra, transistörlü radyolar, cep hesap makineleri, mikro bilgisayarlar ve bazı devrim niteliğinde yeni ateşli kordonsuz seks oyuncaklarının geliştirilmesini sağlamıştır.
- [41] Bu bir Zaman Yolculuğu Dipnotudur (ZYD). Sizle gelecekte temas kuruyorum. Tam olarak ne kadar gelecekte olduğu sizi ilgilendirmez, ama zamanla öğreneceksiniz. İhtiyar Kızılderili hakkında az önce öğrendiğim şeyi size söylemek için buraya

tekrar damladım. Tekrar manyak orucuna başlamış ve birkaç aydır yemiyor, konuşmuyor, kıpırdamıyormuş.

[42] Bandito Davranışı, özellikle Bandito Arbedeleri, Atomaltı Âleminin belli yanlarına çok benzer. Örneğin, çoğu deneysel durumlarda insan, bizi deney sonucuna götüren olayların gerçek işleyiş mekanizmasını hiçbir zaman görmez (bir elektronun şunları bunları yaptığının kanıtını görebiliriz, ama gerçek elektronu ya da sonuca götürürken ne yaptığını asla “görmeyiz”.) Bizim barın dışındaki gözlemci konumumuzdan, High Pockets’le ben içerideki gelişigüzel kaosu göremiyorduk (Banditolar uyarılmış elektronlar olsun) fakat kaosun sonuçlarını görebiliyorduk: Her birkaç saniyede *bir* pencereden ya da kapıdan dışarıya bir Bandito uçuyordu (uçan her Bandito fotografik levhaya ya da başka bir ölçme cihazına çarpan bir elektronu temsil ediyor.)

[43] Bu arada, Bandito Bilardo Masalarını gayri resmi olarak inceledim. Hepsinin tek bir ortak yanı var: Topa nerede vurursanız vurun, bara en yakın köşe deliğine giriyor.

[44] Uyanık okur elbette bu noktada tamamen uydurduğumu fark edecektir.

[45] (Bir ZYD daha: Zaman Yolculuğu Dipnotu) Yine, sizle gelecekte temas kuruyorum ve yine gelecekte ne kadar uzaktan konuştuğum sizi ilgilendirmez. Mesajım şu: Yakında yaşananlar (çok geçmeden hepsini öğreneceksiniz) beni şu sonuca götürdü: Benim o an uydurduğum eşitliğim GO = BYB gerçekten, hiç değilse metaforik olarak para konusunda doğru olabilir.

[46] Eğer okur José’yle benim birkaç gün arayla hafif beyin sarsıntısı geçirmemizi tesadüf olarak görüyorsa, ben Bandito Anlaşmazlığını barışçı yollardan çözüme bağlamaya uğraşırken okur belli ki bir şeyleri kaçırmış.

[47] Flash’in en sevdiği sözlerden biri.

[48] Deneyin amaçlarından dolayı, oralarda bir yerde, sinsi bir Kuarkla işbirliği yapan Kozmik Banditolar olmadığını varsaymamız gerekiyor.

[49] Tina’nın, Tom’un ve Gary’nin de ne halde olduklarını merak ediyorum. (Her nedense Tina’nın annesi ya da kız kardeşi Ruth hiç ilgimi çekmedi.)

[50] Kuark Çorbası, bazı kozmologların Büyük Patlama’dan sonra, saniyenin birkaç milyarda birindeki Evrenin durumunu tarif etmek için kullandıkları bir ifade. Evrenin, bizim bildiğimiz halleriyle Atomaltı Parçacıklarına yer kalmayacak kadar yoğun olduğu bir durum (“zaman” kelimesini kullanmaya çekiniyorum çünkü zamanın bizim bildiğimiz haliyle “başlamış” olup olmadığı açık değil.) Günün kozmik Çorbası Kuark Konsomesiydi.

[51] Bu arada, bana öyle geliyor ki, bilinen Evrendeki her gizli ajan her bir öteki gizli ajanı bilmektedir, hayalet olarak işlevi ne olursa olsun. Hayaletler arasındaki ilişki sık sık sarpa sarar ve çoğunlukla resmen acayıptır. Hayaletin kimin “tarafı”nda olduğu genellikle gülünç bir kavrama dönüşür. Örneğin, Kenny Burnstine DEA’ya silah satıyordu, bir yandan da aynı örgüt tarafından esrarla ilgili çevirdiği dolaplardan dolayı suçlanıyordu.

[52] Muzları, Banditoları, Contrabandistaları ve Uyuşturucu Kralları olan bir evren.

[53] Benim meditasyon tekniğim muhtemelen daha sonra ele alınacaktır.

[54] Kolayca kafası karışan ya da Entelektüel Agorafobisi olan okurların bu bölümü atlamalarını öneririm.

[55] Bütün günü José’ye Çift Delik Deneyini açıklayarak geçirdim ve aynı şeyi sizin için de yapma niyetinde değilim. Çift Delik Deneyi hakkında daha fazlasını öğrenmek ya da Yeni Fizik hakkında bir şeyler öğrenmek istiyorsanız, araştırma materyali bulma konusunda benden daha az zorlanacağınızdan eminim.

[56] Flash'in Yerçekimi Kuramının hayati bir yönü.

[57] Bu, Kuantum Kuramı’nın temel taşlarından biri olan Heisenberg’in Belirsizlik İlkesine iyi bir örnek. Belirsizlik ilkesi der ki, bir Atomaltı Parçacığının konumu ya da momentumu bilinebilir, ama asla aynı anda ikisi birden bilinemez. Başka bir deyişle, rastgele hareket eden bir hedefi vurmak zordur.

[58] Uyanık okur arada bir benim Makrokozmetik Âleme (Kozmoloji, Yerçekimi Kuramı, Astrofizik, vs.) göndermeler yaptığının farkındadır. Sebebi basit: Mikrokozmetik ile Makrokozmetik arasındaki ayırım muhtemelen bir yanılsama, insan zihninin olayları kategorize etme eğilimlerinin bir sonucu. José’yle ikimiz bir gün bir Büyük Birleşik Kuram’ın (BBK) çıkıp bütün

gözlemlenebilen olayları açıklayacağına inanıyoruz, ister Kuantum olsun ister Kozmolojik. Bu Birleşme hiç başarılmasa da (bazı bilim insanları bunun ilkesel olarak bile imkânsız olduğunu söylüyor), José'yle ben kendimizi Çok Yönlü Adamlar (ÇYA) olarak görüyoruz, bu yüzden Gerçekliğin Parmağındaki Nabızlarımızı tutmak için birlikte gayret gösteriyoruz.

{59} José'yle ben çoktan barışçı bir görüşü benimsedik, ama ne olur ne olmaz diye daima tepeden tırnağa silahlı dolaşıyoruz.

{60} High Pockets genetik kalıtımı kendisinininki kadar kuşkulu, büyük, kaba tüylü bir dişi köpek seçip ormanın içine daldı. İkisi yaklaşık bir saat sonra hayatlarından çok memnun bir şekilde ormandan çıktı. Birkaç ay sonra ne tür acayip bir yavru çıkar acaba diye buraya tekrar gelmeye çalışacağız.

{61} Bu arada söyleyim, Bandito Havai Fişek Gösterilerini hiç sevmem. Havan topu da roketatarlar da, malum sebeplerden, dik yukarı atılmak için yapılmamıştır.

{62} İleride zaman yolculuğu kavramını geniş çapta irdeleyeceğiz. O zaman, burada ve şimdinin “ileride”si şimdi nihailenmiş olacak.

{63} İster inanın ister inanmayın normal bir çocukluk dönemim oldu. Bu hale nasıl geldiğimi ölsem anlayamam.

{64} Eğer her çocuk şarkısının aynı işi göreceğini sanıyorsanız o zaman meditasyonu “Duvarın Üzerinde Yüz Şişe Bira” şarkısıyla bir deneyin. Kendinizi bir tüfekte okulun kulesinde bulursunuz.

{65} Bilim insanları Gerçekliğin Doğasını tarif ederken “düş” kelimesini kullanmaya çekiniyorlar, fakat şu tür ifadeleri ağızlarından düşürmüyorlar: “Evreni biz hayal ediyoruz” “Biz gerçeklikte katılımcıyız” ve “Gerçeklik esas itibarıyla madde-dışıdır.” Bana düşmüş gibi geliyor be Birader.

{66} Bu ana gelindiğinde etkin bir biçimde halüsinasyon görüyordum, o yüzden dersin geri kalan kısmıyla ilgili algılamalarım ihtiyatla bakmak lazım.

{67} Belki bu Elektron/Kozmik Bandito ikiliği, Atomaltı Birimlerinin parçacık/dalga ikiliğine benzerdir.

{68} Üst kafatası sinepslerim artık rastgele ateş saçıyordu fakat yukarı atılan Bandito Mermileriyle aşağı fırlayan Atomaltı Parçacıkları arasında bir tür denge hissediyordum.

{69} Her ne sebeple olursa olsun zihninin açık olması gerektiğini düşünen bir Banditoyla ben hiç karşılaşmadım, ama bu Anti-Bandito Davranışın bile üstüne gitmemeye razıyım.

{70} José'nin bir Bandito olduğunu, şimdi ve her zaman öyle kalacağını artık kabulleniyorum. Ne var ki, Bandito Davranışı arkasındaki felsefesinin derinliği arttı.

{71} Bu arada, Doğu Felsefesi (özellikle Zen Budizmi) ve yeni Fizik iki çok farklı yönden aynı sonuçlara varmış gibi görünüyor.

{72} Bu durumun tamamen aynısı, yat ve gemi simsarları, deniz yedek parça imalatçıları, deniz personeli, vs. açısından da böyledir. Hepsi işin içindedir.

{73} Bir adet malumatfuruşluk: Lockheed Lodestar [Kutupyıldızı], Ingrid Bergman'ı Kazablanka'dan aynı adlı filmde uçuran uçağın modeliydi.

{74} Bu arada, ilk Uyuşturucu Kralının kim olduğunu kimse bilmiyor, fakat yakın zamandaki son Uyuşturucu Kralı Arkeolojik bulgularına göre Musa'dan bir 900 yıl kadar önceye rastlıyor.

{75} Bu arada, Banditolar tuz ya da misket limonu kullanmazlar. Kullanan insanlar için söyledikleri eski bir deyiş vardır, ama ölsem hatırlayamam.

{76} Şimdi, Uyuşturucu Kralı statüsünü kaybettiği için gerçekten bir Bandito *olmuşt*u, ama dediğim gibi, José o kadar kalender bir adamdı ki Uyuşturucu Kralıyken de Bandito gibi davranırdı.

{77} Asıl olarak karakterler, geçmiş ve şimdiki zaman. José'yi, High Pockets'i ve beni ele alın. Geçmişlerimiz ve şimdiki zamanlarımız birleşirken kendilerimizle karşılaşabilirdik –ormanda diyelim. High Pockets (iki hali de) kulübeye kışı kırıp yatağının altında yine birbirleriyle karşılaşırdı; sonra ikisi yine ödleri patlayıp başka aynı bir yere giderlerdi. Ve böyle sonsuza dek devam edip giderdi. José (ikisi de) kendisini oracıkta vururdu, geriye iki aynı ölü Bandito bırakırdı, bana da türlü türlü

sorun (iki halime de) ve gelecek olayların akışını da değiştirdi. Uyanık okur bu kavramla Kuantum Mekaniğinin Çoklu Dünyalar Yorumundaki Basım Kavramı arasındaki benzerliği çoktan fark etmiştir. Eğer bizlerin pek çok farklı dünyada eşzamanlı olarak yaşayan pek çok "basımlarımız *varsa*, belki de bunlar şimdi olduğu gibi edebi basımdır.

[78] Einstein'ın Genel Görelilik Kuramı'na değinmeye zamanım olmadı, o da Yerçekimini ele alır.

[79] Bir ZYD daha: Yapmam gereken bir itiraf var: Bu son cümle Zaman Yolculuğu Cümlesi (ZYC). Başka bir deyişle, bunu daha sonra bazı şeyleri keşfedince ekledim. Bir uçak sesi duydum duymasına ama, gelecekte bir sonuç ortaya koymasaydı orada söz etmek aklıma gelmezdi. Şuna dikkat ettim ki, pek çok anlatıda eğer görünürde alakasız bir pasajla karşılaşırsanız (ya da bir filmde bir resimle) size birilerinin bir dümen hazırladığından emin olabilirsiniz. Bir tavsiye: Hikâyelerde ve hayatta, alakasız şeylere dikkat edin. Bazen geri gelip size musallat olabilirler.

[80] Bunu sadece Albay Menendez için değil kendim için de yaptım. Durumumuzun kolayca kontrolden çıkabileceğini çoktan sezmiştim, o yüzden de çıkmazımızı uygun perspektifi içine oturtmak istiyordum.

[81] Uyanık okur tabii ki bu bölümü belli belirsiz bir gelecekte yazdığımı fark edecektir, bazı şeyleri öğrendikten sonra. Ayrıca şunu da itiraf edeyim ki Ramon'un düşündükleri hakkında fantastik takıldım, ama Her Şeyi Bilen Gözlemci Tavrı'nda elimi denemek istemişim. Bu arada, bu bölümü gelecekte *yazmış* olabilirim, ama Zaman Yolculuğu Dipnotlarını kullandığım anlamda Zaman Yolculuğu Bölümü değil. Bir anlamda uzay-zaman süreklisinde, ileri geri değil de yan gittik.

[82] Tina'nın babasının beni ve mesajlarımı soygunla ya da başka bir şeyle bağlantılandırması için bir sebebinin olmadığını okur iyi bitmelidir. Benim varlığımdan artık kuşku duymuyor olması beni rahatlattı, ama onun beni algılayışı benim bir araya getirmeye çalıştığım bu tuhaf yapbozda hâlâ kayıp bir parça olarak duruyor.

[83] 17. Bölümde José'yle beni hapishaneye götürürlerken görünüşte alakasız olan ifadenin sırası geleceğini söylemişim. Alıntılıyorum: "Biz içeri girerken üstümüzde bir uçak sesi duydum, motorları çok kötü çalışıyordu." Sonra, eğer hatırlıyorsanız, sizi bir Zaman Yolculuğu Dipnotuna maruz bırakarak bunu daha sonraki bir tarihte, bazı şeyleri öğrendikten sonra eklemiş olduğumu söyledim. Uyanık okurun zaten anlayacağı gibi benim keşfettiğim şey o uçakta Flash'in, Aileron'un, Robert'ın ve Jim'in olduğuydu. Bizi takip ediyorlarmış ve yakalanışımızı görmüşler. Yakındaki bir otağa indikten sonra Robert hapishaneyi havaya uçurmuş (bununla iki oluyor), bu arada Jim'le Flash de infaz mangasına ateş açmışlar, böylece bizim mutlak bir ölümden kaçmamızı sağladılar. Flash'le Aileron bizi tekrar bulmak için havalanmışlar ama ne yazık ki kalkıştan hemen sonra çakılmışlar. Çok uyanık okur elbette bu notun kendisinin bir ZYD olduğunun farkındadır, ne var ki öteki ("geçmiş" kelimesini kullanmaya çekiniyorum) ZYD'lerden farklı bir tür. Bu bir ZYB'deki (Zaman Yolculuğu Bölümü) bir ZYD'dir, ki bu da onu bir tür ZYD'nin ikinci kuvveti yapar (ZYD^a).

[84] Uyanık okur fark etmiş olacaktır ki, bu bölümün sondan ikinci paragrafı bir önceki bölümün, benim José'nin yerdeki uçaksavar faaliyetlerini algılayışımı anlatan bir kısmıyla zaman bakımından çakışmaktadır. Bu, iki ayrı referans noktasından görülen aynı olaydır. İki bölümden de buraya alıntılıyım:

İniş takımında bir dizi misket büyüklüğünde delik açıldığını gördüm. (19. Bölüm)

Bu benim gerçekten gördüğüm şeydi, önceki bölümde size aktardığım gibi. Şimdi, bulunduğumuz bölümde benim Her Şeyi Bilen Gözlemci Tavrımı (son defa) bürünüp bizi asla bulunmadığım bir yere götürüyorum:

Kokpit Robert'ın midevi saldırısından henüz kendine gelmişti ki, José'nin 45'lik mermileriyle yaptığı yaylım ateşi uçağı burundan kuyruğa bıçtı. (20. Bölüm)

Bu, iki farklı referans noktasından aynı kişi tarafından aynı anda algılanmış tek bir olaydır. Becermesi kolay değil, basit bir anlatıda bile.

Burada Kuantum Mekaniği'nin Çoklu Dünyalar Yorumuyla ya da onun "Basımlar" kavramıyla bir karşılaştırma daha yaparak okurun sabrını sınamaya niyetim yok. Bırakın tekrarı, lüzumsuz olur. Ne var ki, okur istediği ilişkileri kurmakta özgürdür.

[85] Elbette ki tekrarlar arasında ne çok şey olduğunu kastediyorum.

[86] José Sausalito'ya hiç gitmemişti, o yüzden de orada muz yetişmediğini bilmiyordu.

- {87} Bir ZYD: Gelecekte geçmişe bakınca Tina'nın ailesinin soyulmasının Büyük Patlamavari bir niteliğe bürünmüş olduğunu görüyorum. "Önce Tina'nın Ailesi'nin soyulması vardı" –onun gibi bir şey.
- {88} Geçen seneler içinde gözlerimi kapayarak halüsinasyonların çoğundan kurtulabildiğimi keşfettim.
- {89} Daha önce de söylediğim gibi, José'yle ben köpekleri severiz, ama kanişlerin aslında bir tür kemirgen olduğu görüşündeyiz.
- {90} Başarısız bir girişimle tüpsellik [tubularity] kavramının tekillik [singularity] kavramıyla ilgisi olup olmadığını bulmaya çalıştım. Tekillik bir Kara Deliğin merkezi yakınında meydana gelir. Sonsuz güçteki yerçekimi güçlerinin maddeyi sıfır hacme kadar sıkıştırdıkları ve böylece de Uzay-Zamanın dokusunu yok ettikleri yer burasıdır.
- {91} José İngilizce anlamıyorsa da, benim bağırmamdan, elimi kolumu sallayışından ve High Pockets'in mide gurultularından meseleyi çözerdi.
- {92} José Thompson hafif makinalısını Meksika'da bırakmak zorunda kalmıştı, ama o 45 otomatığını ben de 9 mm'mi yanıma aldık. Küçük merkebimiz Pepe Tijuana'nın hemen dışındaki bir çiftlikte iyi bir yuva buldu.
- {93} Eğer bir Atomaltı Parçacığı ya *da* eşcinseli uyarırsanız, hareketleri daha telaşlı ve daha gelişigüzel olur.
- {94} Meselenin aslı şu: Atomaltı Parçacıkları *görmeye* başlamıştım. Uzay-Zaman Süreklisi içinde küçük pembe izler bırakarak fırlayıp akıyorlardı.
- {95} Bir kere daha tv haberleri, davranışımızın yankılarını keşfetmede yararlı oldu.
- {96} Basit bir çıkarsama: Bütün gün yatan (iş günlerinde) hemen her pahalı araba uyuşturucu satıcılarına aittir. İşte ne günlere kaldığımızın göstergesi.
- {97} Soygundan sonra belli ki sık sık Bandito Kâbuslarıyla boğuşuyordu.
- {98} Sonunda anlaşıldığı üzere bir gece Gary Crisco Disco West'den zil zurna sarhoş telefon edip seks meselesini yumurtlayınca Tina daimi olarak eve kapatılmış ve yeni diyaframına babası tarafından el konulmuştu.
- {99} Tina'nın babası bir çırpıda hem Eş Zamanlı Bandito Bölgesi Kuramını hem de Tırmanan Banditolar Fikrini geçersiz kılmıştı.
- {100} Bu, 86. sayfadaki Zaman Yolculuğu Dipnotunun öteki ucu. Orada ihtiyar Kızılderili'nin tekrar orucuna başladığını açıklamıştım. O sırada sizinle gelecekte temas kuruyordum, yani şimdiden. İhtiyar Kızılderili'yi dağlardaki mağarasında ziyaret ettiğim gün dündü.
- {101} José serveti elinden alınmasaydı kimseyi soymaya tenezzül etmezdi. (Bu dipnot uyanık olmayan okur için yazılmıştır.)
- {102} Gary'ye bu notu gönderdikten yaklaşık iki hafta sonra "Sn. Kuark"a hitaben yazılmış bir ilan *International Herald Trib'*de çıktı. Ne var ki mesaj metni anlaşılmıyordu.
- {103} Dikkatli bir okuma elinizdeki kitaptaki hangi olayların hayatımdaki gerçek olaylardan esinlenerek yazıldığını ortaya koyacaktır.
- {104} Sadece bir dipnotu var, mesela.
- {105} Evet, Amazon.com'u orman kıyafetleri satan bir yer sanan adama göre bayağı bir yol kat ettim.
- {106} Aynı zamanda iki kitaptan da bir sürü satın almak isteyebilirsiniz, Amazon.com ya da benim Web sitem aracılığıyla mümkün. Dinleyin: Yeni Basıma Önsözde bu kitap için yayımcımdan hiç avans almadığımı ileri sürdüm. *Şaka yapmıyordum*. Hava. Kitap başına ne kadar az aldığımı inanmazsınız. *Bir papelden az*. (Nereye gidiyor o kadar para? Üç beş takım elbiseli hiyara, başka nereye?) Ama birkaç kitap alırsanız belki geçimimi sağlayabilirim. Size güveniyorum.(I)
- (I) Bu, Bir Dipnota Dipnottur (BDD) başarmak için geberdiğim bir şey. Son baskıdaki kitapların değerindeki astronomik artış göz önüne alındığında, bu baskıdan yüzlerce, hatta binlerce satın almak isteyebilirsiniz. Emeklilik planınızın bir parçası olarak, mesela.
- {107} Biliyorum: Bu, artık işe yaramıyor. *Takke düştü* sözü geliyor akla.